

AT 32
AESOPHRY-

G ABVLAE ELE-

GAN INIIS EICONI-

ueras animalium spe-
cies ad usum adum-
brantes.

Gabrie Graeci fabula XXXXIII.

Βασιλαειδης, hoc est, rana-
rum & murium pugna.

Ταδ τετρακτυα, hoc est, Felium & mu-
rium pugna, Graecia Graeca.

Hae omnia cum Latina interpretatione.

LVGUNI.

APVD IOAN. HORNÆSIUM.

M. D. LI.

11
12
13
14
15
16
17
18

41 32

AESOPI PHRY-
GIS FABVLAE ELE-
GANTISSIMIS EICONI-
bus ueras animalium spe-
cies ad uiuum adum-
brantes.

*

Gabria Graeci fabelle XXXXIIII.
Βαλσαγομυρία Homeri, hoc est, rana-
rum & murium pugna.
Γαλερυμυρία, hoc est, Felum & mu-
rium pugna, Tragedia Graeca.

Hae omnia cum Latina interpretatione.

LVGDVNI.
APVD IOAN. TORNAESIVM.
M. D. LI.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΕΞ ΑΡΤΗΘΟ-
θονίς σοφιστῶν πρῶτον-
μυσματων. nij sophista praec-
citantentis.

Μύθος ποιη-
τῶν μὴ
πρῶτον γέ-
γεννητῶν ἢ
ῥητόρων καὶ ἐκ πα-
λαιότητος. ἔστι δὲ μύ-
θος, λόγος ψευδής,
ἐκνοήτων ἀληθειῶν.
καλεῖται ἢ Συβαριτι-
κός, ἢ Κιλικίος, ἢ Κυ-
πριος, πρὸς τὰς ἀγρό-
τας μεταβίβας τὰ δνό-
ματα. νικᾷ ἢ μάλ-
λον Αἰσώπιος λέγεσθαι,
τῶ τὸν Αἰσώπων ἀρι-
στα πάντων συγγραφεύ-
της μύθους. τὸ ἢ μύ-
θος τὸ ἢ ἐστὶ λογισμὸς,
τὸ ἢ ἠθικὸς, τὸ δὲ μι-
κτόν. ἢ λογικὸν μὲν,
ἐν ᾧ τι ποιῶν ἀνθρώπος
πέπλευσαι. ἠθικὸν ἢ, τὸ
ἢ ἀλόγως ἢ μί-
μνησθαι. μικτόν δὲ, τὸ
ἢ ἢ μίμνησθαι

FABULA
perfecta q-
dem est à
poëtis, sed
& rhetorib⁹ cōis fa-
cta est admonendi
gratia. Est autē fabula
sermo fict⁹, imagine
quadā representās ve-
ritatē. Vocatur autē
& Sybaritica, & Cilix,
& Cypria, accepto
ab inuētōrib⁹ noīe.
Verū qm Aesop⁹ e-
gregiè pter ceteros
cōscripsit fabulas, cui
cit vt poti⁹ Aesopia
diceretur. ea verò est
triplex, Rōnalis, Mo-
ralis, Mista. Rōnalis
in qua aliqd ab hoīe
geri cōfingitur. Mo-
ralis, quæ eorū imita-
tur mores, quæ sunt
ratio

2 2

rationis expertia. Mi-
sta verò, quæ ratio-
nale irrationaleq; cõ-
plectitur. Admoni-
tioné auté, cui⁹ causâ
fabulâ cõstitueris si
præponas, Antefabu-
lationem: si postpo-
nas verò, Affabula-
tionem dicēs.

EX PHILO-
strati in quibus
fabule.

FAbulę se ad Aę-
sopum, sua in eĩ
benevolętia cõferūt,
q; fatagat sui: fabula
q;ppe & Homero &
Hesiodo, necnon &
Archilocho in Lycā
ben curę fuit. sed ab
Aęsopo humana oĩa
ad fabellas redacta
sunt, sermone brutis
non temerè imper-
tito. nam & cupidit-
tatem imminuit, &
libidinem infecta-

εις ἀμφοτέρων, ἀλόγῃ
ἢ λογικῇ. τὰ δὲ πα-
ραίνουσα δὲ ἢ ἐ μύθος
πρῶτον, προσέτιμον
ἢ ἐνομοσέως προ-
μυθίαν, ἐπιμύ-
θιον δὲ τε-
λευτήριον
ἐπιτετυ-
κένον.

E K T Ω N Φ I-
λοστράτου ἐπιόντων
μύθοι.

Φοι τῶσιν οἱ μύ-
θοι παρὰ τὸν ἀϊ-
σωπῶν, ἀγαπῶντες
αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν ἐπι-
μελέτη· ἐκέλευσε μὲν
γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μύθου
καὶ Ἡσίοδῳ, ἐπὶ ἧ καὶ
ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκαίῃ
βίῳ. ἀλλ' Ἀϊσωπῶν
πάντα τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων ἐμεμύθησεν, καὶ
λόγον τοῖς θηρίοις με-
ταθέδωκε λέγει ἐνεκα.
πλεονεξίαν γὰρ ἐπι-
κόπτει, καὶ ὕβριν ἐλατ-
τεῖ, καὶ

καὶ ἀπειθίαν, καὶ ταυ-
τά λέγει τοῖς αὐτῶν ὑπε-
κρίνεσθαι, καὶ ἀλλότρη,
καὶ ἰσχυρῶς καὶ δίκαια, καὶ ἄ-
δελφικὰ καὶ ἀφρονῶν,
ὅπως ὡν τὰ κακὰ μα-
κρὰ γίνονται τῶν το-
βιῶν προνομιῶν. δι-
δοκίμοι οὗτοι οἱ μύ-
θοι διὰ τὸν Ἀϊσωπῶν φει-
τῶσιν αὐτὰς ὕβριν το-
σοῦτον, ταυτίαν αὐτῶν
ἀναδύσαντες, καὶ σφρα-
γισσοῦντες αὐτῶν δολο-
λῆσιν σφραγισθῆναι. ὁ δὲ, οἰ-
μαι, τινὰ ὑπερέχει μύ-
θων. τὸ γὰρ μεθίασμα
τοῦ προσώπου, καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ κατὰ τὸ γῆς
ἐστῶτες τὸτο δολοῦσιν.
οἶδον δὲ συγκράτους, ὅτι αἱ
τῶν μύθων φροντίδες,
ἀνεμελῆς τῆ ψυχῆς δέ-
ονται. φιλοσοφῆ δὲ ἢ
γραφή καὶ τὰ τῶν μύ-
θων σώματα, θηρία
συμβάλλουσα ἀνθρώ-
ποις, ὑφίσταται χάρον
τῶν ἀισώπων ἡ ἀπό τῆς
ἐνάτης

tur, & fraudem. Atq;
hæc ei leo quispiam
agit, & vulpes, & per-
lonem equus, nec te-
studo muta, ex qui-
bus pueri discant,
quæ in vita geran-
tur. Habite igitur in
precio fabulæ, per
Aesopum accedant
ad sapientis ianuam
vittis eum deuinctu-
ræ, coronâq; olea-
gina coronaturæ.
hic, vt puto, fabu-
lam aliquam texit.
rifus enim faciei, &
oculi in terram de-
fixi id præ se ferunt.
pictorem, fabula-
rum curas remis-
sione animo indige-
re, non latuit. Philo-
sophatur autem pi-
ctura & fabularum
corpora. Bruta e-
nim cum hominib⁹
conferens, cœtū cir-
ca Aesopū statuit, ex
illius

illius scena cōfictū.
 Chori dux vulpes de
 picta est. utitur em
 ca Aesopus ministra
 argumentorū plu-
 rium, ceu Da-
 no Co-
 moe-
 dia.

ἐκείνη ἀνελυθε συμ-
 πλάσασα. Κομωδία ἢ
 τῶ χερσὶ ἢ ἀλώπηξ γέ-
 γρασθε. χεῖρται γὰρ
 αὐτῆ ὁ λίσσωνος διακό-
 νων τῶ πλείστου ὑπο-
 θέσει, ἄσπρ ἢ
 Κομωδία τῶ
 Δαύφ.

ΛΙΣΩΠΟΥ ΒΙ- AESOPI FA-
 os τῶ μυθοποιῶ, Μα- bulatoris vita, à Pla-
 ξίμω τῶ Πλανυδῆ συγγραφέε. ximo Planude con-
 scripta.

Ρατμάτην
 φύσιν τῶ
 ἀνθρώπου
 ἠκριβώσαν
 μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς
 μετ' αὐτοῦ παριδωκαν
 φέροντες. Λίσσωνος ἢ
 δαυῆ μὴ πόρρω θεαστέ-
 ρος ἐπιποίας τῆς ἰδι-
 οῦς διδασκαλίας ἀψά-
 μενος, πολλῶ τῶ μέρω
 τὰς πολλὰς αὐτῶ παρε-
 λάσαι. καὶ γὰρ ἔτ' ἀπο-
 φανέμενος, ὅτι συλλο-
 γισμένος, ὅτε μὴ ἐξ
 ἱστορίας, ἀλλ' ἔκ τῆς
 κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἦνε-
 γμε χρόνος, τὴν νουθεσί-
 αμ διατιθέμενος, ἀλλὰ
 μύθοις τὰ πάντα παι-
 δημάτων, ἕτοιμας τῶ
 κρεωμενῶν ἀγγεῖαι ψυ-
 χὰς, ὡς ἀσχευέσθαι
 τὰς

h R V M
 humana-
 rum natu-
 rā perfe-
 sequuti sunt & alii,
 & posteris tradide-
 rūt: Aesopus verdō vi-
 detur non absque di-
 uino afflatu, quum
 moralem disciplinā
 attigit, magno in-
 tervallo multos eo-
 rum superasse. Et-
 enim neq; definitien-
 do, neque ratiocini-
 nando, neque ex hi-
 storia, quam ante
 ipsius ætatem tulit
 tempus, admonen-
 do, sed fabulis peni-
 tus erudiendo, sic
 audientium venatur
 animos, vt pudeat
 ratio

ratiōe præditos face
re, aut sentire, quæ
neq; aucs, neq; vul-
pes:& rursus nō va-
care illis quibus ple-
raq; bruta p tpe pru-
ceter. vacasse fingū-
tur. ex quib⁹ aliqua,
picula ipsis imminē-
tia effugerūt, aliqua
maximā vtilitarē in
opportunitatib⁹ cō-
sequuta sunt. Hic igitur
q vitā suā philo-
sophicæ reip. imagi-
nē pposuerat, & ope-
rib⁹ magis q̄ verbis
philosophat^r, genus
quē traxit ex Amo-
rio oppido Phrygiæ
cognomēto Magnæ:
sed fortuna fuit ser-
uus. Quare & ma-
gnopce mihi videtur
Platonis illud ī Gor-
gia pulchrē simul &
verē dictū: Plerunq;
enim hæc, inquit, cō-
traria inter se sunt,
natur

τὰς λογικὰς ποιῆν ἢ
φρονεῖν, ἢ μὴ ἀντι-
θεῖς, μὴ ἀλώπηξ.
ἢ αὐτὰρ μὴ προσ-
έχον ἐκείνοις πο-
λὰ τ' ἀλόγων ἐν και-
ρῷ νουθετῶν πρὸς σαρ-
κώτα μινδυνεύειν, ἢ δὲ
ἢ μὴ κινδυνεύειν ἐπι-
τημιόβους αὐτοῖς διέ-
δρα, ἢ δὲ μεγίστη ἐν-
ταῖς καιρίοις τῆς ὀφει-
λέας ἔτυχεν. ὅτος τοῖ-
νον ὁ τὸν κατ' αὐτὸν
βίον φιλοσοφῶν πολι-
τῆας ἀκόνα προδέμε-
νος, κατὰ ἔργοις μάλλον
ἢ λόγοις φιλοσοφῶν,
τὸ μὴ γένος ἐξ ἀμο-
ρίου τῆς φρυγίας κατ-
τύχε τῆς μεγάλῃς ἐπι-
κλησιν τὴν δὲ τὴν λέω-
γένην δίδως. ἐφ' ᾧ ἢ
σφάδρα μοι δικά, τὸ τ'
πλάτωνος ἐν γοργίᾳ
καλῶς ἄμα ἢ ἀλατῶν
ἐρηθῶν, ὡς τὸ παλαιὸν
κατὰ τὰν τὰ, φασιν, ἢ
ναυτία, ἀλλήλοισ ἐπι-
ἢ τε

ἢ τε φύσις ἢ ὁ νόμος.
Ἄισωπος γὰρ τὴν ψυ-
χὴν ἢ μὴ φύσις ἐλευ-
θερίαν ἀπέδωκεν, ὁ ἢ
παρ' αὐθρόσμων τίμης
τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν
ἀπέδωκε ἴσχυος μέντοι
ἢ δ' ὅτω τὴν τ' ψυχῆς
ἐλευθερίαν λυμῆσαι-
δαι. ἀλλὰ καὶ τοι πρὸς
πολλὰ καὶ πολλὰ χέσει
μετὰ φέρων τὸ σῶμα, τ'
δικείας ἐκείνων ἴδρας
ἢ χροῖς τ' ἐγένετο με-
τασῆσαι. ἐν γὰρ ἡν δ'
αὐ μὴ μίαν δέλω, ἀλλ-
λὰ ἢ δυσσεδέστατα τ'
ἐπ' αὐτῷ πούτων ἀν-
θρώπων εἶχε. ἢ γὰρ φο-
ξὸς ἢ, σιμὸς τῶν ῥίνας,
σικῶς τὸν τράχηλον,
πρόχειλος μέλας, ὄδον
ἢ τὸ ὀνόματος ἔτυχε,
(τ' αὐτὸν γὰρ αἰσώπων
τῷ αἰδίῳσι) προγαστρῶν,
βλαμῶς, ἢ κνυρὸς, τὰ-
χας καὶ τὸν ὀμυρῶν
δερσὶ τῆ πύσθρο-
σπι τ' εἶδες ὑπερβαλ-
λόμοις.

natura ac lex. Nam
Aesopi animū natu-
ra liberum reddidit,
sed hominū lex cor-
pus in seruitiū tradi-
dit. Potuit tamen ne-
sic quidem animi li-
bertatē corrumpere.
Sed quāvis ad res va-
rias, & in diuersa lo-
ca trāsferret corpus,
à propria tamen se-
de illum traducere
nō potuit. Fuit autē
nō solum seruus, sed
& deformis: im⁹ om-
niū lux ætatis homi-
nū. nam acuto capite
fuit, pressis naribus,
depresso collo, pro-
minētib⁹ labris, ni-
ger, vnde & nomen
adeptus est, (idem
enim Aesopus quod
Aethiops) ventro-
sus, valgus, & incur-
uus: fortē & Home-
ricū Therfiten tur-
pitudinē formæ fu-
a s peraus.

perās. Hoc verò omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obfcura simul, & in articulata. Quæ omnia etiam videntur feruitutem Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset feruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commetum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquã ad nullum domesticum opus commodum, ad fodiendum agrum emittit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Presertim verò aliquando & hero ad agros, vt opera specularetur,

λόμενος. τὸ δὲ δι' αὐτὸν τῶν ἐν αὐτῷ χεῖριστον ἴδιον, τὸ βραδύλογον, καὶ τὸ ἴσχυρὸν ἄσημα, καὶ κατὰ ἀδελφότητα ἀ πάντα καὶ δουρεῖ τῶν δουλείων ἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δαύμα ἄν ἴδιον, εἰ ἔτι καὶ ἀτέπῳ ἔχοντι τοῦ σώματος ἐξεγένετο τὰς τῶν δουλείων ἀφῆκε διαφυγῆναι. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοῦτον ἴδιον τῷ ἀνδρὶ, τὸ δὲ ψυχὴν ἀγχινοστάτος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπιβολώτατος. ὁ κενταμὸνος τοῖνυν αὐτῶν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίαν ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκηπῆσαν ἢ ἀγρόν ἐξαπέστειλεν. ὁ δὲ ἀπελθὼν, πρὸς οὐδὲν ἔργον ἔχετο. ἀφιστομὸνος δὲ ποτε καὶ τῷ δεσπότην πρὸς τὸν ἀγρόν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπήσκει.

καὶ δίδου, γεωργὸς περὶ οὐκὰ τῶν ἀγαθῶν δεψόμενος δῶρον ἴδιον. ὁ δὲ ἴδιον τῆς ἀπώρας ἰδέσθαι ἄρῳ, ἀγαθὸς ποδὶ τῷ οἰκίῳ (τὸτο γὰρ ἴδιον ὄνομα τῷ παιδί) φυλάττειν ἐκέλευσε, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λυτῆρ ἡμερῶν θάνατον συμβῆναι ἴδιον, καὶ τῷ ἰσώπῳ κατὰ δέ τινα χρεία ἐσελθόντος εἰς τὸν οἶκον, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθὸς λαβόμενος βυλλῶν τοιαύτων τῶν σκεδῶν τινὶ προτείνει, ἐμπαρῶν ἴδιον, εἰ δὴ καὶ τῶν οὐκῶν, ὡς ἴδιον, καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ἴδιον, ἀλλ' ἡμῶν τῷ ἰσώπῳ κατὰ μακρὴν ἰσώπῳ ἄμφω, ὡς εἰς τὸν οἶκον ἐσελθόμενος, καὶ τὰ οὐκὰ λυτῆρ κατὰ φαιγόντος καὶ ἐπ' ἀλλοῖς δεμελίῳ, καὶ πρὸς τὸν οἶκον ἐσελθόντος.

tur, agricola quidã fucus egregias decerptas dono tulit. Ille verò fructus delictatus pulchritudine Agathopodi ministro (hoc enim erat nomẽ puero) seruare iussit, vt sibi post balneum apponeret. Cũ verò ira euenisset, atque Aesopo ob quãdam necessitatẽ ingressus in domũ, occasione capta Agathopus consilium huiusmodi conseruuo quidã offert: impleamur, si placet, fucus heus tu: & si herus noster has requifierit, nos verò contra Aesopũ testificabimur ambo, qd in domũ ingressus sit, & fucus clã cadameto, vi delictet in domũ ingressus.

ne, multa mendacia inedificabim⁹: & nihil vn⁹ ad duos fuerit, præsertim quum ne sine probationibus quidem diducere nunquam os queat. Decreto verò hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu: Væ tibi in felix Aesope. Cùm igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset, & audiuiisset quod Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira iubet vocari, & vocato ait: Dic mihi, ó execranda, ita me contèpisti vt in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidè, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo

ὄχι, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποιώδωμαι. ἤξει τὸ μῦθον ἔσται ὃ γὰρ εἰς πρὸς τοὺς δύο, ἤξει ταῦτα μὴ αὖτε ἐλέγχων διαρραί ποτε τῶν γλυπτῶν δειναίμ ἔχου. δέξαντος δὲ τούτου, πρὸς τῶν γῆρας ἐχέρισαν, ἤξει τῶν σὺν μὲν ἐδιδόντες, ἔλεγεν ἔφ' ἐκάτω σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δόθηκε Αἰσωπὸς ὁ ταινιωθεσάβητος ἐπανελάθω ἀπὸ τῶ λακρῶ, ἢ τὰ σῦμα ξηρήσας, ἤξει ἀκῶσας ἐξ Αἰσωπος ἀντὶ κατὰ δὲ δόνη, τῶν τε Αἰσωπῶν σὺν ὀργῇ κελύξ κληιδῆναι, ἢ κληιδῆντι φησί, λέγε μοι, ὡ κατὰ σέ, ἔτω μὲν κατὰ φρονίμους, ὡς ἄς τὸ ταμῆον ἐσελθῆν, ἢ τὰ ἐτοιμασθέντα μοι σῦμα θυνήσασθαι, ὃ δὲ ἀνῶν μὲν, ἢ σμωῆς. λέ, ἀλλὰ ἔμ δ' ἄχου δὲ σπασοῦν

ob

διὰ

διὰ τὸ βραδύλογον. μέλλωμ δὲ ἴδωμ τὴν ἔδω, τῶν κατηγόρων ἀφωροπέριμ ἐπικειμένωμ, πρὸς τοὺς τῶν δεισπότη πόδας, ἀρασχέδαμ μισρὸν ἐδέτω δρακῶν, ἢ ἢ χλιαρὸν ἴδωμ προσενεγῶν, ἢ τὸ τε πεπῶκε, ἢ τὸς δακτύλους ἐς τὸ σῦμα καδέας, αὐδὲς τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεμ, οὐκ ἔμ γὰρ φροῆς ἀνέμῆμος ἐτυχεμ. ἠντιθέλω γαῖν αὐτὸ τὸ ἢ τὸς Αἰωκοντας ἀρῶσαι, ὡς ἄμ δὴλαμ γένωσι τίς ὃ τὰ σῦμα διαφρονίμους, ὃ δὲ θεσπῶτας τὸ νοῦμον αὐτὸ δαυμάσας, ὃτα ποιῆμ ἢ τὸς ἄλλας ἐπέταξερ, εἰδ' ἐβαλεῦσάν τῶ πιῆμ μὲν τὸ ἴδωτος, μὴ μὲν τὰ καδέωναι κατὰ τὸ λαμῶ τὸς δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τῇ πλάγια τὸ γνάθωμ αὐτὸς παραφέρωμ. οὐκ ἔσβια

ob linguæ tarditate. Cū iam verberandus esset, & delatores ve hemetiores instaret, procumbens ad heri pedes, vt sustineret se parū, orabat: quū autem accurrisset, & tepidā aquā attulisset, eā & bibit, & digitis in os demissis, rursum humorē solum reiecit: nodum enim cibum attrigerat, rogabat igitur, vt idem & accusantes facerent, quo manifestū fieret quisnā ficus dissipasset. Herus autē ingeniū hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem delibenterauerant bibere quidam aquam, non tamē demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarū eos circumferre. Vix dum

dum autē biberant, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit vt spon te fructus redderet. Tūc igitur ante oculos posito & maleficio ministro rum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro vapulare. Illi verō cognouerunt manifestē dictum illud: Qui in alterum do los struit, sibi in scius malum fa bricat. Sequenti verō die hero in vr bem reuecto, Aesopo verō fodien te, quemadmodum iustus fuerat, sacer dotes Dianæ, siue alii quidam homi nes via errantes, & in Aesopum in cidentes, exhorta bantur per Iouem hospite

ἑθθαοσαμ δὲ πίνοντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκ τῆς ναυτιλίας τοῖς πεπυκνῶσι παραχρῆμα ἐπι νεγμῶν, αὐτομάτως παρέχε τῆν ὑπόβρην αὐαυδοῦσθαι. τότε τοῖνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πε σόντος τῶν κακουργή ματος τῶ δινῶν, καὶ τῆς συνοφαντίας, ὃ μὲν Αἰσωπῶντος ἐκίλευσε αὐτοὺς γυμνωθέντας μασιφέδαι. οἱ δὲ ἐπί γνησαμ σαφῶς κατὰ τῶν εἰπόντων, ὡς ὅσιε καὶ ἑτέρη δόλια μα χαρνεύετ, αὐτῶ δέλιθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτο νῶν. τῆ δ' ἐπιβόση, τὸ μὲν Αἰσωπῶντος εἰς ἄστυ ἀναψεύσαντος, τὸ δ' Αἰσωπῶντος σκαπῆσαντος ἢ προσέλαχθη, ἡρῆε τὸ ἀπὸ τέμματος, εἴτ' ἄλλοι τι νες αὐθιμοποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ τῶν Αἰσωπῶν περιτυχόντες, πρὸ βροχῆ πρὸς διὸς φενοι

φενίς τὸν αὐθιμα, τῶν εἰς ἄστυ φέρσαμ αὐ τοῖς ἀποδῆσαι. ὃ δ' ὑπὸ σκίου δένδρου τὸς ἀύθρας ἀπαγα γων πρῶταρον, καὶ δέδω παραδέμενος δάπνον, εἴτα καὶ ἡγεσάμενος αὐ τοῖς, εἰς τὸ ἐξέταω δόλιμ ἐσόντων, οἱ μὲν αὐτῶν τῶν μὲν ἐπὶ τῆ φενίς, τῶν δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ὁδοῦ δια φερόντος τῶ ἀυθιμα ἐξαρτηθέντες, τὰς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἤ ραμ, καὶ ἐν τῶν ἐν ἐργάτων ἡμέψαντο. Αἰσωπῶντος δ' ὑποσπί ψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσῶν ὑπὸ τε τῶ σιωχῆς πόνου καὶ καύ μασιος, ἔλασεν ἰδῶν τῆν τύχην ἐπιστάσαν αὐ τῶν, καὶ λόγῳ ἄρῆμον, καὶ σοφίαν τῶν τῶ μύθῳ χαρῆσάμεθω. ἐν δὲ οὖν διήπνισθαι, φησι,

hospitalem, homi ne, vt quæ in vr bem duceret viam osten deret. Ille quum sub vmbra arboris viros adduxisset prius, & frugalē apposuisset cœnam, inde & dux factus ipsiis, in quam quærebant viam in duxit. Illi itaq; cum ob hospitalitatē τῆ ob ductum mirū in modum viro deuin cti, & manus in cœ lum eleuarūt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Aesopus verō reuersus, & in somnū lapsus præ assiduo labore & astu, visus est videre Fortunā astan tem sibi, & solutionē linguæ, & sermonis cursum, & eam quæ fabularū est sapien tiam largientē. Sta tim igitur excitatus ait,

ait, Παρὰ, vt suauiter dormiui, sed & pulchrum somniū videre mihi visus sum:& ecce expedite loquor, Bos, a finus, rastrum. per deos inteligo, vnde mihi bonum accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites remuneratione meliore consecutus sum. Ergo benefacere, bona plenū est spe. Sic igitur Aesopus lætatus factō, rursū cœpit fodere. Sed profecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum vnum, quoniā parū cœrauerat in opere, virga verberate, Aesopus statim exclamauit, homo, cuius gratia eū qui nullā iniuriā fecit sic verberas, & omnibus teme

φῆσι βέλαι, πῦς ἡλέως κενοίμηναι, ἀλλὰ καὶ παλὸν ὄνειρον ἰδέω ἑσθλα καὶ ἰδοῦ ἀνωλύτος λαλῶ, βοῦς, ὄνος, ἀνείδα. καὶ τὸς θεοῦς σωθῆναι πείθεμαι τὰγαδὸν προσγένετο τὸ τοῦ ἐπιπέσασαι γὰρ εἰς τὸς ξένους ἀνιδεαμένους ἢ νεύοντος ἔτυχον. ἀρὰ γὰρ οὐ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστὶ πλῆρες ἐλαπίδων. ὅτι μὲν οὖν Αἰσώπος ἀπερὶ καθεὶς τῶν πράγματι, πάλιν κήρατο σκαπτήν. τὸ δ' ἐρεσκότος τῶν ἀγρῶν ἰσνάς δὲ αὐτῶν τῶνομα) πρὸς τὰς ἐργασμένους ἐλθόντες, καὶ τῶντων ἕνα, ἐπειλὴ μισρὸν ἐσθλα τὸ ἔργου, τῆ ῥαβδοῦ πατάξαντος, Αἰσώπος παρὰ χερσὶν ἀνεκράγην ἀνδρῶν τε, τὸ χερσὶ τῶν μηλέων ἡλιμνότεα οὐτως αἰκίζη, καὶ πᾶσι μὲν

ἐνὶ πλάγας ἐμφορεῖς δὲ ἡμίρας; πάντως ἀναεργετῶ τῶντων τῶν μεντιμίνω. ἰσνάς δὲ τῶντων τῶν Αἰσώπος ἀκίνας, ἔξεπλάγατε ἢ μέσως, καὶ πρὸς ἐαυτὸν ἔπην. Αἰσώπος λαλέων ἀρξάμενος, ὁ δὲ ἐμὸν ἄετος ἔσαι. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσων αὐτῆ ἀπὸ τοῦ δεσπότου, πρὶν αὐτὸς τῶν αὐτὸν δεσπότη, καὶ μετὰ ὁ δεσπότης ἐπετροπῆς παραλύσῃ. ταῦτ' ἔπην οὐδὲν ἢ νόλιος πρὸς τὸν δεσπότην ἡλθων. καὶ δὲ αὐτὸν προσηλάδων, καὶ φησι, δεσπότης, ὁ δὲ, τί τὸ δουρὸν ἐμὸν πάρε; φησι, καὶ ὁ ἰσνάς, χερσὶ μὰ τι τερατῶδες ἐν τῶν ἀγρῶν σουδὲν. καὶ ὁ δεσπότης, ἢ πρὸς δένδρον παρὰ καθεὶν καρπῶν ἡνεκμή; ἢ τῶντων τι παρὰ φύσιν ἐγέννησεν; καὶ ὁ δεσπότης, ἀλλ' Αἰσώπος

temerè plagas ingeris quotidie? omnino renūciabo hæc herō. Zenas autè hæc ab Aesopo audiens obstupuit nō medio critet, & secū ait: qd Aesopus loq cœperit, nulla mihi vtilitas erit. pueniēs igitur ipse accusabo eū corā domino, antequā ipse hoc idem faciat, & me herō procuratiōe priuet. His dictis vrbem versus ad dominum vectus est. Cæterū turbat⁹ cū accessisset, Salue inqt, here. Ille verò, Quid pturbat⁹ ades? inqt. Et Zenas: Res quardā mōstrofa in agro cōtigite. & her⁹, Nunqd arbor præter tempus fructū tulit⁹ aut iumētū aliquod pter naturā genuit⁹ & ille: Non ita, sed

b Aesop

leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitatio. His autem, etsi nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille nõ oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutile esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diuersa, faccos, & stramenta, & canistros, vnum canistrum panis plenum, quem duo baulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridetes, & nihil esse stultius vili hoc scelesto, inquietes, qui paulo antè leuissimum rogabat tollere onus, nunc omnium

καφωτάτης τῶν φορτίων αὐτῷ παραχαρῆναι, ἀτε δὲ τινάτω, ἡγεῖ μὲν πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν κργίας γεγυμνασμένω. τῶν ἢ, ἢ εἰ μικρὸν ἄρα βδολῆτι, συγκυνώμην παραχαρῆναι, ἐκείνῳ δὲ δὲ ἐκεῖ ἐλεγε, πάντων κωπώσασθαι αὐτῷ μόνου ἀσυντελεῖ τυγχάνειν. τῶν ἢ ὅπερ ἄν ἄρα βδολῆτι ἐπιτρέποντων, δδύρο κακῆσε περιδελψάμενος, ἢ σκόνη ἀβροσσεῖ διαφρασε, σακκίσις ἢ στρώματις, ἢ γυργάβος, ἢ ναυργάβου ἀρτων πεπληρωμένον, ἢ δύο βασιλάσαι ἐμπίπτον, αὐτῷ ἐπιβέναι κελύσει ἢ γελῶσαντες, ἢ μικρὸν εἶναι μωρότερον ἢ χυδαίσι τῶν κωπώσασθαι, ὅς μικρὸν ἢ ἐμπροσθεν τῷ κωπώτατον ἐλεῖτο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν ἢ τὰ πάντων

των

των βαρυντάτων ἐλεῖτο, χρίναι μὲν τοῖς ἐπιβυλάσαι αὐτῷ πληροῦσαι κωπώσασθαι, τῶν γυργάβου, ἐπιτιθέασθαι τῷ λισώσῳ, ὃ ἢ κατὰ τῶν ὀμῶν τῷ φορτίου ἀπακθισμένῳ. δδύρο κακῆσε διεκλονεῖτο. τῶν ἢ ἰδῶν ὃ ἐμπροσθεν, ἀπεβαύμασθαι, ἢ φασίμ, ἢ ἰσως εἰς τὸ πονεῖν πρὸ θυμῶς αὐ, ἢ δὴ τῶν ἐαυτῷ τιμῶν ἐξέτισε, κηλίσις γὰρ φόρτον ἦρατο. ἐπεὶ ἢ ὄρας οὐσὺς ἀρίστως κατέλυσα, λισώσῳ κελύσει ἀρτοδοτῶσαι, ἐμπίπτον τῶν γυργάβου πολλῶν φαγόντων ἐποιήσῳ. ὅθεν ἡγεῖται τὰ ἀρτων κωπώτερον το φορτίου γεγόνετο, πρῶτον μὲν τῶν ὀμῶν. ἢ δὴ ἢ ἐσπέρας ἢ κατὰ χύσασθαι πάλιν ἀρτοδοτῶσαι, τῷ ἐφεξῆς ἡμέρας κενῶν κωπώσασθαι ἐπὶ τῶν ὀμῶν ἀνεχῶν

των

mniū grauisimū elegerit: oportere tamē desiderii eius exple re, sublatū canistrū, imposuerūt Aesopo. Ille verò humeris onere grauatīs huc & illuc diuoue batur. Hunc vidēs mercator, admiratus est, & inquit, Aesopus quum ad laborandū prompt⁹ sit iam suū pretiū persoluit: iumentū enim onus iu stulit. Quū verò hora prandii diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuū canistrum multis comedētibus fecit: vnde etiā post prandii leuiore onere facto, alacri⁹ cede bat. Verū vespi quoc illic quod diuenterat pane distributo, postera die vacuo oīno humeris subla

b 4 το

to canistro, primus omnium ibat, vt & cōferuis præcurrentem hunc videntibus dubium esset, vtrū putridus esset Aesop⁹, an quis alius. Et quū cognouissent illum esse, admirabantur, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit: quoniam qui facile abfumeretur panes sustulit, quum illi stramentata, & reliquā suppellectilē baiularēt, quæ non est fortita naturā vt sic abfumeretur. Mercator itaq; cū esset Ephesū, alia quidē mācipia cū lucro vendidit: remāierūt autē ei tria, Grāmatic⁹, Cātor, & Aesop⁹. Quum verō quidā ex familiarib⁹ ei suassisset in Samū vt nauigaret, tanquā

ibi

χωρὶ τὸν γυργαδόν, πρῶτον ἀπάντων ἦεν, ὡς ἦεν τοῖς συναδόντοισι προτρέχοντα τὸν ἰρῶσιν ἀμφίβολα γινώσκοντα, πότερον ὁ σακκὸς ἔστιν αἰσωπῶν, ἢ ἰτεριῶν. καὶ καταμαθεύσιν ἐκείνον ἔνεον, ἰαυμάζον, ὅπως τὸ μελλανωμελὲν ἀνθρώπιον νομικέστερα πάντων ἔγραφε, τοὺς ῥηδίων διαπανωμελῶσις ἀρτους ἀράμελλον, ἐκείνων τὰ σρωμάτα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφρόνισα μένον, ἀ μὴ φῶσι ἐλαγχρῶν ἕως διαπανώδαι. ὁ μὲν ἄν ἔμπορον ἐπὶ τῇ ἰφείσῃ γενόμενος, ἴα μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπέδων σὺν κέρσει ἀπέδωκε, πελάφῃ δ' αὐτῶν τρία, Γραμματικὸς Ἰαλτικῶς, καὶ ὁ αἰσωπῶν. τῶν δὲ τις αὐτῶν συνήθησιν συμβουλεύσας εἰς σάμου ἀπαύρα, ὡς

ἐκεῖ

ἐκεῖ ἀλλήλων μάστιγι κέρσει ἀπὲρ πωλήσονται τα σρωμάτια, πέλθει. καὶ ὁ ἔμπορον ἐπιβὰς Ἰαλαμῶν, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλλτη κανὸς σολῶς ἀμφίσεας, ἴσασιν ἀμφὼ ἐπὶ τῷ προσηγῆσι τῶν δ' αἰσωπῶν, ἐπεὶ μὲν αὐτὸς ἔχε νοσημῶσα, (ὄλος γὰρ ἦν ἀμάρτημα) ἐδῶντα σάμου τῶν περιμαθῆσας, μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς καὶ τοὺς ὁρώντας ἐξήστανδα λέγοντας. πότερον τῶν τὸ βολέην γμα, τὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίσας; αἰσωπῶν ἢ, καὶ πῶς ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενον, ἴσασιν μέντοι ταμῶν πρὸς αὐτοὺς ἀτανίσω. ξάνθῳ ἢ ὁ φιλόσοφῳ εἰς τῶν ἰωνικοῦτων σὺν πλιναῦται τῇ σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, καὶ διασαμῶν τοὺς

μὲν

ibi cū maiori lucro diuēdituro seruulos, persuadet. Et mercator quum peruenisset in Samum, grammaticum quidem & cātozem, vtrūq; noua veste indutū, statuit in foro: sed Aesopum, quoniam nec vnde poterat ornare, (totus enim erat mendosus) veste ex sacco ei circumposita medium inter vtrunque constituit, vt & videntes stupe- rent dicentes: Vnde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus autem quamuis à multis morderetur, stabat, tamen audacter ad ipsos intueb. Xanthus verò philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & videns

b s duos

duos quidem pueros cū ornatu astantes, medium verò horum Aesopum, admiratus est mercatoris commentum, quòd turpema in medio collocauerat, ut appositione deformis, pulchriores se ipsi adolescentuli apparerent. Propius autem astant, percōtatus est cantorē, cuius est, & is, Cappadox, tū Xāth^o: quid igitur scis facere? hic, Οία atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipuli quōd Xantho vnā erāt, ut viderūt ipsum risisse & ostēdissime dentes, statim et aliquod mōstrū videre arbitratibus: & vno, certè hernia est, dentes habens, dicente alio verò, quidnā videns risit? alio, nō risisse: sed

μὴ δύο πῦλαις ἀντὶ ἐπιπρωταῖα παρισταμένοις, μέσῳ δὲ τῶν τῶν Λισσῶν, ἀγέλασε τὸν τῶ ἐμπόρου ἐπινοιαρ, ὅπως ἴη αἰσχροῦ ἐν τῷ μεταξὺ τίταρχῳ, ὡς τῆ παραθέσει τῶ Δουσειδῆς, μαλλίως αὐτῶν τοὺς νεανίας φανῆναι. ἔχοντες δ' ἐπιστάς, ἐκτύθη ἢ ψάλλων, πύθη ἂν εἴη. καὶ ὅς, Κακπωσθῆναι, ἢ ἢ Χανθῶ, τί ἂν εἶδης ποιῆμι; ἢ, πῶς ἢ ἐπὶ τῶ τοῖς Λισσῶν ἐξέγελασε. τῶν δὲ σχολαστικῶν οἱ τῶ Χανθῶ συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτῶν γελᾶσαι ἢ καὶ παραφύνασθαι τοὺς ὀδόντας, ἐξαιφνης καὶ τι τέρας ὄρα μὴ δεξάντην, ἢ καὶ τῶ ὀδόντας ἔχουσα, λεγόντων, τῶ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τῶ ἢ ὅς οὐκ ἐγέλασεν, ἢ ἢ

ἀλλ' ἐρίγῳσε, πᾶν ἴσον δὲ βυλομελῶν γυνῶσαι τίς ποτε ἴδῳ ἢ γέλασε, ἢς τις αὐτῶν προσελθῶν τῶ Λισσῶν φασί, ὅτι γέλασε γέλασε; καὶ ὅς, ἀποχῆσαι βυλομελῶν πρὸ βραχίον. τῶ ἢ ἀμυχανῶναι τῶ τοῖς ὄνοι ἐπὶ τῶ λέγει, καὶ τῶ εὐθέως ἀναχωρήσαντων, ὁ φανῆσθαι τῶ ἐμπόρου φησὶ, πῶς τιμῆμας ἢ ψάλλων; ἢ ἢ, χιλίῳ ὀβολῶν ἀποκοιναμελῶν, πρὸς τῶν ἐτερον ἴδον, ὡς βυλομελῶν ἀνδραγαθῶν τῶ τίμῳ. καὶ μὴ τῶ ἢ τῶν ἐρομένων ἢ φιλοσόφῳ, πύθη ἂν εἴη, καὶ ἀνδραγαθῶν ὅτι Λυδοῖς, καὶ ἢ παρονομασῶν, τί οὐκ εἶδης ποιῆμι; καὶ εἴη φαμελῶν, πάντα, πᾶν ἴσον ἐγέλασεν Λισσῶν. τῶν σχολαστικῶν ἢ τῶν ἀποκοιμῶν τί δὴ ποτε οὐτῶν πρὸς πάντων

sed riguisse: omnibus autem volētibus cognoscere cur risisset, vnus ipsorum accedens Aesopo inquit: Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo verò cōfuso funditus eo sermone, repente; fecedente, Xāthus inquit mercatori: Quanto pretio cantor? illo autem, mille obolorū, respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio. atq; & hunc rogitante philosopho, cuias nam foret, & audito Lydum esse: rursusq; rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, Omnia, iterum risit Aesopus, Ex scholasticis autem quodam dubitante quidnā hic ad omnes

Ex ventre matris
 meæ. Et Xanthus, Nō
 hoc dico, sed in quo
 loco nat⁹ sis. Et ille,
 nō renunciauit mihi
 mater mea vtrum in
 sublimi loco, an in
 humili. Et philosophus,
 Quid verò fa-
 cere nosti? Et ille, ni-
 hil. Et Xanth⁹, quō?
 Et is, Quoniam hi
 omnia nosse profes-
 si sunt, mihi autē re-
 liquerunt nihil. Atq;
 hæc scholastici vehe-
 mēter admirati, Per
 diuinā prouidētiam,
 dixerūt, Valde bene
 respōdit. Null⁹ enim
 est homo, q̄ omnia
 norit: et p̄pterea sci-
 licet & ridebat. Rur-
 sus igitur Xanthus
 inquit, Vis emam te?
 Et Aesopus, Me hac
 in re cōsultore egessē
 vtrum tibi videtur
 melius, aut emere,
 aut

ἐκ τῆς γαστρὸς ᾧ κήρως
 με. καὶ ὁ Χάνθος, ἢ τόπο
 λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τό-
 πῳ γενήσασαι. καὶ ἀνέ-
 νος, ἢ ἀνὴρ γενεῆ μοι ἢ
 μήτηρ μου, πότε ἴδον ἐν
 ἀνώγειν ἢ κατ' ἴσους. καὶ ὁ
 φιλοσόφος, τί ἵκέραι-
 τειν ἐπίστασαι; καὶ ἀνέ-
 νος, οὐδέν. καὶ ὁ Χάν-
 θος, τίνα τρέφεις; καὶ ὁ
 ἐπιφθόνος, ἴσται πάντα
 ἐπίστασαι ἐπιγενέσθαι
 το, ἐμοὶ ἢ κατέλιπον
 οὐδέν ἐν. καὶ ἐπὶ τούτοις
 οἱ σχολαστικοὶ ταχέ-
 φως ἀγάμηναι, καὶ τίν
 θέλιαν πρηνόσαν, ἐφα-
 σαν, πάντι καλῶς ἀπε-
 κρίναιτο. ἢ καὶ γὰρ εἰς
 ἴσην ἀνδρῶτος, ὅς ἐν
 πάντα εἰδέναι. διὰ γὰρ
 ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἐγένε-
 λα. αὐθις οὖν ὁ Χάνθος
 φησὶ, ἔδωκε πρῶτα μοι;
 καὶ ὁ Αἰσωπός, ἐμοῦ
 πρὸς τόπο συμβούλου
 εἶναι; ὁ πότερῳ σοὶ διο-
 νῆ δέδωκεν, ἢ πρῶτα μοι,
 ἢ μή,

ἢ μή, ποίει. οὐδέτις γὰρ
 οὐδέτις πρὸς βίαν ποίει.
 τόπο πρὸς τῆ σῆ καί-
 ται γνώμην. καὶ ἢ βό-
 λην, βουλομένη θύρα
 κούρην, ἀργύρου ἀπο-
 θῆκε. ἢ ἢ μή, καὶ σκῆ-
 πτε. πάλιν οὖν οἱ scho-
 λαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους
 ἔφασσαν, καὶ ἴδον θεῶς νε-
 νίκην τὸν καθεκτείνω
 καὶ ἢ Χάνθος φησὶν, ὁ
 ἐὰν πρῶτα μοι σε, ἀρα-
 πετόσασαι βουλομένη; γε-
 λάσας ὁ Αἰσωπός, ἔφη
 τόπο εἰ δυνήσομαι πρῶ-
 ξαι, ἢ πάντως χρῆσο-
 μαὶ σοὶ συμβούλου, ὡς
 εἶ καὶ ἐν μικρῷ πρῶ-
 τῳ ἐμοὶ. καὶ ὁ Χάνθος,
 καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ'
 αἰσχρὸς εἶ. καὶ ἀνένους, ἴδον
 τὸν νοῦν ἀφορᾶν δὲ φι-
 λόσοφον, καὶ καὶ ἐν τίν
 ὄψιν. τότε τῷ ἐμώτερω
 προσελθὼν ὁ Χάνθος,
 φησὶ, τί σε ἴσται πρῶτα;
 καὶ ὁ δὲ, κερταμίσει μοι
 πᾶσαι τίν ἐμπορίαν,
 ὅτι

aut non, fac. Nullus
 enim quicquā vi fa-
 cit: hoc in tua positū
 est volūtate. & si vo-
 lucris, crumena ian-
 tuam aperies, argen-
 tum numera: si in ve-
 rō minimē, ne cauila-
 rare. Rursus igitur
 scholastici inter se
 dixerūt, Per deos su-
 peravit p̄ceptorē.
 Xanthus verō cū di-
 xisset, Si emero te, su-
 gere volēs? ridēs Ae-
 sopus ait: Hoc si vo-
 lucro facere, nullo
 modo vtar te cōsul-
 tore, vt & tu paulo
 antē me, & Xanthus,
 Bene dicis, sed de for-
 mis es. & ille, Mentē
 insp̄icere oportet ὁ
 philosophē, & nō fa-
 ciē. Tunc mercatorē
 adies Xanth⁹, inquit,
 & ille, Vt vituperes,
 ades, meas merces,
 quo

gat natura, necesse omnino fuerit volādo cacare. Et Xanthus: Hoc te turba? tria mala volens eui tare, eundo mingo. Et ille, quæ? & hic, stāti mihi caput puffedisset sol, pedes verō terre solum torridū, Iouii autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus, vade persuasisti mihi. Postquā autē domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante vestibulū, quoniā elegātiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi vrbana diceret: ipse autē ingressus dicit, Domina, nō etiā post hac obiicies mihi nisteriū, quod mihi

tux

σαι τίνω φύσιν, κινέζην πᾶσα περιμένον με ἀσποκίτην. ἢ ὁ Ξάνθος, τὸ τό σε θορυβῆς; διαδραῦσαι βιάζομαι οὐρῶν. ἢ ὅς ποτα; κ' ἀκένυτος, ἐστὶ τί μοι τῆν ἴδ με φασίλω κατέκασσον ἄν ὁ ἥλιος, τοὺς ἢ πέδας τὰ πλ γῆς ἔδαφος ἐν ἐκπεπυρωμένον, ἢ ἢ τῶ ἔρεθισμένος τίν ὄσφρασμα ἄν ἐλυμμένας. ἢ ὁ Λεσμοπος, βιάζομαι, πέπεινάς με. ἐπεὶ ἢ ἡγεῖ τῆ οἰκίᾳ ἐπέσπον, ὁ ξανθὸς παρὰ γυγείλας τῶ Δισώπων μένειν πρὸ το πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάστρον ἐν αὐτῶ τὸ γυναικῶν ἡκεῖ, ἡγεῖ οὐκ ἐχρήμῳ ἔξαπίνας τοῖς τῶν αἰσχος αὐτῆ φωνῶσαι, πρὶν τινὰ ἢ πρὸς αὐτῶν ἀσπίσονται. αὐτὸς δ' ἔσειλθον λέγει, κυρία, ἐπέτι με τὸν τὸ σὺ θῆν ἀνελεῖς τ' βόρραπέως, ἢς πρὸς τῶν

θεραπ

θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἢ δὲ γὰρ κ' ἀγὼ πᾶσα σοι ἐπιδάμελω, ἐν ὃ ἢ ἴφει κἀλλος οἶον ἔστω τεθέσασαι, ὅς ἢ ἡδὴ πρὸ τ' σπυρῶνος ἔσκη. κ' ἀκένυτος ἴδ τᾶντα. αἰ δὲ γὰρ θόραπαινίδες ἀληθῆ νομίσεισαι τὰ λαχθέντα, πρὸς ἀλλήλας ἐκ ἀγορνῶν ἡμισταθῆται πρὸ τ' τίνι τᾶντων νομίσιος ὁ νεώτης ἔσται. τ' ἢ ἢ Ξάνθος γυναικὸς ἔσω κληβλῶσαι τῶν νεώνητον κλησιόσιος, μίαν τῶν ἄλλων μᾶλλον ἐργῶσαι, ἡγεῖ ὅς ἀρραβῶνα τίν κλησίμ ἀρραβῶσαι, τὴν νεώνητον ἐκδραμῶσαι ἐκάλει. κ' ἀκένυτος φασίλω, ἴδον ἐγὼ πᾶσαι, ἐκπλαγῆσαι σὺ φασίμ, ἢ; ἡγεῖ ὅς, νεώ. κ' ἀκένυτος, ἀβέσσηται, μὴ ἐσειλθης ἔσω, ἡγεῖ πάντες φῶνισι. ἢ μελέται ἢ ἄλλος ἐσειλθῶ

ως,

tux pedisseque praestet. Iam enim et ego puerū tibi emi, ī quo & videbis pulchritudinē qualē nūquam vidisti, qui & iā ante vestibulū stat. Et ille quē hęc. Pedissequæ autē vera existimantes quæ dicta fuerāt, inter se non mediocriter cōtēdebāt, cui nā ipsarū spōsūs nupemptus futurus sit. Xāthi verō vxore in trō vocari nouitiū iubete mācipiū, vna ex aliis magis accelerā, & vt arrhabonē \ ocationem arripies, nouitiū seruūm egressa accersebat. & illo dicēte, Ecce ego adsum, stupēfactatu, inquit, es? Et hic, nā. Et illa, Sine inuidia, ne igrediaris intro, alioqui oēs fugiant. Et (n & alia egressa

c 2. sa,

fa, ac vt vidit ipsum,
 Cædatur tua dicen-
 te facies, & huc in-
 gredere, sed ne ap-
 propinques: ingres-
 sus stetit coram do-
 mina, quæ cum eum
 vidisset, oculos auer-
 tit ad virū, inquires,
 vnde mihi hoc mon-
 strū attulisti? abiice
 ipsum à facie mea.
 Et ille, Satis tibi do-
 mina, ne meam sub-
 morde nonitiū fer-
 uū. Hæc autē, Vide-
 ris Xanthe ofus me,
 aliā iducere velle: &
 fortè dū pudet dicere
 mihi, vt tua domo
 abscedā, canicipitem
 mihi hūc apportasti,
 vt eius ægrè latura
 ministeriū, fugiā. da
 igitur mihi dotem
 meam, atque ibo. Ad
 hæc Xantho incre-
 pante Aesopum, tan-
 quā itinere vrbana
 quæd

ους, ἢ ὡς εἶδες αὐτόν,
 πεισάχθεις σὺ φαρμάκῃς
 τὸ πρόσσωπον, ἢ δούρο
 ἠσέλθῃς, ἀλλὰ μὴ προσ-
 εγγίσης μοι. ἐσελθὼν
 ἔστη αὐτίκην ἔθροισι
 νῆς. ἢ ἢ τῶν θεῶν ἀμέ-
 νῃ, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε
 πρὸς τὸν ἄνδρα, φασμέ-
 νῃ, πῶς ἔβην μοι τῶν το
 τέ-
 ρας ἠνεγκας; ἐμβλε-
 αὐτόν ἢ προσώπῳ μου.
 ἢ ἀνεῖνος, ἄλλῃ σοι κυ-
 ρία, μὴ τῶν δόσεων ἔμ-
 τὸν νεώνησαν. ἢ ἢ, δῆλος
 ἢ ξανθὸς μισήσας με, ἐπέ-
 ραμ ἄγαγεῖται βαλδ-
 μῆτος; ἢ ἰσως αἰδούμι-
 νος φράσσαι μοι, ὡς εἶ-
 οίσις ἀναχρησῶ, τὸν
 κνυνοέφαλόν μοι τῶν
 κενόμηνος, ὡς ἂν τὴν
 αὐτὴν δύσσομαστῆσα
 λαβείην, φύγω δὲς ἢ
 μοι τὴν πρῶτὴν με, ἢ
 παρδύσμαι. πρὸς ταύ-
 τῃ; ξανθὸς με μψαμέ-
 νῃ τὸν ἄισον, ὡς κα-
 τὰ μὲν τὴν ὁδὸν ἀστῆσε
 τινέ

τινὰ φθειρα μὲν πρὸς
 εἶν ἐν τῷ βαδίζοντι ἕρ-
 σεως, νυκτὶ ἢ πρὸς τὴν κυ-
 ναῖκα μὲν λέγοντος,
 ἄισωπος ἔφη, βάλε αὐ-
 τὴν εἰς τὸν βαρῶν. ἢ
 ὁ Χανθὸς, πῶς με μψαμέ-
 νῃ ἢ ἢ οὐδ' ὅτι ταύ-
 τῳ ὡς ἐμαυτῶν σέργων;
 ἢ ὁ ἄισωπος, ἔρως ἢ γυ-
 ναις; ἢ ἀνεῖνος, πάν-
 τῃ ἢ ἢ βραχέτα. ἢ πρὸς
 τῶν ἄισωπος κρῆσις
 εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα,
 μεγάλως ἀνέκραξε, ξαν-
 θος ὁ φιλόσοφος γυναι-
 κουργῆται. ἢ στραφεί-
 πρὸς τὴν αὐτὴν ἄισοι-
 ναμ ἔφη, σὺ, ὦ θεσποι-
 να, ἐβλάς τὸν φιλόσο-
 φον ὠνησαδῆσαι σοι δῶ-
 λον νεῖμ, ἐνσωμαστῶ-
 σα, σφριγῶν, ἢ ἢ ἢ ἢ
 γυμνῶ σε ἢ ἐν τῷ βα-
 λανέω θεῶν, καὶ σοι
 προσπαίξην τὰ εἰς αἰ-
 σχμῶν ἢ φιλοσόφῃ; ἐν-
 οἰπίδῃ, χρυσῶν ἐγὼ σε
 φημί τὸ σῶμα τοιαῦτα
 λέγμῃ

quædam locutum de
 micu inter eundū,
 nūc verò mulieri ni-
 hil dicentē, Aesopus
 ait, Proiice ipsam in-
 barathrum. Et Xan-
 thus, Tace scelus, an-
 nescis me hanc vt me
 ipsum amare? Et
 Aesopus, Amas mul-
 lierculam? Et ille,
 Admodum quidem
 fugitiue. Et ad hoc
 Aesopus pulsato in
 medio pede valde
 exclamauit: Xanthus
 philosophus vxori^o
 est. & versus ad suā
 dominam, ait, Tu ὁ
 domina velles phi-
 losophū enisse tibi
 seruum iuuenem bo-
 no habitu, vigētem,
 qui te nudam in bal-
 neo spectaret, & tecū
 luderet in dedecus
 philosophi? O Eu-
 ripides, aureum ego
 tuum in quā os talia
 c 3 dicens

dicēs: Multi impetus
 fluatūū marinorum:
 multi fluminum, &
 ignis calidi flat⁹: du-
 ra res paupertas, du-
 ra & alia infinita: tñ
 nihil æquē durum vt
 mulier mala. Tu ve-
 rō ð dñā philosophi
 vxor cum sis, à pul-
 chris adolescentulis
 seruii tibi noli, ne
 quo pacto contume-
 liā viro tuo inflixe-
 ris. Illa hæc audiens,
 eū nihil cōtradicere
 posset, Vñ vir ait, pul-
 chritudinē hāc vena-
 tus es? sed & loquax
 putrid⁹ hic videtur, &
 facetus: recōciliabor
 igitur ei. Tū Xāth⁹,
 Aesope, reconciliata
 est tibi tua hera. &
 Aesopus ironicē lo-
 quēs, Magna res in-
 quit, placare mulie-
 rē. & Xanthus, Tace
 posthac. emi em te ad
 seruiend

λέγω. Πολλὰ ἴδ' ἔργα
 κυμάτων θαλάσσιον.
 Πολλὰ ἴδ' ὕδατων, καὶ
 πυρρὸς θερμὸς πνεύμα. Δύ-
 νόμη ἴδ' πονία, δὲ καὶ ἄλ-
 λα μύρια. Πλὴν ἄλλῃ
 ἔτι δεινότερον γυνὴ κακ-
 κή. Σὺ δ' ὦ δέσποινά
 φιλοσόφου γυνὴ ἴσασ, ὑ-
 πὸ καλῶν νεανίσκων
 ὑπηρεσιῶσαι μὴ θέλει,
 μή πως ὑβρῆν τῷ ἀνδρὶ
 σε προσετίψης. ἢ ἡ ταύ-
 ται ἀνεύσασα, καὶ πρὸς
 μηδὲν αἰσθητῶν δικη-
 θεύσασα, πότεν ἄνερ φησί,
 τὸ καλὸν τὸ το τεθυ-
 ρουκας; ἄλλὰ καὶ δά-
 λος ὁ σακρὸς ἔπος φαί-
 νεται, καὶ ἐντραπέλοισι
 διαλλαγήσομαι τῶν γυν-
 αῶν τῶ καὶ ξάνθος, Αἰσω-
 πος, διήλλακται σοι ἢ σὴ
 δέσποινά. καὶ ὁ Αἰσωπος
 ἄρως ἀσάμενος, μέγα
 τι χρεῖμα φησι, τὸ πρα-
 ῦναι γυναικά. καὶ ὁ ξάν-
 θος, σιωπῆ τὸν ἕυθρον
 ὀρησάμενον γὰρ σε εἰς
 δουλείην

δουλείαν ἔνεως ἀντιλο-
 γίαν. τῆ δ' ὑστερεῖα ξάν-
 θος ἔπειθαι τῷ Αἰσωπῶ
 καλῶσας, πρὸς τινα
 τῶν κήπων ἡκον ὄνομα
 μέγας λαχόντα. ἢ ἡ κ-
 πωρὸς δέσμιω λαχόντων
 βερίσασται, αὐτοῦ ἔλαττον
 Αἰσωπος. τοῦ ξάνθου
 μέλλουτος ἦδη κηπωρῶ
 κατὰ ἀλλοτρῶν τὸ κέρμα
 ὁ κηπωρὸς, εἰς κύνει, φη-
 σιν, ἐνὸς προβλήματος
 παρὰ σὺ δέομαι καὶ ὁ
 ξάνθος, τίνας καὶ τίς δὴ
 πῶς ἴδ' ἴδ' παρ' ἐμὸς φυ-
 τισὸς μὲν τῶν λαχόν-
 των, καίπερ ἐπιμελῶς
 σπουδάζων, καὶ ἀρθε-
 νόμω, βραδέως ὁμοίως
 ποιεῖται τῶν αἰξισμῶν.
 ἢ αὐτομάτη ἐν γῆς ἢ
 ἀνάδωσις καὶ τοι μηδε-
 μιᾶς ἐπιμελείας ἀξίω-
 μένοις, τῶν τοῖς ἑξήτεροις
 ἢ βλάστησις. ὁ μὲν ἔμ-
 ξάνθος, καίτοι φιλοσό-
 φος ἄλ' ἡγεῖται ἄσπης,
 μηδὲν ἔτερον συννοή-
 σαι

seruendū, nō ad con-
 tradicendū. Postera
 die Xanthus Aefo-
 po seq iusso, ad hor-
 tum quendā iuit em-
 ptur⁹ olera. Cūm ve-
 rō olitor fasciculum
 olerū melluisset, ac-
 cepit Aefopus. Xan-
 tho autē soluturo iā
 hortulano pecuniā,
 hortulanus, Dimitte
 domine, inquit, vñſi
 problema à te desi-
 dero. & Xāth⁹, quid-
 nam? tum ille, Quid
 ita, quæ à me plantā
 tur olera, quānis dili-
 genter & fodiatur &
 irrigetur, tardum tñ
 suscipiūt incrementū:
 quibus verō sponta-
 nea è terra pullula-
 tio, & si nulla cura
 adhibetur, iis tñ ce-
 lerior germinatio?
 Xanthus igitur, licet
 philosophi q̄stio fa-
 ret, cū nihil aliud sci-

ret dicere, à diuina prouidētia & hoc iter cætera gubernari inquit. Aesop^o vero (ad erat enim) risit. Ad quē philosophus, rides, ne, an derides? & Aesop^o, Derideo, inquit, sed non te, verū qui te docuit. q̄ enim à diuina prouidētia fiunt, hæc à sapiētib⁹ viris solutionem fortiūtur. Oppone itaque me, & ego soluiam problema. Interim itaq; Xāthus cōuersus inquit olitorī, Minimè omnium decens est, ó amice, me qui in tantis auditoriis disceptauerim, nūc in horto soluere sophismata. pucro autē huic meo, q̄ consecutiones multorū callet, si propofueris, solutionē cōsequis quesiti. Et olitor,

σαις ἐπιτῆ, τῆ θεῆα προνοίᾳ ἢ τῷτο πρὸς τοῖς ἀλλοῖς διακρίσει, φησὶ. ὁ δ' Αἰσωπος! παρῆν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλοσοφῶ, πότερον γελάς, ἢ μάταια γελάς; ἢ ὁ Αἰσωπος, κατὰ γελά, φησὶν, ἀλλ' ὅ σὺ, ποῦ διδύξαστός σε. ἀ γὰρ ἴσῳ θεῆα προνοίας γίνεσθι, ταῦθ' ἴσῳ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει ἂν λύσεως. παραβλῶ τοίνυν ἐμὲ, κ' αὐτὸν λύσω τὸ πρόβλημα. ἐν τῷτο τοίνυν ὁ ξαίνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κητωρῷ, ἦμισα πάντων ἐνπερὲς ἐστίν, ὡτασ, ἐμὲ τὸν ἐν τοσούτοις ἀπροαίτητοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφισματα. ταῦς δὲ με ὄσῳσι, πολλῶν παρῶν ἐχω ἀσολυθίας, τὸτο προσαναθέμεθ⁹, τὸ λύσεως τεύξῃ τῷ ζητομένῳ. ἢ ὁ κητωρὸς

τωρὸς, οὐτῶ⁹ ὁ αἰσχροῦς γράμματῶν εἶδον; οἱ μὲν δ' ὀδυνησίαις. ἀλλὰ φράσον, ὡ λῶσε, εἰ τὸ ζητομένῳ τῷ διασφισμῷ ἐγυνωκας. ἢ ὁ αἰσωπῶ, ἢ γυνή, φησὶν, ἐπειδὴ πρὸς δευτέρον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τῷ πατρὶνι ἀνδρὸς ἔχουσα, ἐκ τῷ εὐρῳ καὶ τῷ ἀνδρῳ τέκνα ἐκ τῷ προτέρῳ γυναικὸς τέκνα παῖδά μόνον, ἀ μὲν αὐτῆ τέκνα ἐκ πατρὸς γέσθ, τῶν μὲν μήτηρ ἐστίν. ὁ δ' εὐρὸν ἐν τῷ αὐτῷ, τούτων ἐστὶ μήτρα. πολλῶν αὖ ἐν ἐκείνοις ἐνδάνυσι τῷ διαφοραμ. τὰ δ' γὰρ ἐξ αὐτῷ φηλοσόφῳ καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεσθ. τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίων ὡδίνων μισθῆ, καὶ ἡδονῆς πῶς χρωμένῃ, τῷ ἐκείνῳ βοφίῳ ποδρικόσθισσῳ, τοῖς ἐαυτῆς προσίθεσι τέκνοις. τὰ δ' γὰρ φησὶ

tor, Hic turpis literas nouit? ὁ infelicitatem. sed narra, ὁ optime si quaesiti declarationem nofiti. Et Aesopus. Mulier, inquit, quum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore viro susceptis, si virum quoque inuenierit filios ex priore vxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes virum, horum est nouerca. Multam igitur in utriq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amantur & accuratè nutrire persequerat: alienos vero partus odit, & inuidia vitēs, illorum cibum diminuens, suis addit filiis: illos enim c s natu

natura quasi proprios amat, odio autē habet, q̄ viri sunt quasi alienos: eodē modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est: quæ autem tu plantas, horum est nouerca, cuius rei gratia, quæ sua sunt vt legitima magis nutrit ac fouet: à te autē plantatis, vt spuris non tantum alimēti tribuit. His delectatus olitor, Crederis mihi, inquit, quàm me graui sollicitudine ac meditatione leuaris. Abi gratis ferēs olera, & quoties tibi his opus est, tāquā in propriū hortū vadēs, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xātho, & quibusdā ibi amicis inuentis, & ad Aesopū loqua

φύσει ὡς οἰκῆα φίλῃ, ἀποστέργει ἢ τὰ τοῦ ἀλλοτρίου ὡς ἀλλότρου· τὴν ἰσὴν δὲ καὶ ἢ γὰρ τρέφει, τὴν μὲν αὐτοματῶς ἐξ αὐτῆς φανερωθῆναι μήτηρ ἐστίν· ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύει, τῶν γίνεσθαι μητρική, οὐ χάριτι καὶ μάλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκῆν τρέφει καὶ βάλπει τοῖς ἢ παρὰ τὸ φαντασματώδεις, ἢ τσαθῶντων, ὡς νόθοις, τὴν τρέφω νέμει. ἐπὶ τοῖς ἰστέροις ὁ κηπουρὸς πιστεύσας ἅμ' αὐτῶν, φησὶ, ὅτι με ἀμυχάνη λυπῶ, καὶ ἀδολεσχίας ἐκόνφισαι. ἀπιδι πρῶτα φέρω τὰ λάχανα, καὶ ὁσάκις σοὶ τῶν δὲ, ὡς εἰς οἰκῆν κήπων βοάσῃσιν λάμβανε. μεθ' ἡμέρας ἢ πάντων εἰς τὸ βαλνεῖον ἐλθόντων· ἢ ξάνθος, καὶ τισὶν ἐπιτυχόντες ἐκὰ τ' φίλων, καὶ πρὸς τὴν ἀίσωπον εἶρηκε

ἐρηκτότος, ἔς τε τὴν οἰκίαν προσδραμεῖν, καὶ φακῆν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἐψῆσαι, ἐπὶ νῦν ἀπαλθῶν, νόκνον ἔνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἐψῆ βαλῶν. ὁ ἢ δὲ ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λασάμενος, ἐκάλει τοὺς συναρισθῆσαντας· προσέειπε μάλιστα ἢ ὡς λιτός, ἐπὶ φακῆ γὰρ ἔσται τὸ δεῖπνον, καὶ ὡς μὴ δέμ τῆ παιδικῆ τ' ἐδωμάτων τὸς φίλους κρῖνεμ, ἀλλὰ δουμῆσιν τὴν προθυμίαν· τῶν δὲ ἐξούτων, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφίκομένων, ὁ ξάνθος φησὶ, ἀδὲς ἡμῶν ἀπὸ λουτροῦ πῆμ, ἀίσωπε. ἢ δ' ἐκ τῆ ἀπορήθιας τοῦ λουτροῦ λαβόντων καὶ ἐπιθεσκότος, ὁ ξάνθος τ' δουλικῶς ἀνακληθεῖς, φησὶ τί τῆ φησὶν ἀίσωπε, καὶ ὅς, ἀπὸ λουτροῦ, ὡς ἐκλήσυσαι. ἢ ἢ ξάνθος

88

loquuto, vt in domū curreret, & lentē in ollam iniectā coqueret, ille abiciens granū vnū lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo vnā cum amicis loros, vocauit hos compransuros: praefatus tamen, & quodd tenuis esset futura cena, vrpote ex lente, quodq; nō oporteret varietate ferculorum amicos iudicare, sed probare voluntatem. His vero obedientibus, & in domū ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere, Aesope. Illo vero ex defluxu balnei accipiente & traudente, Xanthus fectore repletus, Hem qd hoc inquit, Aesope? Et ille: A balneo, vt iussisti. Xantho

cum esset in re aliqua ad usum occupatus, vnū ex pedib⁹ ex olla clanculum aufrens, occuluit. Paulō post autem & Aesopus veniēs, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit, cognouit insidias sibi aliquas factas. & accurrēs in stabulū, & saginati porci vnum ex quatuor cultro amputās, & pilis nudans in ollam iecit, ac cōcoxit cum ceteris. Xanthus verō veritus ne Aesop⁹ subreptū pedem nō inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Aesope, quomodo quinque?

Et

τὸ πόρι τι τ̄ ἐς χρεῖαν ἀσχολημένῳ, ἐνα τῶν ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραῖως ἀνελάμβανεν, ἐκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ Αἰσωπος ἐλθὼν, καὶ τῶν χύτραν ἐπισκεψάμενον, ὡς τὸς τρεῖς μόνους πόδας εὐρακίαν, σιωπῆ ἐπιβλήσας αὐτὸν ἵνα γενοῖται καὶ ἡμεῖς παδραμῶν ἐπὶ τῆν ἀνδρῶν, καὶ τῆς σιτανομεθῆς χεῖρας τὸν ἐνα τῶν ποδῶν τῆς μαχαίρα παριελών, καὶ τῆς τρυχῶν ψιλῶσαι, ἐς τῶν χύτραν ἐξήρπυσε, καὶ σιωπέει τοῖς ἀλλοῖς. Ξάνθος δὲ λέεισας, μή πως Αἰσωπος τὸν ὑφαιρέθῃ τῶν ποδῶν ἐξενέρῳ, ἀποδράσας, αὐθις, ἐς τῶν χύτραν αὐτὴν ἐνέβαλε, τοῦ δὲ Αἰσωπος τὸς πόδας ἐς τὸ τρυβλίον κονώσασθαι, καὶ πέντε τῶν ἀνφραίντων, ὁ ξάνθος ἴτις τῆς φησιν, Αἰσωπε, πῶς πέντε; ἢ φησὶ

καὶ κείνῳ τὸν ἐνα χεῖρων πόδας ἔχετον πῶδους; καὶ ὁ ξάνθος, οὐκ ἔτι καὶ ὁ Αἰσωπος, εἰσὶν οὐκ ἐνταυθοῖ πέντε, καὶ ὁ σιτανομεθῆς χεῖρας νέματι καὶ τῶν τρεῖς καὶ ὁ Ξάνθος πᾶν βαρέως σχῶν, πρὸς τὸς φίλους φησὶ, ἀλλὰ μικρῶν πρὸς ἄλλων μετὰ τῶν χεῖρας μετὰ τῶν ποδῶν ἐξήρπυσε; καὶ ὁ Αἰσωπος, δεσποταῖα, ἴνα σιῶν ὅτι τὸ ἐν πρὸς ἐσέως τε καὶ ἀφαιρέσεως ἐς τὸ κατὰ λόγον ποδῶν συγκαταλάμβανον, ἐκ τῆν ἀμαρτημῆς; ὁ δὲ οὐκ ἐάνθῳ μνηστικῶν αὐτίαν ἐν πρὸς ἄλλων ἐνρηκῶς μαστῆσαι τῶν αἰσωπων, ἡσύχασε. τῆ δὲ ὑστεραίᾳ τῆς σχολαστικῶν ἵς πολυτελεῖς ἐν τρεπίσας δαίπνον, σὺν ἀλλοῖς σχολαστικῶν καὶ τῶν ξάνθου κένταυρον. ἐνωχῶμεθῶν τοῖνυν, ὁ ξάνθος μετὰ

Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tū Aesopus, Sunt ergo hic quinque; & saginatus porc⁹ inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum molestè ferēs, amicis inquit, Nōne paulo antè dixi, quod celerimè hic me ad infantiā rediget? Et Aesopus, Here nosti'ne, quod ex additione & subtractione in quātitate secūdū rationalem summā colligitur, non esse errore? Xanthus igitur nullā causam honestā inueniēs verberādī Aesopū, quieuit. Postridie autè ex scholasticis quādam sumptuosam apparatus cœnā, cū aliis discipulis & Xanthū inuitauit. Cœnanti-bus igitur, Xanthus partes

partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponè stanti dedit: Benevolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abicens. Ille verò decedens secum cogitabat, Nunc occasio est vlcifici meam dominam, propterea quod me, cum nouitius veni, canillata est. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed benevolæ: & canne vocata, atque dicto, «Veni Lycæna, comede: tibi enim herus hæc insit dari, particulatim can-

μερίδας ἐκ τῆ παρακατα
 μένων ἀνελίμενος ἐπι
 λέξουσ, ἢ τῷ Αἰσωπῷ
 ὀπιόσθην ἐφροσῶτι δίδε, τῆ
 ἑνοσθῶ μαι, φησὶ πρὸς
 αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδος ἀ-
 πελθῶν, ὅθ' ἀπὼν καὶ
 ἑαυτῷ ἐνεσίει, νῦν κα-
 ρὲς ἴσασθαί με τὴν δέ-
 σπαιναμ, ἀνθ' ὧν με
 ἠνίκα νεώνησθ' ἡλέον
 ἔσκαπην, ὄψεται τῶν
 ἐ τῷ δεσπότη μὲ ἐν-
 νοῦ. ἀφ' ἡμῶν οὖν
 ἐς τὴν οἰκίαν, ἢ κα-
 θίσας ἐν τῷ προθύμῳ,
 ἢ καὶ τὴν δεσπαιναμ
 ἐκαλέσας τὴν στυ-
 ρίδα τῶν μερίδων ἐπί-
 προσθην αὐτῆς τάθειμα,
 καὶ φησὶ, δεσπαινα,
 ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης
 πέταμφον δ' σοί, ἀλλ'
 λά τῆ ἑνοσθῶ, ἢ καὶ τὴν
 ἠνίκα καλέσας, ἢ καὶ ἐ-
 πῶν, ἐλθε λυκαίνα, φά-
 γε· σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης
 ταῦτα ἐπέταφον δαδῆ-
 να, ἀνὴρ μὲρ τῆ κυ-
 νῆ

νὶ πάντα παρέβαλε, με-
 τὰ τὸ πρὸς τὴν δε-
 σπότην πάλην ἐλθῶν,
 ἢ ἐρωτηθεὶς, ἐὶ τῆ ἑνοσθῶ
 σὴ δέσθω καὶ ἴσα, παύ-
 τα, φησὶ, ἢ καὶ ἐνώπιον
 ἐμὲ πάντα κατέφαγε.
 ἢ τῆ ἑνωσθῶ μὲν, ἢ τῆ
 ποτὲ ἢ καὶ ἐδίδισσα ἐλε-
 γει, ἢ ἐκείνος, ἐμοὶ μὲν
 φησὶ, ὅθ' ὅτι οὖν ἔργου
 με, καὶ ἑαυτῷ δὲ σοὶ
 χάριτας ἡλεῖ, ἢ μὲν τοὶ
 γυνὴ τῷ Χαίθῳ συμ-
 φορὰν τὸ πρᾶγμα οἰ-
 σα μὲν, ἀπὲρ δὲ δευτέ-
 ρα ἢ κινὸς ἐλεγχθεῖ-
 σα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα
 ἑνοσθῶ, ἢ καὶ ἐπειῶσα,
 ἢ μιν μὲν τῆ δαιτῶ
 σιωπῆσεν αὐτῷ, ἢ ἴσασ
 παραλθῶσα ἢ καὶ ἴσασ
 ἐβήκει. ἢ τῆ πρὸς τὸν
 πρὸς ἀπὸ τῆσ, ἢ καὶ ἴσασ
 τῶν πρὸς ἀπὸ τῆσ προ-
 τῆσ μὲν, ἢ ἐνὸς αὐτῶ
 ἀπαρῆσασ, ἢ πνίκα
 ἀμ γένωσθ με γὰρ ἐμ
 ἀνθρώποις ταρῶν, ἀ-
 σπῶτος

ni oīa proiecit. At post hoc ad herū regressus, & rogat^o, an benevolæ dederit omnia, Omnia, iquit, & corā me oīa comedit. Illo verò iterum rogante, & quidnam edens ait: Et is, Mihi quidem nihil quicquā dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamē Xāthi eā rē calamitosam esse arbitrata, tanquā secunda cani redarguta de erga virum benevolentia, ac subdens, certē non amplius in posterū cōhabitaturā cum eo, ingressa cubiculum, plorabat. Potu autē pcedēte, & quæstionib^o alternis propositis, ac vno ex ipsis ambigēte, quādo futura esset ingēs inter hoīes turbatio, Aesopus

d pus

pus ponē stans ait,
 Cum resurrexerint
 mortui, repetentes
 quæ possederint. Et
 scholastici ridendo
 dixerunt, Ingenio-
 sus est nouitius hic.
 Alio verò rursus pro-
 ponente, quamobrē
 ouis ad cædem tra-
 cta, non exclamat,
 sus autē quàm maxi-
 mē vociferatur, Ae-
 sop⁹ rursus ait, Quo-
 niā ouis assueta mul-
 geri, aut etiam velle-
 ris onus deponere,
 tacite sequitur. Ideo
 etiā pedibus arrepta,
 & ferrum videns, ni-
 hil graue suspicatur,
 sed illa familiaria &
 sola videtur passura.
 Sed sus, vt qui ne-
 que mulgetur, neque
 condetur, neque no-
 uuit ad horum ali-
 quid trahi, sed car-
 nes suas tantum vsui
 esse,

συναποστάντων ἐξ ὧς, ἔ-
 πη, ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ
 ἀνίστασθαι, τὰ ἑωυτῶν
 ἀπατήσονται καὶ μάλιστα.
 καὶ οἱ σχολαστικοὶ γε-
 λασάσαστες, ἔφασκεν, νο-
 μῶν ἐστὶν ὁ νεώτερος.
 ἑτέρος ἢ πάλιν προδέν-
 τος, ὅπου χάρις ἴδ' ἐμὴ
 πρέβεται ἐπὶ σφραγίδι
 ἐλκόμενον ἢ βοῆς, ὁ δὲ
 χοῖρος ὅτι μέγιστα κρέ-
 σται, Λίσωπος αὐτῷ ἔφη,
 ὅτι τὸ μὲν πρῶτον κα-
 τὰ τὸ εἶδος ἀμελῶ-
 μενον, ἢ τὸ πικρὸν βί-
 ος ἀποθνήσκον, σιγῇ
 ἔπειθ' οἷο καὶ ὑποσκελι-
 ζόμενον, καὶ τὴν σιδερον
 ἄρῃν ἢ δένδρον ὑπο-
 ψεύσει, ἀλλ' ἐκείνα τὰ
 συνήθη καὶ μέτρα δοῦναι
 πείσεσθαι. ὁ ἢ χοῖρος
 ἀτὲρ δὴ μήτ' ἀμελῶμε-
 νος, μήτ' ἀκράμενος,
 μηδὲ συνειδώς ἑαυτοῦ
 πρὸς τι τῶν τοιούτων ἐλκί-
 μένος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρ-
 κῶν αὐτοῦ μόνον ἐστὶ
 χρῆμα.

χρέμα, ἐκείνους βοῆς. τὸ
 οὐτὼ βῆδεντον, οἱ
 σχολαστικοὶ πάλιν ἐπέ-
 νεσαν αὐτὸν, Ἰραπίνης
 εἰς γέλωτα. παυσάμε-
 νος μελέτοις τῶν πρὸς, καὶ
 τῶν αὐτῶν πρὸς τὴν οἰκί-
 αμ ἀπονοστήσας, καὶ τῶν
 γυναικῶν συνήθως ἐρημ-
 σάσας προσελθὼν, ἐμὴ
 καὶ τῶν ἀποστραφείσας,
 φησι, μή πρὸς τὸν γέ-
 νη' ὅς μοι τὴν προικῆ-
 μα, καὶ ἀπελευσμαι οὐ-
 δέμ γὰρ ὅμ μάναιμι
 σοὶ σοὶ ἰσχυροῦσθαι, σὺ δ'
 ἀπελθὼν τίμινον κα-
 λάμενε, ἢ πέποιμφας
 τὰς μερίδας, καὶ ὁ Ξαν-
 θος ἐκπλαγείας, λέγει,
 οὐκ ἐστὶν ὅπως οὐκ ἔρ-
 τυσέ μοι τί κακὸν πα-
 λιν Λίσωπος, καὶ πρὸς
 τίμινον γυναικῶν φησι, κυ-
 ρία, ἐμὸν πεπικνέτω
 σὺ μεθύεις, τίμινον τὰς με-
 ρίδας πέποιμφα, οὐκ ἔ-
 σοί; μὰ δὴ, ἐμοὶ, καὶ
 εὐφροσὶν ἐκείνη, τῇ δὲ
 κυρία.

esse, merito vocife-
 ratur. His sic dictis,
 discipuli rursus lau-
 dauerunt ipsum, ver-
 si in risum. Finito ve-
 rò conuiuio, & Xan-
 tho in domum reuer-
 so, & vxorem pro-
 more aggressò allo-
 qui, illa ipsum auer-
 sata, inquit, Ne, mihi
 propinquus fias: da
 mihi dotem meam,
 & abibo: non enim
 manserim tecū post-
 hac. Tu autē abiens
 cani adolare, cui mi-
 sisti partes. Et Xan-
 thus stupefactus, ait,
 Non potest aliquo
 modo nō cōdruisse
 mihi mali aliqd rur-
 sus Aesopus. & vxori
 inq̄, Domina, num
 me potō, tu ebria es?
 cui partes mihi, non-
 ne tibi? Non per Io-
 nem, mihi quidē mi-
 nimē, inquit illa, sed
 d 2 cani.

cani. Et Xāth⁹ Aesopo accito iquit, Cui dedisti partes? Et ille, Beneuolæ tuæ. Et vxori Xāthus, Nihil accepisti? & illa, Nihil. Et Aesopus, Cui enim iusisti, here, partes dari? & ille Beneuolæ meæ. Et Aesopus cane vocata, Hæc tibi inquit, bene vult. nam mulier etsi bene velle dicatur, tamē minima quaque recula offensa contradicit, cōuiciatur, abit. Canem verò verberato, expellito, haud tamen discefferit, sed oblita omnium, statim benignè blāditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, Vxori has partes ferto, & non beneuolæ. Et Xanthus, Vides, domina,

non

κυνί. ἢ ὁ Ξανθὸς τῷ αἰσώπῳ κληθέντι φησὶ. τίμη δέδωκας τὰς μερίδας; καὶ ἀνάνως τῆ ἐνεὸς σοὶ. ἢ εἰς πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ ξυμβολῶν, ἔδωκεν ἔλαβε; καὶ ἀνάνως, ἔδωκεν ἢ ἔλαβε; τίμη γὰρ ἐκίλευσας δέσποια τὰς μερίδας δοῦναι; καὶ ἀνάνως τῆ ἐνεὸς μοι. ἢ ὁ αἰσώπῳ τὴν νῆα φωνήσας, αὐτὶ σοὶ φησὶ, ἐνεὸς. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ ἐνεὸς λέγεται, ἀλλ' ἐστ' ἐλαχίστη ἀλλαγασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μὲν τοὶ κύναι τὴν ἄπειρασον, ἢ εἰς ἀλαβημεδὴν παύσῃ, ἀντίκα φιλῶ φέρωνος σαίνῃ ἢ εἰς ἄνθρωπον τὴν δεσπότην. ἔδει σε οὖν εἰπάμεν δέσποια, τῆ γυναῖκα καὶ τὰς μερίδας νόσμισσον. ἢ μή τῃ ἐνεὸς. ἢ ὁ Ξανθὸς, ὁρῶς κυρία,

ὡς

ὡς ἐκ ἐμῶν τὸ ἀμάρτυμα, ἀλλὰ τὸ νομίσειν τοὺς ἀνάνως τοὺς γαροῦν, ἢ ἐκ ἀπειρήσῃ προφάσεως, δι' ἢ αὐτὸν κατὰ γῶσιν. τὸ μὴ πενθόμενος, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τὸς ἑαυτὸ γονεῖς ἀποχωρισάσης, αἰσώπῳ εἶπεν. ἐκ ὁρθῶς εἶπον, ὡ δέσποια, ὡς ἢ κύνῃ σοὶ μάλλον ἐνεὸς, ἢ ἔχει ἢ ἐμὴ δέσποινος; ἢ μερῶν δέ τι νῦν παρρησιῶν, ἢ τὸ γυναικὸς ἀδιαλλήτου μὴ νόσους, ἢ τὸ Ξανθὸς τὸ προσκύνῃ τινὰς ὡς αὐτῆν, ὡς αὐτὸς ἴσους οἰκασθε πέμφατος τὸ μὴ πείθειν θελδόνος, ἢ τὸ ξανθὸς δι' αὐτῆν εἰς ἀθυμίαν παύσῃ, αἰσώπῳ προσελθὼν αὐτῷ φησὶ, καὶ ἀνάνως, δέσποια. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν ἀβουῶν ἢ εἰς αὐτῆν ἀβουῶν, ἢ ἀπαρῶν ἀνάνως δέσποια πρὸς σε. ἢ λαβὼν πέριμα πρὸς τῆν ἀγαρῶν ἢ λαβὼν,

non cam esse culpā, sed eius qui tulit? Tolera itaq., nec dedit mihi occasio, qua eum verberem. Illa verò nō credente, verum clam ad suos parētes regressa, Aesopus inquit, Num rectē dixi, ὁ here, canem tibi magis bene velle, quā meā heram? Diebus autē aliquot præteritis, & vxore irrecōciliata manente, & Xātho affines quosdam ad ipsam, vt reuertetur domū, mittente, illaverò quum cedere nollet, & inde Xanthus in mce-rore esset, Aesopus adiens ad eū inquit, Ne te afflictes, here: ego enim cras venire spōte & citissimè faciā ad te. Et accepta pecunia in forū

d 3 iuit,

iuit, ac emptis anse-
 ribus & gallinis, &
 aliis quibusdam ad
 conuiuium idoneis,
 ambulās domos cir-
 cuitabat. Transibat
 igitur & ante do-
 mum parentū heræ
 suæ, ignorare stimu-
 lans illorū esse, & in
 ea heram manere.
 Et quum in quen-
 dam ex domo illa
 incidisset, rogabat,
 an aliqd ad nuptias
 vtile domestici pos-
 sent sibi vendere. Il-
 lo autē, Et cui opus
 est, rogitante, Xan-
 tho, inquit, philo-
 sopho: cras enim vxo-
 ri copulandus est.
 Eo verò ascendente,
 & vxori hæc Xan-
 thi, vt audiuit, renun-
 ciantē, illa cursim
 & properē ad Xan-
 thū iuit statim, & cō-
 tra ipsum clamabat,
 dicens

θρα, ἢ ἀνυσόμενος χῆ-
 νας ἢ ὄρνιθας, ἢ ἄλλ'
 ἄτις τ' πρὸς ἐπιχόου
 ἐπιμήδου, βαδίζου τὰς
 οἰκίας περιουσίῃ· παρῆς
 τοῦτω ἢ τῶ τ' αὐτῷ
 δεσποίνης γενήσῃ· οἰ-
 κίαν, μήτε τοῦτω ἐδέ-
 ναι προσποιόμενος ἐκέ-
 νου τυχεύουσα, μήτε
 μὲν ἐν αὐτῇ ἴμυ δεσποι-
 ναν μεθύουσα, ἢ δέ τι-
 νι τ' οἰκίας ἐκέλευς
 ἐντυχόν, ἠρώτα, ἦτοι πᾶ-
 τ' εἰς γάμος χρυσίμου
 οὐ κατὰ τὴν οἰκίαν ἔ-
 χαιεν αὐτῷ πωλῆσαι. τ'
 ἦ, ἢ τίς τότῳ ἔχει τῆς
 χρέου τυθομένη, ξαν-
 θος, φησὶν, ὁ φιλόσοφος·
 αὐτοῦ γὰρ γυναικί
 μέλαι συνάπτεισθαι. το-
 ῦ αἰαβάντη, ἢ καὶ τῆ
 γυναικὶ ταῦτα τ' ξαν-
 θος, ὡς ἠκουσθ, ἀπαγ-
 γείλασθ, ἐκέειν σὺν
 δρόμῳ ἢ σπυλῇ πρὸς
 τὴν ξανθὴν ἄλθρον αὐτί-
 κα, ἢ αὐτῷ κατὰ βόα,
 λέγουσα

λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλους
 ἢ ταῦτα, ὡς ἐκ ἄρ ἐ-
 μὲν ἴδους, ἢ ξανθὴ, ἢ ἕρε-
 γυναικί δυνάδου συ-
 ναρμαδύου. καὶ ὅπως
 ἔμενον ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
 δι' αἰώπων, ὡς καὶ δι'
 ἐκείνου ἀπῆρε. μετὰ δ'
 ἡμέρας πάλιν ἴνας, κα-
 λέσας ὁ ξανθὸς σχολα-
 στικὸς εἰς ἀρσεν, τῷ αἰ-
 σωπῶ φησὶν, ὁ ψόνησόν
 ἀπελθόν πᾶν ὅστις χρε-
 στέτατόν τε καὶ βέλτι-
 σην. ὁ δὲ ἀπιών, καὶ
 ἑσπτόν ἐλεγε, ἐγὼ δι-
 δάξω τὸν δεσπότην μὴ
 μωρὰ διωτάσθαι.
 γλώττης ἢ μόνως ἢ ἐί-
 σος πρὸς μὲν, ἢ ἔτοι-
 μέσας ἀνακλιθεῖσι,
 γλώττης ὅπτιν ἐκείσθ
 σὺν ἄξυγόνω παρῆθε.
 τ' ἢ σχολαστικὸν ἐπα-
 νεσάντην ὡς φιλόσοφον
 τὸ πρῶτον ἔδεσμαι διὰ
 τὴν τῆς γλώττης πρὸς
 τὴν λόγον ἀπρεσίαμ,
 πάλιν αἰσῶπος ἐφθῶς
 γλώττης

dicens inter alia &
 hæc, Non me viuē-
 te, ὁ Xanthe, alteri
 vxori cōiungi pote-
 ris. Et sic mansit in
 domo per Aesopū,
 quæadmodū propter
 illū discesserat. Post
 dies rursus aliquot,
 inuitans Xanthus di-
 scipulos ad prandiū,
 Aesopo iquit, I, eme
 optimum quodq; &
 præstantissimū. Ille
 inter eundum secum
 dicebat, Ego doce-
 bo herum nō stulta
 mandare. Quam lin-
 guas igitur solū suū
 las emisset, & appa-
 rasset discubentibus,
 linguā affatā singu-
 lis cū salfamēto ap-
 posuit. discipulis lau-
 datib; vt philosophi-
 cū primū ferculū pro-
 pter linguē ad loquu-
 tionem ministeriū,
 rursus elixas Aesop;
 d 4 ling

linguas apposuit, atque iterū etiā ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud quā liguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, Quousq; linguas inquietib⁹, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluim⁹: Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesope? & is, Nō certē. tum ille, Nonne mādauī tibi fordi dissime homule, optimū quodq; & praeftatissimū opsonari? & Aesopus, Multas habeo tibi gratias increpātī me philosophis viris presentib⁹. quid igitur fuerit lingua meli⁹ & praestantius in vita: oīs enim doctrina & philosophia p ipsam mōstratur

γλώττης παρέθηκε. καὶ αὐτὸς ἐν βρωμαίῃσι αὐτὸν ἐν ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, ὁ δ' ἰδοὺν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττης πρῆτιθεῖ. τῷ ἰσχυροσυνῶν ἐπὶ τῷ τῶν τῷ δ' τροφῆς ἀγαπητικῶν ἡμῶν, μέγιστον τίνος γλώττης, ἐπιώντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττης ἐδίοτοντες τὰς ἡμετέρας ἡλικίας μὲν, ὁ ξανθὸς φασὶ πρὸς δὲ γῆν ἐσδὲν σοὶ παρῆστιν ἕτερον ἄισωπε; καὶ ὁ, ὅ δὴ τα. καὶ ἀνεῖν, οὐνοῦ ἐνετελάμην σοὶ κατὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων, πᾶν δ', τι χρηστὰ τῶν τε καὶ ἄριστον ἐφρονῆσαι; καὶ ὁ ἄισωπος, πολλὰς δὲ μολογῶ σοὶ πᾶς χάριτας μεμφόμενόν με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης χρηστέρων τε καὶ βέλτερον ἐν τῷ βίῃ; πᾶσα γὰρ πᾶσι καὶ φιλοσοφία δὲ αὐτῷ παυδένε

τῶν

ταὶ καὶ διδάσκουσι. δι' αὐτῆς ἁδούσας, καὶ φέας, ἀγαθὰ, ἀσπασμοὶ, ἐν φημίαι, μῶσα πᾶσα. δι' αὐτῶν γὰρ συγκροτοῦνται ἡμεῖς, πῶς ἐπιβουλήνται, ἀνθρώπων διασώσανται, καὶ σωελόντι φάναται, δι' αὐτῶν ἅπασ δὲ βίῃ ἡμῶν σωέσθησιν. αὐδὲν ἄρα ἂν γλώττης ἡμεῖς. ἐπὶ τῶν οἱ σχυροσυνῶν τῶν ἄισωπων ὁρθῶς λέγειν φάμενοι, ἡμαρτηκέναι ἡ τῶν διδάσκων, διελκλύθασιν ἕκαστος ἐπὶ οἴκῳ. τῷ δ' ὑπεραία πάλιν αὐτω μὲν αὐτῶν τῶν ξανθῶν, ἐκείνος ἀποροῦντο, μὴ κατὰ γνώμην αὐτῶν ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τῷ ἀχρεῖ ὁ δὲ καὶ τῷ κακῷ γίγεται. σήμερον ἡ διαμείψει τὸ δῆσνον, καὶ γὰρ ἡ παρόντων ἡμῶν αὐτῶν διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν δ', τι φωνήσεται

τῶν

tur ac traditur: per ipsam dationes, acceptationes, fora, salutationes, benedictiones, munus omnis: per ipsam celebratur nuptiarum, ciuitates eriguntur, homines seruantur: & vt breuiter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit: nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Aesopum recte loqui dicentes, aberrasse verò magistrū, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantib⁹ ipsis Xanthū, ille respondebat, nō secundum voluntatem suā hæc facta fuisse, sed inutilis serui nequitia: hodie autem permurabit cenam, & ipse presentibus vobis cum eo colloquar. Ac vocato eo, vilif-

d s fimum

simū quodq; & pefsi-
mū opsonari iubet,
q; discipuli secū fo-
rēt cœnatari. Ille au-
tē nihil mutat^o, rur-
sus linguas emit, & ap-
paratas discubentib^o
apposuit. Hi inter se
submurmurabāt, Por-
cinæ rursus linguæ.
Et paulo pōst iterū
linguas apposuit, &
valde iterū atq; ite-
rū. Xantho autē ini-
quo aīo ferēte, & qd
hoc Aesope, dicente,
nū rursus mādauī ti-
bi optimū quodq; &
præstātissimū opso-
nari? ac nō potius vi-
lissimū quodq; et pef-
simū? ille autē, Et qd
vnq; peius lingua, ὁ
here? nōne vrbes per
īpsam corruunt? nō
hoīes p ipsam interfi-
ciuntur? nō mēdacia
oīa, & maledicta, &
perituria p ipsam per-
ficiunt

τὸν τε καὶ χεῖριστον δψω-
νῆσαι καλῶς, ὡς τ̄ σχο-
λαστικῶν σὺν αὐτῷ δε-
πνεσόντων. ὃ ἢ καλῶς
διαβραπέει, πάλιν γλώσ-
σας ἐπέριόη, καὶ ἐτοιμα-
σας, ἀνακλιθεῖσι πα-
ρέθικον. οἱ ἢ πρὸς ἀλ-
λίλους ὑπεφώνουν, χοί-
ρῆσαι πάλιν γλώσσαι.
καὶ μετὰ μικρὸν αὐθις
γλώσσας παρέθηκε, καὶ
μέλα αὐθις καὶ αὐθις.
τ̄ Ξάνθος ἢ δυσσασχε-
τήσαντο, καὶ, τί τὸ τῶ
Λισωπέ, ἐρμηκίτη. μὴ
πάλιν ἐντελέμακον σοι
πᾶν ὁ, τι χρυσότατον τε
καὶ βέλτεστον δψωνῆσαι;
ἔχι πᾶν ὁ, τι φευδέτερον
τὸν τε καὶ χεῖριστον; ὃ ἢ.
καὶ τί ποτε χεῖρον εἶ
γλώττης, ὃ Λισωπέ; ὃ
πόλλας δὲ αὐτῆς ἀναε-
πέυσισιν; ἢν αὐθις-
ποι δὲ αὐτῆς ἀναερωῦ-
ται; ὃ ψεύδου πάντας,
καὶ θλασφημίαι, καὶ ἐπι-
ορκίαι διὰ ταύτης τε-
ραίνονται;

ραίνονται; ὃ γὰμοι καὶ
ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δὲ
αὐτῆς ἀνατελέωνται;
οὐχ, ὡς κεφάλαιον ἐ-
πέω, ὃ βίβλῃ δὲ αὐτῆς
ἄσως μυρίων πωλη-
μικημάτων γέμει; ταύ-
τα το Λισωπέ φημέ-
να, τίς τῶν συνανακει-
μύων ἴω ξάνθου φησιν,
ἔτος, ἐμὴ πᾶν σαυθῶν
ἀσφαλίση, ἢν ἂν ἄπο-
ρος εἴη μοιῖας ἐφορη-
σοι γενέσθαι. οἷα γὰρ ἢ
μορφῆ, ἴσάδε καὶ ἢ ψυχῆ.
καὶ ὃ Λισωπέ πρὸς αὐ-
τὸν, σύ μοι δονεῖς αὐθις
καὶ κακοῖς γεχέσθης καὶ κε-
ρίεργος εἶναι, δεσπότην
παραξύνων κατὰ οἰκέ-
τα. καὶ ὃ ξάνθος, πρὸς ταύ-
τα, προφάσεως ἐφέμε-
νος μαστρωῖσαι τὸν αὐ-
θιςωπον, δραπέτα, φη-
σιν, ἐπέειπε πρὸς ὁρίεργον
ἄσως τὸν φίλον, ἀε-
ξῶ μοι ἀποδρίεργον αὐ-
θιςωπον ἀγαγῶν. ἐξέλ-
θῶν τῶντων εἰ ἐπίδρασε
αὐθις

ficiuntur? nō nuptiæ
& principatus & re-
gna per ipsam euer-
tuntur? non, vt sum-
matim dicā, vita oīs
per ipsam infinitorū
errorum referta est!
Hæc Aesopo dicen-
te, quidā ex discubē-
tibus vnā cū Xantho
īquit, Hic, nisi valde
teipsum munieris, nō
dubia erit ītīmīe cau-
sa tibi. qualis em̄ for-
ma, talis & anima. Et
Aesopus ad eum, Tu
mihi videris, ὁ ho-
mo, prauus quidā &
curiosus esse, herū ir-
ritās contra seruū. Et
Xanthus ad hæc, oc-
casionē cupiens ver-
berandi hominē, Fu-
gitivæ, inquit, quo-
niā curiosum dixisti
amicum, ostende mi-
hi incuriosum homi-
nem adductū. Egref-
sus igitur posttridie
iu

in plateā Aesopus, & eos qui præteribant circumspectans, videt quendā in loco quodam diu sedentem, quem iudicās secum ociosum & simplicem esse, accedēs inquit, Herus te inuitat secum pransurū. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, vt erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Aesopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori vt sibi obsecraretur, & quod ipse iusserit faceret, vt honesta ratione plagas Aesopo inferret. Deinde coram omnibus inquit

ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ ὁ Αἰσωπὸς ἢ τις περιέντας περισκοπῶν, ὃς τινὰ ἐφ' ἐνὸς τόπου ἰκανῶν χρόνον καθίστασθαι, ὃν καὶ δοκιμάσας καθ' αὐτὸν ἀπαράγομένῃ τινὰ καὶ ἀπλοῦν εἶναι, προσελθὼν, φησὶν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀρυσῆσαι. καὶ ὁ ἀγροίκος ἐκείνῳ μισθὸν πρότερον γασάμενον, μίτη τίς ὦν ἴσῳ τίνος καλεῖται, εἰσῆλθον ἕως τίνος οἰκίαν, καὶ σὺν αὐτοῖς ἴσασθαι κασιφάλοις οὖσιν ἀνέπεσον. ἐρωτηθὴς ἢ ἢ Χάνθης, τίς οὗτός ἐστι; Αἰσωπὸς ἄπειρον, ἀπερίεργον ἀνθρώπον. ἢ ὁ Χάνθης εἰς ὅς ἐπέωρον τῆς γυναικὸς συννοήσας βλάψαι αὐτῷ, καὶ ὅτι ἂν αὐτὸς ἐπιταγῆ, ποιῆται, ὡς ἂν ἀνωφελοῦς λόγῳ πληγὰς τῷ Αἰσωπῷ ἐντένασθαι. ἢ τὰ ἐν ἐπινοίᾳ πάντων, φησὶ.

φησὶ, κυρία, ἴδωθαι ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ βαλῶσαν, τὰς πόδας ἢ ξένου νύμφου. Αἰνοῦσθαι γὰρ καθ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος ἀλαβηθήσεται, ὁ δ' Αἰσωπος ὡς ἐκείνου περιεργὸς φανήσεται, πληγὰς λαφύσει, ἢ ἢ ἢ ἢ βαλῶσα τὸ ἴδιον εἰς τὴν λεωφόρον, καὶ τὰς πόδας τοῦ ξένου νύμφου. ὁ ἢ γὰρ τὰ ἴδια ἴσασθαι τὴν τοῦ οἴκου δεσποτῆν, καθ' ἑαυτὸν εἶπε, τιμῆσαι με πάντως βδέλει, καὶ τοῦτο ἢ χεῖρον αὐτοχειρία τὰς πόδας, με βδέλει νύμφαι, ἐπεὶ βδέλαι πάντῃ ἔχον ἂν τῶν ἐπιταγῶν. προτένας οὖν τὰς πόδας, νύμφου κυρία, φησὶ, καὶ νύμφου ἀνεκλήθη. ἢ ἢ Χάνθης κενελοῦσθαι οἶνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πῖμα, πάλιν ἐκείνος διελογίστατο καθ' αὐτὸν, ὡς αὐτὸς ἢ τὸ πρῶτον οport

inquit, Domina aquam in peluim inice, & pedes hospitis lava. Cogitabat enim secum, omnino hospitem recusaturum: Aesopū verò illo curioso apparette, verberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hanc esse domus dominam, secū loquebatur, Honorare me oīno vult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos vult lauare, cū ancillis queat hoc mandare. Extēsis igitur pedibus, Laua, inquit, herara: ac lot⁹ discubuit. Xantho autē iubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat sic cum, ip̄os antē

oportere bibere, sed
 quae sic ipsi visum est,
 non opus mihi haec in-
 quirere. Accipies igitur
 bibit. Prædētibus
 verò, & ferculo quo-
 dā hospiti appōsito,
 atq; illo suaviter co-
 medēte, Xāth⁹ cocū,
 quod malè hoc cōdiuif-
 fet, criminabatur, at-
 que etiā nudū flagel-
 labat. rusticus autem
 secū dicebat, Ferculū
 quidem optimè co-
 cū est, & nihil ei de-
 est quod minus rectè
 paratum sit: si autem
 absq; causa suū feruū
 velit flagellare pa-
 terfamilias, quid ad
 me? Xātho autē egrè
 ferente, neq; iucundè
 affectò, quoniā nihil
 hospes curiosè inqui-
 rebāt, tandem placen-
 tē allatē sunt. hospes
 verò tanquā nunquā
 placentam gustasset,
 conuol

βρω ἴδει πιῆν, ἐπεὶ Ἄ⁹
 ἔτασ αὐτοῖς ἔδοξεν, εὐ-
 λην ἔργου ἔμοι τὰ τοι-
 αῦτα ἐξεωξῆμ. ἢ λαβῶν
 ἔπιτρ. ἀριστουῶν ἢ καὶ
 τινος ἐδέσματος τῷ ἔξέ-
 νῳ παρατεθέντος, κ' α-
 κείνῃς ἴδενος ἐδιόντος, ὁ
 Ξαῦθος τῷ μαγειρῶν ὡς
 κακῶς τούτο ἀρτυσαῖσι
 ἐνεκάλει, καὶ μὲντοι ἢ
 ἀποδυνέντι πληγὰς ἐν-
 εφίρει. ὁ Ἄ' ἀγρω-
 τικὸς καθ' αὐτὸν ἐλεγεί,
 τὸ ἴδ' ἐδέσμα ἄριστον ἔ-
 ψκται, ἢ συνδόνος αὐτῷ
 δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔ-
 χεμ. ἔξ ἢ ἢ δίχαι πρε-
 φάσεως βδύεται τὸν
 αὐτοῦ δουλον μασι-
 γουῦ ὁ οἰνοδοσπότης, τί
 πρὸς ἐμέ; ἢ Ξαῦθου
 ἀσχάλοστος, ἢ δὲ ἴδ' ἐ-
 νος διακειμένον, ἐπεὶ
 μηδὲν ὁ ξένος πρὸς ἰσχυρὰ
 ἴσῃσ, τίλος πλακοῦτες
 ἠνέχθησαν. ὁ ἢ ξένος
 ἄτε Ἄη μὴ πῶ πλα-
 κοῦτος γενσάμεν. ὁ
 σωροῦ

καὶ δούμ καὶ σωροῦ
 ἔνους ὡς ψωμὸς ἴδ' ἴε.
 ἢ Ξαῦθου τὸν ἀρτυ-
 ποιῶν αἰτιασαμένον, ἢ
 τί δὲ ἴσῃσ, ὃ κατὰ γα-
 τε, φραμὸν ἢ μίλιον
 δίχαι ἢ πρὸς ἔρεως τὰς
 πλακοῦτας ἐσοῦν-
 σιας ἐκείνος ἔρε, ἢ ἴδ' ἴ-
 μὸς ὄσση, ὃ δέσποτα, ὁ
 πλακοῦτος, ἐμὲ τῷ ἴε ἔ-
 ἰδ' ἴσῃσ ἔδει ἐσοῦν-
 σαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ
 δέσποτα καὶ αἰτιῶν καὶ ὁ
 Ξαῦθος, ἐὶ πρὸς τὸ ἐμὸς
 τῷ γέροντι γυναικὸς,
 ἴδ' ἴσῃσ αὐτὸν ἀρτίως
 καὶ γυναικὸς, ἢ πάλιν
 τῷ γυναικὶ νύει αὐτῷ
 σωνοποιεῖναι δι' Ἄι-
 σωτων. καὶ δέσποτα οὖν
 κληματίδας ἐς τὸ μέ-
 σση ἀχθῆναι, πυρὰν αὐτῷ
 ψε ἢ λαβῶντος τὸ γυ-
 ναικὸς ἐγγύς αὐτῷ πρὸς
 ἴσῃσ. πρὸς δὲ ἴσῃσ
 αὐτῷ ἐς τὸ πῦρ ἐπα-
 φῆναι. διέτρηκε Ἄε πῶς
 καὶ πρὸς βλάπτει τὸν
 ἄγει

conuolens, & con-
 cludēs ipsas vt panes
 comedebat. Xantho
 autem pistore accu-
 sante, & cur nam, ὁ
 execrāde, dicente, &
 absq; melle ac pipere
 placetas præparasti
 ille inquit, Si cruda
 est, ὁ here, placenta,
 me verbera: si verò
 non vt oportebat præ-
 parata est, non me,
 sed heram accusa. Et
 Xanthus. Si à mea hoc
 factum est vxore, vi-
 uam ipsam nūc com-
 burā. atq; iterū vxo-
 ri innuit, vt sibi ob-
 seqretur ppter Aesop-
 um. Iusso igitur sar-
 menta in mediū af-
 ferri, pyrā succendit,
 & arreptā vxorē ppe-
 pyram egit, vt expe-
 ctaretur ipsam ī ignē
 immittere. Differe-
 bat autē aliquo mo-
 do, & circūspiciebat
 rustici

rufficū, si quo modo affurgens à tali audacia phibere ipsum aggredederetur. sed is secū rursus cōsiderabat, cum nulla adfit causa, quidnā sic irascitur? Deinde inq̄t, O paterfamiliās, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parūper, dū digressus adducā & ipse meam ex agro vxorem, vt ambas simul comburas. Hæc à viro Xanthus audiēs, & huius synceritatem ac generositatem admiratus, Aesopo inquit, Ecce verè homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ. O Aesope. Satis est tibi de cætero: dein verò libertatē tuā afferis. Postridie autē Xāthus iussit Aesopo in balneas ire,

ἀγροικον, ἕως αἰας
 σὰς ἢ τοῖσδε τοῖς μίμα-
 τος ἔξῃαι αὐτῶν ἐγγε-
 ρήσεων. ὃ ἢ καθ' αὐτῶν
 αὐθις διακινώητο, ὡς
 αἰτίας μὴ παύσας, τί
 δὴ πῶς αὐτῶν ἐγγίσει;
 ἔτα φασιν, οἰκοδίο-
 πῶσα, ἢ τῶτο κέρματος
 δέμ γενέσθαι, ἢ ἢ μεί-
 νῶν με μινδῶν, μέχρῃ
 ἂν ἀπελθῶν ἐνέγνω
 με ἡγεῖ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ
 τῶν γυναικῶν, ὡς ἂν
 ἄμφω κατὰ τὸ αἰῶν κα-
 τακαύσας. ταῦτα ἢ αἰ-
 δῶς ὁ ΧάθθⓄ ἀκέν-
 σας, ἢ τὸ τῶτο ἀκέραι-
 ον ἡγεῖ γενναῖον θαυμά-
 σας, τῶν ἁισώπων φησιν,
 ἴδε ἀλκῶς ἀβέρωθⓄ
 ἀψήτερος ἔχεις τὰ νι-
 κησόμενα λαδῶν ἁισωπε-
 ἄλις ἔχει σοὶ ἢ λοιπο-
 τὸ δ' ἐν τῶν ἐλσινθε-
 ρίας τ' οὐκ ἐπιτῶσθῃ. τ'
 δ' ἐπιτῶσθῃ ὁ ΧάθθⓄ
 ἐπέταξε τῶν ἁισώπων εἰς
 τὸ βαλανεῖον ἀπελθῶν,
 ἡγεῖ

ἢ σκέψασθαι ἢ μὴ πα-
 λῶς παύσθαι ἔχθρας, βί-
 νεσθαι γὰρ αὐτῶν λῶθῶ-
 να. ἀνωπῶν ἢ ὁ στρατη-
 γὸς συναντήσας, ἢ ἢ
 εὐαῦθς γνῶς αὐτῶν ὄν-
 τὰ ἤξετο ποῖ πορδύσθῃ-
 το ἢ ἐν οἴδῃ, φε-
 μένος νομίνας ὁ στρατη-
 γὸς τῶν ἐρωτησίων αὐτῶν
 τῶν δ' ἄλλῃ λογιζόμενος,
 εἰς ἐρητίῳ αὐτῶν ἀπα-
 χθῆναι καὶ δόξῃ ἀπαγέ-
 ρητος τοίνυν ὁ ἁισωπος
 ἐμεσῆσθῃ, ὄξῃς ἢ στρατη-
 γῆ, ὅπως ὁ βῶς ἀπεκρί-
 θῶν ἢ γὰρ μὴ προσεπί-
 κησα, ἡγεῖ συνώπια
 σοι, ἡγεῖ εἰς ἐρητίῳ ἢ δὴ
 ἀπέγομαι. ἢ ὁ στρατη-
 γὸς ἐκπληγῆς ἐπὶ τῶ
 ἢ ἀπολογίῳς ἐτείμῃς,
 ἀφῆκεν ἀπίενα. ἁισω-
 πⓄ ἢ παραγενόμενος
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἢ πλῆ-
 θος ἐν αὐτῶν θεασάμε-
 νος ὄχλῳ, ἡγεῖ λίθον ὄξῃ
 κατὰ τὸ εἰς ὄδῳ με-
 σείτατον κείμενον, ἐφ'
 ἢ

& scrutari an multa adesset turba, velle enim lauari. Abeun-
 ti autem prætor oc-
 currens, & Xanthi
 ipsum esse cogno-
 scens, interrogavit
 quonam iret. Quod
 cū se is negasset sci-
 re, existimās prætor
 interrogationē suā
 floccipedi, in carce-
 rē ipsum abduci iu-
 bet. Cum igitur ab-
 duceretur Aesopus,
 clamavit, Vides ὁ
 prætor, quēadmodū
 rectè responderim:
 quæ enim non expe-
 ctavi, & occurri tibi,
 & i carcere iā trahor.
 Tū prætor stupefact^o
 respōsi proptitudine
 fuit abire. Aesop^o au-
 tē ἢκῆσθ^o in balneas,
 multā turbā in ipsis
 intuitus est, sed & la-
 pidē videt in medio
 ingressu positum. in
 c quem

ftiones inter hos verfabatur. atq; Xantho incipiente turbari, Aefopus aftans, ait, Hers, Bacchus tria poffidet tēperamenta: primū voluptatis, fecundū ebrietatis, tertiū cōtumeliæ. Et vos igitur poti iā & lætati, quæ reliqua sunt omittite. tū Xanthus iam ebrius ait, Tace: Inferis confule. Et Aefopus. Igitur & in inferos diftrahere. Ex difcipulis autē quidam subebrium iam Xanthū vidēs, & vt in vniuerfum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidē, ego enim ipfe hoc ebibā. Et difcipulus, At fi nō poteris, quā nam tibi multā irrog-

irrogabo? Tum Xanthus, Domū meā depono totam. Atque interim depositis anulis pacta firmauerunt, tū difcefferunt. Pofteridie diluculō excitato Xantho, ac facie lauante, & anulum inter lauandum non vidente, & Aefopum de eo interrogante, ille, Nefcio, inquit, quidnam factum fuerit: fed vnum fcio tantum, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quomobrem? Et Aefop⁹, Quoniam heri ebrius pepigifti mare cibere, atque in pactis deposuifti & anulum. Et is, Et quomodo maius fide opus poterō? Verūm te nunc rogo, fi quod commētum, fi qua verfu-

βλῆμαίνα μεταξὺ τούτων ἐκαλινθῆστο. καὶ ἔπειτα Ἐάνθος ἀφῆρα μὲν τὰ παρὰ τῆσδαι, Αἰσωπος παρῆστος, ἔφη, δέσποτα, ὁ Διόνυσος τρεῖς κέντηται κρέσσους, τὴν πρῶτην ἡδονῆς, τὴν ἰσχυρότατην μέθης, τὴν ἰσχυρότατην ὑβρείως, καὶ ὑμεῖς ἄνωγεινότες ἡδὴ καὶ ἠδύνῃσιν, ἵνα ἐρεξῆς καὶ ἀλίπῃσιν. καὶ ὁ Ἐάνθος ἠδὴ μεθύνων φησὶ, σιωπῆσ τοῖς ἐν ἄδῃ συμβῆλαι. καὶ ὁ Αἰσωπος, ἔκαυθ καὶ ἴσῃ ἀδῃ καὶ ἰσχυροτάτην. τῶν ἰσχυροτάτων τῶν ὑποβρεγμένων ἡδὴ τῆσδαι καὶ ὅλων ἐπιπῆρ, οἰνοπλήγας, καθυκτά, φησὶ, Διόαταί τις ἐκπιπῆρ τὴν βάλαστῆσ ἀνθρώπων, καὶ πᾶσιν μὲν οὐκ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τῶν τῶν ἐκπιπῆσαι. καὶ ὁ σχολαστικὸς, εἰ δὲ δυνάσῃ, τί ποτὲ σοὶ τίμημασ

ἰπυ

τησ

e 3 tia,

tia, si qua experiētia, presto sis, ac opē porrige, vt vincā, aut pacta dissoluā. & Aesopus, Vincere quidem haud licet, sed vt solnas pacta efficiā. Cū hodie rursus in vnū conueneritis, nullo modo videaris timere, verūm que pactus es bene potus, eadem nunc etiam sobrius dic. Iubeas itaq; stramenta & mensam in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinā aquam. Cū autem omnem videris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto omnibus audientibus dic pactis praefecto, Quae nam apud vos, foedera in

της η̄ εμπειρία, συμπαρεσκε, η̄ βοθησον̄ ερεγε, ως περιγεσθαι, η̄ τας γε σωθικας δυναμιδ'· Αισωπῳ, περιγεσθαι μεθ' ε̄ν̄ ενι, λυβλῶν η̄ τας ε̄μολογιας ποιῶν. η̄ πασῶν γαρ ᾱνδρῶν τῶνδε η̄ ε̄ξ ἑαυτο̄ συνελθῆσε, κινῶ δ' ο̄τι οῡ φωνῆς Αεπιόσωσ, ἀλλ' ἀπὸ ἀμολόγησας παρειῶν, ταῦτα η̄ γὰρ νήφων λέγε. κελύσσω μίτρη σφάμιξα η̄ τράπεζαν παρὰ τῆν̄ λίθον̄ βλῶσαι, η̄ παῖδας ἐτοιμασ̄ σὺν ἐπιπόρασιν̄ ἰσὶ γαρ σοὶ τὸ θαλάττιον̄ ὕδωρ. ἔπειθ' ἀλλ' η̄ συμπαρῆσα βιάσῃ τῶν ἄλλων̄ σωθῆσασιν̄ κινῶται ἐπὶ πλῆθος, αὐτὸς ἀναπνεῶσιν̄ κελύσσω ἐν ἑλ θαλάττῃ πλοῦται το̄ ἰσπωμα, η̄ τὸ το λαβῶν ἐν ἐπιπόσῳ πάντων̄ ἐπὶ τῶ σωθῆσασιν̄ ἰσπωμα, τινὰσ παρ' ἡμῶν πεποιθῆσμεθ

τα

τας σωθικας; η̄ γὰρ ἐς ἀποσηνῆται σοι, ως ἀμολόγησας πλῆθος σαμῶν ἐπιῶν. σφαιρῶσιν̄ σὺ πρὸς ἀπειρίας αὐτο̄ φρασῶν, ἀνδρες σάμωι ἴτε η̄ ἡμῶσιν̄ παύτως πλεῖστος ὄσους ποταμῶσιν̄ ἐβάλλοντας εἰς πλῆθος σαμῶν, ἐγὼ δὲ σωθῆσμεν̄ μόνον πλῆθος θαλάττῃν̄ ἐπιῶν, ε̄ μὲν η̄ γὰρ τὸς ἐξίῶσας εἰς αὐτῶν ποταμῶσιν̄ ἄστος αὐτὸ ὁ σχολαστικὸς ἀπελθῶν πρὸς τὸν ἐπιπέσῳ τὸς πῶσας ἀπαστας, ἔπειθ' εὐθὺς ἐγὼ πλῆθος θαλάττῃν̄ μόνον ἐπιῶμαι. ὃ η̄ ἐαυτῶν πλῆθος σαμῶν ἐπὶ τῶν τῶ σωθῆσας διαλάσσω ἰσπωμα γνῶσ, κατεμῶσ. η̄ δὲ σάμωσιν̄ παρὰ τῶν λίθων̄ σὺν ἰσπωμασιν̄ ἂν δὲ βίαν̄ τῶν πρὸς ἡσθῆσασιν̄ μέλλοντας. η̄ η̄ ἐσθῆσιν̄ καὶ τὰ δὲ ἀσθῆσιν̄ πρὸς το

Αισω

iuimus? Atque is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad omnes sic dicit, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluitos prorumpere in mare, ego autem pactus sum solum mare ebibere, non etiam executia in ipsum flumina. Hic itaq; scho lasticus eat prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer letatus est. Populo igitur ad littus conflente ad spectaculum eius quod faciendum erat, cumque Xanthus quae edoctus fuerat ab

c 4 Aes

Aefopo feciffet, ac dixiffet, Samii acclamant laudates ipsum & admirantes. Sed scholasticus tū ante Xanthi pedes prouolatus, & victum se confitebatur & patēta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorate populo. Profectus autem ipsis in domū, Aefopus adies Xanthū inquit, Per omne tibi vitā gratificat⁹ ego, nōne dignus sum ō here consequi libertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulū, & specularē, & si videris duas cornices, renūcia mihi: bonū em augurium hoc: q̄ si vnā videas, hoc malū. Accedēs igitur Aefopus,

Αἰσώπου δρῶσαυτος, καὶ ἐπιώντες, οἱ Σάμιοι ἀνεβίπασαν ἐνζημιώυτες αὐτόν καὶ θαυμάζοντες. ὁ ἡ σχολαστικὸς προσπεσὼν πτωικῶτα τῷ Ξανθῷ, νενικηδαί τε αἰσολόγει, καὶ τὰς σιωθῆκας ἐλάτω λῦσαι· ὁ καὶ πεποίηκε Ξανθὸς δῦσ· ποιῦτος το δῆμος. ἀρηνολοθῆκε δ' αὐτῷ ἐστῆρ οἰκίαν, Ἀισώπουε προσελθῶν τῷ Ξανθῷ φησίν, ὁ πάντα σοὶ τῆρ βίωμ χαρισάμενος ἐγώ. ἔγνω ἀξίος ἐμὶ δέσποτα τυχῆμ ἐλσυθρίας καὶ ὁ Ξανθὸς λοιδορήσας αὐτῆμ ἀπέλασε, λέγων, μή γὰρ ἴδολομὲν μοι λῶ τῶτο πρῶξαι; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ το πυλῶπος, καὶ σέψαι, καὶ ἴδου δύο κερῶνας. ἀνέγγειλῶν μοι· ἀγαθὸς γὰρ αἰωνὸς οὗτῳ· ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδῃ, τῶτο πονηρῶν. προσελθῶν οὖν ὁ Αἰσώ-

πῶ,

πῶ, καὶ συμβῶν, οὐτω δύο κερῶνας ἐπὶ τινος ἰδῶν δένδρον καθέζομελάας, προσελθῶν τῷ Ξανθῷ ἀνέγγειλε. ἔειπὸν ἡ τῷ Ξανθῷ, ἢ ἐτέρω τῶτων ἀπέστη. καὶ ὁ Ξανθὸς θαξέρην μίγλω ἰδῶν, ἔφη, ἔμ ἀπῶς μοι κατῆραξε, δύο ἑωρακένας καὶ ὁ, οὐτως, ἀλλ' ἢ ἐτέρω ἀπέστη. καὶ ὁ Ξανθῶ, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλαυάσειμ με; καὶ κελδοε αὐτόν γυμνωθῆσα τῶτῆσθαι. το δ' Αἰσώπου· μαστιγασμένην προσελθῶν τις ἐκέλευε, ἰδὲ τὸ δέεινεν τῆρ Ξανθῶν, καὶ ὁ Αἰσώπῳ· ἐτι τυπήμενος ἀνέβουσεν· εἰ μοι τῷ δῦσῆμ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δειδῶνεν ἰδῶν τυπήσομαι, οὐ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνω εἰς ἐνωχίαν ἀπει. ἔωλῳ ἀρῶ ἢ αἰωνοσποσία. καὶ ὁ Ξανθῶ τὸ ἀγχίνω αὐτῷ

pus, & cū fortē duas sic cornices supra quadā vidisset arbore sedentes, accedens Xantho renūciauit. Exeunte autē Xātho altera harū auolauit: & Xanthus alterā solam vidēs, ait, Nōne dixisti mihi, execrāde, duas vidisse te? & is, Ita, sed altera auolauit. Tum Xāthus, Reliquū erat tibi fugitiue, vt clerideres me? & iubet eum denudatum verberari. At dū Aefop⁹ verberabatur, profect⁹ quidā ἔνιταuit ad cœnā Xāthū, ac Aefop⁹ inter verbera exclamauit, Hei misero mihi, ego em q̄ duas vidi cornices verberor: tu verò q̄ vnā tātū, in conuiuū abis. vanū itaq; fuit auguriū. tū Xanthus solertiam eius

c s eius

eius admirat^o, cessa-
re iubet verbera. Nō
multis autē pōit die-
bus philosophos &
rhetoras cū inui-
tasset Xanthas, iussit
Aesopo ante vestibulo
lum stare, & nullum
idiotam ingredi fi-
nere, sed sapiētes so-
los: Hora autē pran-
dii clauso vestibulo
Aesopus intus sede-
bat. Ex inuitatis au-
tem quodam profe-
cto, & ianuam pul-
sante, Aesopus intus
ait: Quid mouet can-
nis? Ille putans canis
vocari, irat^o discessit.
Ite ergo vnusquisque
veniens, redibat irat^o,
putās se iniuria affi-
ci, Aesopo cadē oēs
intus interrogante.
Quū autē vnus ipso-
rū pulsasset, & quid
mouet canis, audiui-
set, & caudā & aures

αὐτὸν ἐκνεύσας, πάλιν
αὐτὸν κολούει τυπήμα-
των. μετὰ δ' ἕως πολλῶν
ἡμετέρας φιλοσόφους καὶ ρη-
τορας κολούσας ὁ Ξανθός
βας, ἐπέλεσσε τῷ Αἰσω-
πῷ πρὸ τῆς πυλῶνος εἶ-
ναι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν
εἰσελθεῖν συγχωρεῖναι,
ἀλλ' ἢ τοὺς σοφῶς μέ-
νους. τῇ ἡμέρᾳ τῷ ἄρι-
στου κλέους Αἰσωπος εἰς
πυλῶνα ἐντὸς ἐκαθέ-
σθη. τῶν κληθέντων δέ
τινες ἐλθόντες, καὶ τῷ
θύρῳ κρούσαντες, Αἰσω-
πος ἐνδοχὸν ἔειπεν. τί σείει
ὁ κύων; ὃς ἡ νομίσιος
κύων κληθῆναι, ἐργι-
σταὶ ἀπεχόμενον. ἔτι
οὖν ἔπειτα ἀφικνου-
μένων, αὐτὸς ἀπακείσθη
ἐργῆ, νομίσιος ὑβρίζου-
σά, τῶν Αἰσωπος ταυτὰ
πάντας ἐνδοχὸν ἔρωσάν
τῶν. ἐνδὲ δ' αὐτῶν νό-
ψασι, καὶ τί σείει ὁ κύ-
ων ἀνέσσωτος, καὶ τῷ
τε κέρκῳ καὶ ταῖς αὐ-
ραῖς

ἀποκρινθεῖν. Αἰσωπος
αὐτῶν ἐρῶς δομιλάσας
ἀποκρινθεῖσαι, ἀνείψας
πρὸς τὸν Αἰσωπῶνα ἡ-
γήσατο, καὶ φασί, δὲ αἰ-
τῶν φιλοσόφων συνεσι-
βηθῆναι σοὶ ἰδόντων, ὡς Αἰ-
σωπος, πολλὰ ἰδοὺ μοῖ-
νος. καὶ ὁ Ξανθὸς σφό-
δρὰ ἠθύμιστο, παραλε-
λήθοντα οἰκθῆς τῶν τῶν
κληθέντων. αἱ δ' ἕστε-
ραὶς συνελθόντες οἱ
κληθέντες αὐτῷ πάλιν δια-
τάξιν, ἐπεκάλουσαν τῷ
Ξανθῷ, φάσαντες, ὡς
ἔειπας, ὡς καὶ κληθῆναι, ἔπει-
θύμεις καὶ αὐτὸς ἐξου-
θενῶσαι ἡμᾶς, ἀλλου-
μένους ἡμῶν σαπρῶν ἐπι-
τῶν πυλῶνος ἔσησας Αἰ-
σωπος, ὡς προσηλαμί-
σαι καὶ κύωνες ἡμᾶς ἀπο-
κλήσει. καὶ ὁ Ξανθὸς
ὄναρ τῶν ἔειπεν, ἢ ὑπάρ-
κων ἢ εἶναι, ἐκ μὴ βέγγου-
μεν, ὑπάρ. καὶ δὴ σάχου-
μεν κληθείς Αἰσωπος,
καὶ ἐρωτηθείς σὺν ἐργῆ, τῶν
κύων

respondisset, Aesop^o
ipsum rectè iudicās
respondisse, aperta
ianua ad herū duxit,
ac iquit, Nullus phi-
losophus ad conui-
uiū tuū venit ὁ here,
præter hūc solum. Et
Xāthus valde trista-
tus est, deceptū se exi-
stimans ab inuitatis.
Postridie cum venis-
sent inuitati ad lite-
rariū ludum, accusa-
bant Xanthū, dicen-
tes, Vt videris, ὁ præ-
ceptor, cupiebas qui-
dem ipse cōtemnere
nos, sed veritus, putri-
dum in vestibulo cō-
stituisti Aesopum, vt
nos iniuria afficeret
& canes vocaret. Et
Xāth^o, In somniū ne
id est, an vera res? Tū
illi, Νῆστι stertimus,
vera res. Et celeriter
vocatus Aesopus &
rogatus cū ira, cuius

rom.& Xáthus, Non si ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris : nam scire hoc multò re inuenta mihi pretiosius.& Aesopus, Qui thesaurũ infodit hic, vt vir sapiens literas inculpfit has, quæ & inquirunt, & recedēs, β passus, α quatuor, ο fodiens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xáthus, Quia ita solers es & astutus, non accipies tuã libertatem. Et Aesopus, Renūciabo dandum aurum ó domine regi Byzantino: rum: illi enim reconditum est. Et Xáthus, Vnde hoc nosti? Et ille, Ex literis : hoc enim inquirunt, & reddo, β regi α Dionysio, ο quem, ε inuenisti, θ thesau-

ρον. ηγεί ε Ξανθός, εχ όσα κα' με ειδέναι, εϊ μη ηγεί τόν νοού τόν σοι χείμ μαι φράσας τó γάρ μαθέω τότο πολλό ε' ενήματι εμοί τιμιώτερον. ηγεί ο Αισώπος ό τόν θησαυρόν κεισρόν εχαι εν ταύθαι, ως σφάδαι άνήρ τά σαιχέαι διεχώραζε ταύθαι, ε και φασισ, α αποβάς, β βήμας, α τάρταρον, ο οριζών, ε οίρμήτας, θ θησαυρόν, χ χρυσίον. ηγεί Ξανθός, επεδίηθ' ούτως επίβωθ' ε ηγεί παυούργυθ', ε τήφα σου τίω ενσυβόριον. ηγεί ο Αισώπος, άνεγγελαώ δούδαι, ω δέσωπαι, τó χρυσίον τώ βασιλει εν ξαίλιον ενείνω γαρ τεταμίσυσθι. ηγεί Ξανθος πύθρη τήσ' οιδίαι; κα' κείνος, εν τ' σοιχέμων τότο γάρ φησιν. α απίδος, β βασιλει, α Διονυσίω, ο έμ, ε εύχες, θ θησαυ

thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens & regis esse thesaurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, Nō tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurũ hic infodit : ac quemadmodum, audi hoc enim dicunt literæ α acceptum, β videntes, α diuidite, ο quem, ε inuenistis, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domũ, vt & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectus ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Aesopus inter abducendum, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorũ non solum em non accipio meã libert

thesaurum. χ auri. Et Xanthus audiens regis esse thesaurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, Nō tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurũ hic infodit : ac quemadmodum, audi hoc enim dicunt literæ α acceptum, β videntes, α diuidite, ο quem, ε inuenistis, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domũ, vt & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectus ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Aesopus inter abducendum, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorũ non solum em non accipio meã libert

libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xāthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirū rectē inquis, vt parta libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Aesopus dixit, Quodcunque mihi potes facere, fac malum: omnino vel inuitus liberabis me. Ea verò tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Quū publicè festum celebraretur, repētē aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in ferui finem demisit. Itaque Samii perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cū incidissent mœrorem, in vñū coacti, cœperūt rogare Xāthum, quōd primus ciuium esset & phi-

τίω ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμιότητα κελύεις βληθῶναι με. ὁ δὲ αὖτις Ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, τάνυ καλῶς φησίν ἐλευθερίας τυχεῖν, σφοδρῶς δὲ ἐμὲ γένη κατήγορον. ὁ δὲ Ἰ Αἰσωπος ἄνωγον, ὁ, τι ποτὲ με ἔχεις κινῆσαι πειθῆναι, ποιεῖ πάσις καὶ ἀνῶν ἐλευθερώσεις με. κατὰ δὲ τοῦ καιροῦ τότε συνέπεσε τι τοιοῦτον ἐν Σάμῳ. παυδῆμα ἑορτῆς ἀγορεύεις ἀφῆναι ἀετὸς κωταπῆρας, καὶ τὴν δημοσίην ἀρπάζσας δικτυλίαν, ὅς δὲ κλάπην ἀφῆκεν. οἱ μὲν αὖτις Σάμιοι βορυβηθέντες, καὶ εἰς πολέσῳ περὶ τῆς τοῦ σημείου πεισθῆτες τῆς ἀγωνίας, κατὰ τὰντὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο λέγειν ταῖς Ξάνθῳ. ἄτε πρώτου τῶ πολιτῶν ὄντας καὶ φι-

losof

λοσίφρα

λοσίφρα, σφίσι τῶν κρισιν ἢ σκίφρα διασφρασσα. ὁ δὲ Ἰ τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ἔτιπας. καὶ ἀφῆκεν μενοεινάδε, πολλὸν δὲ ἀθυμίον, καὶ τῆ λυτῆρ βραπίσῃ, ὡς οἶσε δὲ κινῆσαι κρῖναι διώματες. ὁ δὲ Αἰσωπος τῶν ἀθυμίον συνοήσας τῶ Ξάνθῳ, προσελθὼν, λέγει, πο χάρις, ὃ δεσποτα, ὅτε διατελεῖς ἀθυμίον; ἐμοὶ προσπαθῶν, χάρις ἄνωγον τῶ λυπῶν, ἀύριον δ' εἰς ἀγορεύειν, προσελθὼν, ἀπὸ τοῖς Σαμίοις, ὡς ἐγὼ ὅτε σημειολυτῶν ἔπαυθῶ θῆναι, οὐτ' οἰωνασμαπέων, πῶς δὲ μοι πρῶτα σι παλλῶν πῆραμ ἰδῶς, αὐτὸς ὅμιν τὸ σῆτοίμενον λύσῃ. καὶ ἢ ἀγίε ἐπιτύχη εἰ λύσεως δέσποτα, ὃν τῶν δέξασθαι ἀποίσῃ, τοῖς τῶν χρώμεν ἢ δὲ λῶν ἢ ἀποτινω, ἐμοὶ μόνῳ ἢ ἐν τῶν

βγ

Iosophus, vt sibi iudiciū prodigii manifestaret. At ille oīno ambigens, tempus petiit. Et profectus domū, multūm erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, vt qui nihil iudicare posset. Sed Aesop⁹ mœrore Xāthi cognito, adieῖs ait, Qua causa ὁ here sic perseveras tristari? mihi cōmitte, valere iussu mœrore. Cras in forum profect⁹ dic Samiis, Equidem neq; prodigia solucere didici, neque augurari, sed puer mihi est multarum rerum peritus, ipse vobis quæsitum soluet. Et si ipse consecut⁹ fuero solutio- nē here, tu gloriā reportabis, tali vtēs seruo: sin minus fuero cōsecutus, mihi soli

f erit

sed finis planus: alteram seruitutis, cuius principium facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samii exclamauerunt, Nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Cræsus decreuit bellum in Samios mouere. sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ô rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc fortè poteris eos

eos

των περιγενέσθαι. οὐδὲ μὲν κρείσσος κατὰ γὰρ τα κρεσσέντιον ἀποσείλας, ἐκείνου ἔτα τον Αἰσωπον. Σάμιοι δὲ τὸν ἐκείνου γινώσκοντες ἐγένοντο. Αἰσωπος δὲ ἴδὼς το μὲν ἐν μέσῳ τῶ ἀγορᾷ ἔκκ, καὶ φησὶ, ἀνδρες Σάμιοι, καὶ γὰρ ἴδῃ πρὸ πολλῶ παιδμα παρὰ τῶ πόλεος ἀφινέσθαι τῶ βασιλείας, ἐβέλω ἢ ὑμῶν ἕνα μὲν ἐπέμ, καὶ ἄν χρέον ἐμφορὰ ἢ γὰ ζῶα, πῶ λεμῶν οἱ λῦνοι τοῖς πρὸ βῆτοῖς σὺν ἡψ. τῶν ἢ κινῶν σὺν μαχρῶν τοῖς ἐρέμμασι, καὶ τῶ λῦκος ἀποσείλουτων, οἱ λῦνοι κρεσσέντιον ἀποσείλουτες, ἐφασκε τοῖς κρεσσέντιον, ἐ βῆτοῖς το βιουῖ ἐν ἐρήμῳ, καὶ μὲν ἐνα πῶλεμον ὑποσείναι, τῶς κινῶς ἀπὸ τοῖς ἐκείνου. τῶν ἢ κρεσσέντιον ὑποσείναι

καὶ

eos supare. Et Cræsus his persuasus, legato iusso, dedi sibi petebat Aesopum. Samii autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit, Viri Samii, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci, sed volo vobis fabulam vnam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebatur, lupi bellum ouibus intulerunt, vna verò cum ouibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si voluerint viuere in pace, & nullum suspicari bellum, vt canes sibi tra derent. Oues verò quum ob stultitiam

f 4 per

persuasæ essent, & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerant. Samii igitur fabulæ sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopū. Ille verò non permittit, sed cum legato vnâ soluit, & ad Cræsum se conferebat. Profectus itaq; iis in Lydiâ, rex ante se stantē Aesopum videns, indignatus est, dicens; Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugādam? tum Aesopus, Maxime rex, nō vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum; parere autem me parumper aude. Vir quidam cum locustas caperet occide-

πειθέτων, ἢ τὸς κύνας ἐπέδωκότες, οἱ δὲ οἱ τὸς τε κύνας διασπάρασαν, ἢ τὰ πρόβατα ῥῆσθε διαφείρασαν. οἱ Σάμιοι τῶν τὸ τομῆς βδολήμα συντάσσοντες, ὡρμησαν μὲν παρ' ἐαυτοῖς κατὰσχέον τὸν Αἰσωπὸν. ὃ ἔτι ἐν ἐνέσχετο, ἀλλὰ τὸν προσβέντη σωμαποπλεύσας, πρὸς Κρῆσον ἀπῆκε. ἀφρομάδων ἢ αὐτὸν εἰς Λυδίαν, ὃ βασιλεὺς ἐπιπροσδόν αὐτὸς εὐλόγησάν τὸν Αἰσωπὸν θεασάμενος, ἠγομαικτισε, λέγων, ἴδε πόσῳ τὸν ἀνθρώπου ἐμποδῶν μοι γέγονε νόσον ἐπίσχεσται σάστῳ, ἢ ὃ Αἰσωπὸς. μέγιστε βασιλεῦ, ἢ βίβα, ἀλλὰ ἀνάγκη πρὸς σε παρὲν γινώσκω, ἀλλὰ αὐτοῖς παρῆμι ἀνάσχει δέ με μινδὸν ἀνέσσει. ἀνὴρ τις ἀνρίδασ συνδύγων, ἢ ἀποκτείνοντι;

νὸς, ἢ ἄλλο ἢ ἑτέριον ἐπέδωκεν, ἢ καὶ κῆνον ἢ βουλάτα κτείναν, φησὶν ὃ τίσις; ἀνθρώπου μὴ με μάττω ἀνέλας ἐγὼ γὰρ ἴτε σάχων βλαπῶν, ἢ π' ἀλλο τὶ τ' ἀποκτείνον σε ἀδινῶ τῆ κινήσει ἢ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμεῶν ἢ ἀδὸ φθέγομαι, τέρωσαν τὸς ὀδοιπέρας. φωνῆς ἐνὸν παρ' ἐμοὶ πλείον ἐδὲν ἐνέσσει. καὶ κῆνος ταῦτα ἀνέσσει, ἀφῆκεν ἀπὸ νῆμα καὶ γὰρ γαυῖ, ὃ βασιλεῦ, τ' σὸν ποδῶν ἀπῆγομαι, μὴ με ἐνὸν φονδύσας ἐδὲ γὰρ εἶπ' ἢ ἐμὶ ἀδινῶσαι τινά, ἐν δὲ περὶ εἶα ἢ σάματος γενναῖον φθέγομαι πόγον. ὃ ἢ βασιλεῦς θαυμάσας ἔμα. ἢ οἰκτεράς αὐτὸν, ἔφη. Αἰσωπε, οὐκ ἔγω σοι δίδωμι τὸ βῆν, ἀλλὰ ἢ μοῖρα. ὃ γαυῖ δέλας, αἴτες, καὶ λήψα. καὶ ὃς, δέλας μοι σο βασιλεῦ, δι- ἀλλὰ γ

retq; cepit & cicadā: cū & illā vellet occidere, inq; cicada, Homo ne me frustra occidas: ego enim neq; spicam lædo, neq; in alia te quapiā iniuria te afficio: motu verò q̄ in me sunt membrularū suauiter cāto, delectās viatores: preter igitur vocē in me amplius nihil iuenies. Et ille cū hæc audisset, permittit abire. Et ego itaq; ὃ rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas: nō em̄ possū iniuria quēquam afficere, sed in vili corpore generosum loquor sermone. Rex autē miratus simul & miserat⁹ ipsum, ait, Aesope nō ego tibi largior vitā, sed fatū. Ergo qd̄ vis, pete, & accipies. & ille, Rāgo te, ὃ rex, te-

autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptavit, atque ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptatis concubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quibus ipsis paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signata anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret

ἢ μὴ παιδοποιήσῃ μιν. ἕνα τινὰ τῶν ἀγαθῶν ἔννομον τινὲν κλησάμενος ἔσπευσε ἰσχυρῶς τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκας συνέσχευε. μετὰ δὲ ἔπαυσε χρόνον ἔννος τῆς δεξιᾶς πωλιτικῆς συμφωνίας ἐγένετο, ἡσώπων τούτων γένος ἀπελευθερῆσαι ἐμελλε τῶν οἰκίας. ὁ δὲ τῆς κατ' ἐμῆς ὁργῆς κηφθαίης, ἐπιστολὴν τε πωλιτικῆς ἀμύνης παρ' ἡσώπων ἀβύθου πρὸς τὸς ἀντισφίσις μὲν ἄλλοις, ὡς αὐτοῖς ἔταιμός ἐστι προσβέβαια μάλιστα ἢ τῶν λυκίων, τῷ βασιλεῖ ἐνεχέουσα, τῷ δὲ ἡσώπων ταύτων σφραγισμένης δακτυλίου. ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς σφραγίδος πεσθεῖς, ἢ ἀπαραιήτως ὁργῆς κηφθαίης, παραχρῆμα τῷ ἡρμίπῳ κελύσει μολὴν ἐξέτασσαι, οἷα δὲ προδοτῶν διαχειρίσασθαι

σευδαί ἡσώπων. ὁ δὲ ἡρμίπῳ φίλῳ τε τῷ ἡσώπῳ, καὶ τῆς δὲ ἡρμίπῳ φίλου ἐπέδειξεν. ἕν τινι γὰρ τῶν ἀμύνης μολῆς ἀδίκῳ κηφθαίης τῶν ἀβύθων, ἐν ἀπαραιήτως ἐτρεφθη. ἔννος δὲ βασιλεὺς κελύσει τῶν ἡσώπων παρὲς λαβὴν. μετὰ δὲ τινὰ χρόνον Νεκταβό βασιλεὺς Αἰγυπτίων πυνόμηνον ἡσώπων τεθυκέναι, πέμψαι Λυκίῳ, παραχρῆμα ἐπιστολὴν, οἰκονομίας αὐτῶν ἀποστέλλαι κελύσει, οἱ πύργους οἰκονομίας, μήτ' ἔρανος, καὶ τῶν ἀποκρινόμενων ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα αὐτῶν ἐρωτῶσι. ἢ τῶν τοιοῦτων, φέρειν εἰς πράξιν ἢ μὴ, κατὰ βούλησιν. ταῦτα τῷ λυκίῳ ἀναγνώσει, μηθυκίαν ἐνέβρισε, μηθυκίαν

deret Aesopum. At Hermippus & amic⁹ fuerat Aesopo, & tunc se amicū ostendit. In sepulcro enim quodam nemine sciente occultavit hominē, & secreto natriuit. Ennus autē regis iussu omnē Aesopi administrationē suscepit. Sed quodā post tempore, Nectenabos rex Aegyptiorū audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubet, qui turrim aedificent, neque caelū neque tetra attingent, & responsurū semper aliquē ad omnia quaecūque rogauerint. quod si fecisset, tributa exigeret: si minus, solueret. His lectis Lycerus meroore affect⁹ est, cum nul-

Ius ex amicis posset
 quaestionein de turri
 intelligere. Rex tamé
 & columnam sui
 regni dicebat inter-
 iuisse Aesopū. Hermip-
 pus autem dolore reg-
 is ob Aesopū intel-
 lecto, adiit regē, & vi-
 uere illum renuncia-
 uit, addiditq; ipsius
 causa Aesopum non
 interemisse, sciens qd
 poeniteret aliquādo
 regem sententiae. Re-
 ge autem nō medio-
 criter super hisce ex-
 hilarato, Aesop⁹ sor-
 dens, ac squallens
 totus adductus est.
 quomq; rex vt cum
 vidit, illacrymasset,
 atque vt lauaretur,
 aliaq; cura vt affice-
 retur iussisset, Aeso-
 pus post hoc & de
 quib⁹ accusatus fue-
 rat, causas confuta-
 uit: ob quæ quum
 rex

λέγει τῶ φίλῳ Διω-
 μένῳ τὴν περιβόλῃ τὸ
 ἄσπετον τῶν ἰερῶν
 καὶ ὁ μὲν αὐτῷ βασιλεὺς,
 καὶ ἡμεῖς αὐτῷ βα-
 σιλέως ἐλεγεῖν ἀπολο-
 λεῖναι τὸν Αἰσωπῶν.
 Ἐρμιππὸς δὲ τὸν τῶ βα-
 σιλέως δι' Αἰσωπῶν λό-
 γῳ μαθὼν, προσήλ-
 θέτε τῷ βασιλεῖ, καὶ
 εἶπε ἡμῖν ἐνηργηλι-
 σάσει, προσέειπε αὐτῷ δι-
 κῶν αὐτῶν δι' αἰ-
 λῶν, ἄλλως ὡς μελίσση
 πῶς τῷ βασιλεῖ τῶ ἀπο-
 φάσεως. τῷ ἡ βασιλεὺς
 διαφρόνητος ἐπὶ τούτοις
 ἠδύνησεν, Αἰσωπῶν ἔ-
 λθῶν καὶ ἀρχαῖον ἐλά-
 τῳ προσνήσει. καὶ τοῦ βα-
 σιλέως, ὡς εἶδεν αὐτῶν,
 δακρυσαύτης, ἀδύσα δὲ
 τε καὶ ἄλλως ἐπι-
 μέλει αὐτῷ ἐξωβλήσει κα-
 λῶσάσιν, Αἰσωπῶν με-
 τὰ τούτοις ἡ ἑστέρῳ καὶ
 ἀργαῖον τὰς αὐτῶν ἀ-
 πενηνιάσει, ἢ ὅτις ἡ

βασιλέως τὸν ἔννον
 ἀναμῆν μέλλοντες, Αἰ-
 σωπῶν αὐτῷ συγγράμῳ
 ἐπέσειπε. ἰσομελῶς ἡ
 τούτοις ὁ βασιλεὺς τῷ
 τῷ Αἰσωπῶν ἐπέσειπε
 ἀναμῆναι. ὁ δὲ αὐτί-
 κα τῷ λόγῳ σιωπῆς ἡ
 προβλήμασιν, ἐγέλασε
 τε καὶ αὐτῷ γράψαι ἐ-
 μέλει αὐτῷ, ὡς ἐπειδὴ
 χειμῶν παρῆλθε πε-
 φθῆσαι τὸς τε τὸν πύ-
 γῳ οἰκοδομήσαντας,
 καὶ τὸν ἀπομνημόνεον
 πρὸς τὴν ἐπιβροχίαν.
 ὁ βασιλεὺς οὖν ἴδῳ καὶ
 κίχνησιν πρὸς βασι-
 λῆσιν, Αἰσωπῶν ἡ
 ἐξάρχῃς ἀπομνημόνεον
 καὶ αὐτῷ παραδίδῳ καὶ
 τὸν ἔννον. ὁ δὲ Αἰσωπῶν
 ἡ παραλαβὴν τὸν ἔννον,
 εἶδῳ ἄλλως αὐτῷ εἶδρα-
 σεν, ἀλλ' ὡς ἡ ἑστέρῳ
 πρὸς αὐτῷ, ἄλλως τε καὶ
 τούτοις ἡπερὶ αὐτῷ τὸς
 λῶσ

rex Ennum esset oc-
 ciurus, Aesopus ei
 veniam petiit. Post
 hæc autem rex Ae-
 giptii epistolam Ae-
 sopo dedit legen-
 dam. At ille sta-
 tim solatione co-
 gnita quaestionis, ri-
 sit: ac rescribere ius-
 sit, vt quum hyems
 præterisset missum
 iri, & qui turrim
 essent ædificaturi, &
 responsurum aliquē
 ad rogata: Rex igitur
 Aegyptios le-
 gatos remisit, Ae-
 sopo autem pristi-
 nam administratio-
 nem tradidit omnē,
 deditum ei tradens
 & Ennum. At Ae-
 sopus acceptum En-
 num nulla in re
 tristitia affecit, sed
 vt filio rursus rece-
 pto, aliis quæ atque
 bis admonuit ver-
 bis:

bis : Fili, ante omnia cole Deū. Regē honora. Inimicis tuis terribilem teipsum præbe, ne te contemnant. amicis facilem & cōmunicabilem, quò longè benevolentiores tibi sint. Item inimicos malè habere præcare, & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus benevalere velis. Semper vxori tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum facere velit : leue enim est mulierum genus, ac adulatū minus malū cogitat. Velocem ad sermonē ne posside auditū. linguæ continēs esto. bene agentibus ne inuide, sed congratulare iuidēs enim teipsum magis offendes. domesti-

γας· τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεόν. τὸν βασιλέα ἤ τιμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε δεινὸν σεαυτὸν παρασκευάσει, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε. τοῖς ἡ φίλοις πρᾶον καὶ ἐνμετάθετον, ὡς ἐννεστέρας σοι μάλλον εἶνεο δαί. ἐπιζῶς μὲν ἐχθρὸς νοσεῖν ἕως καὶ πενιέσαι, ὡς μὴ οἷος τὲ εἶναι λυπέην σε. τὸς ἡ φίλος κατὰ πέντα εὐπράστηρον βουλοσθαί. τῇ γυναίκεϊ σε χρῆσθαι ὁμίλει, ὅπως ἐτέρου ἀνδρὸς πείρα μὴ ληθῆσαι λαβῆν· κῆφον γὰρ πρὸ τῆς γυναίκου ἐστὶ φύλον, καὶ πολυακασθόμενον ἐλάττω φρονεῖ κακὰ. δεξιά μὴ πρὸς λόγον κτήσασθαι τὸν ἀπολύ. φηλ ἡ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς εὐπράστησι μὴ φθόνου γὰρ σεαυτὸν μάλλον ἐλάττω. τῶ οικετῶν

τῶν σε ἐπιμελῶ, ἵνα μὴ μένος ὡς δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνδραγέτην αἰδιῶνται. μὴ αἰσχρὸς μεταβάσῃν ἀεὶ τὸ κρέττω. τῇ γυναίκεϊ μὴ ἐπιπρῆσαι πρὸς τὴν ἐπιπρῆσαι ἀπόρρητα. ἀεὶ γὰρ ἐπιπρῆσαι, πῶς σου κινεῖται κατὰ ἡμέραν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ἀποσταμῆν. ἐλάττω γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς κατὰ δεινότητα, ἢ ἴσονται τῶν φίλων ἐπιπρῆσαι. ἐνπροσώπῳ εἶσο τοῖς σωαυτῶσι, εἰδὼς ὡς καὶ τῶ κινεῖται ἀπὸ τῆς οὐχὶ προσώπῳ εἰς γὰρ ἐλαττωσθαι καὶ μετὰ τῆς φιλίας αἰδι, ἀεὶ καὶ εἰς αἰῶνα. καὶ γὰρ ἴσῳ δὲ ἀεὶ γὰρ ἐλαττωσθαι καὶ μετὰ τῆς φιλίας αἰδι, ἀεὶ καὶ εἰς αἰῶνα. καὶ γὰρ ἐλαττωσθαι καὶ μετὰ τῆς φιλίας αἰδι, ἀεὶ καὶ εἰς αἰῶνα.

corum tuorū satage, vt te non solum vt dominū timeant, sed etiā vt benefactorem vincerent. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri nō vnquam credas secreta. nā semp armatur, quomodo tibi dominetur. Quotidie in diē craftmū recōde. melius enim mortuū inimicis relinquere, q̄ videntē amicorum indigere. Salutato facile q̄ tibi occurrit, sciens & catulo caudam panē cōparare. Bonū esse ne pccent. Salurronē virtū eicie domo tua. nam quæ à te dicuntur, ac fiunt, aliis cōmunicabit. Fac quæ te non mactū faciūt, continētibus ne tristare, neq; praua consulas vniq; neq; mores ma-

Iorū imiteris. His ab Aesopo Enn^o admo- nitus, tum sermone, tum sua conscientia, vt sagitta quadā percussus animum pau- cis pōst diebus ē vi- ra discessit. Aesopus autem aucupes o- mnis accersit, at- que aquilarum pul- los quatuor vt cape- rent iubet. Sic itaque captos nutrit, vt di- citur , ac instruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, vt pueros ī sportis ipsis appensis , gestando in altum tollerent: atque ita obediē- tes pueris essent, vt quocunque illi vel- lent, volarent, siue in altum , siue in terram humi. Præ- terito verò hyema- li tempore, & vcre ar- ridente, cum ad iter omnia

κῶν μιμήσειν. τούτους τοῖς Αἰσωποῦ τῶν ἔννομον νεβ- τίσιαντες, ἐμῆνοι τοῖς τε λόγοις καὶ τῆ ἀειεῖα σου εὐδίκῃσι αἰετὶν βίβειν παλῆας τῶν ψυχῶν, κατ' ἑποικῆς ἡμεῖρας τῶν βίον μετὰ δὲ κέρει. Αἰσωπος ἡ τὸν ἔξουτῆς παύσις προσκαλευσά- μενος, ἀετῶν νεβτῆς τέτταρας συλλαβῆσαι κελεύει. συλλαβῆσαι αὐτῶν ἔδραψαι, ὡς λέ- γεται, καὶ ἐπαίδευσεν, ὅτι δὲ πᾶν τι με πει- θόμενον ἔχει, ἐς πᾶ- δας διὰ θυλάκων αὐ- τοῖς προσρητμηθῶν ἐκ- σῆσαι εἰς ὑψὺ ἀί- ρεσθαι, καὶ ἄνω ὑπὸ- κῶς τοῖς πᾶσι μῆνοι, ὡς ὁρατοῖς ἂν ἐμῆνοι, βῆσαι εἰς ἕψησθαι, ἂν τε εἰς ὑψὺ, ἂν τε εἰς γῆν χαμαί. ἢ ἡ χει- μερῶν ὄρας παραδρα- μῶν, καὶ ἡρῶν διαγε- γῆσθαι, ἂν πᾶσι τὰ

τοῖς

πρὸς τῶν ὀδῶν συσκευ- σάμενος Αἰσωπος, καὶ τῶν τε πᾶσι δὲ καὶ βῶν, καὶ τὸς ἄετῶν, ἀπῆρξεν εἰς αἰγυπτον, πολλῆ φαντα- σία καὶ δόξῃ πρὸς κατὰ- πλῆξιν ἢ ἐκείνῃ κερκ- μένος. Νεκτοσαβῶ δ' ἀκέρως παραγενομένου τὸν Αἰσωπον, ἐν ἡδρευ- μάτι, φησὶ τοῖς φίλοις, με- μνησθῆναι Αἰσωπον, ἡ θνή- σκει. τῆ δ' ἐπίδῃ με- λίσσας ὁ βασιλεὺς πᾶν- τας τὸς ἐν τῆσφ λευκάς σφιδάλλεσθαι σολῆς, αὐ- τὸς ἐξέειπε ἐνεδύσασθαι, καὶ διὰ δῆμα, καὶ διὰ λιθὸν πύργου. καὶ μετὰ δὲ εἰς ἕψησθαι ἐφ' ὑψηλῶ δλίφει, καὶ τὸν Αἰσωπον εἰσαχθῆ- ναι κελεύσας. τί με εἰπάσεις, ἐσελθόντι σφ- σίμ, Αἰσωπε, καὶ τὸς σὺν ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ καὶ κλίω ἐκρυπῶ, τῶν ἡ πᾶσι σὲ τῶν, ὡραῖοις σαχνοῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς βαυμά- στας αὐτῶν, καὶ δῆρῶν

ἐδέξ

oia parasset Aesop^o, & pueros accepisset, & aquilas, decessit in Aegyptū, multa ima- ginatione & opinio- ne ad stupefactionē illorū hominū vsus. Sed Nectenabo audi- to adesse Aesopū, In- fidiis circumētus sum, ait amicis, quia intel- lexerā Aesopū mor- tuum esse. Postridie autē iussit rex, vt oēs magistratus cādidis circūdarētur vestib^o, ipse lanceā Iduit, & co- ronā ac gēmatā cita- rin. Cumq; sedens in alto folio, Aesopum introduci iussisset, Cui me asimilas, in- grediēti, inq^r, Aeso- pe, & eos qui mecum sunt? & ille, Te qui- dē soli verno: qui ve- rō te circūstāt, matura- ris aristis. & rex ad- mirat^o ipsum, donis

g 2 cum

eum prosecutus est. Postero autē die rursus rex candidissimā indutus, amicis purpureas iussit accipere, ingredientē Aesopum iterum eadē rogavit. Et Aesopus, Te, inquit, comparo soli : hos autem qui stant circum radiis solaribus. Et Nectenabo, Existimo nihil esse Lycerū præ meo regnō. Et Aesopus subridens, Ne facillē de illo sic loquere, ὁ rex. nā genti vestræ vestrum regnum collatum instar solis lucet. at si Lycero comparetur, nihil aberit quoniam splendor hic, tenebræ appa-
 rent. Et Nectenabo apposita verborum responsione stupefactus, Attulisti nobis, ait, qui

ἐδέξωσάμην. τῆ ἢ μὲν ἐκείνῳ ἡμῶν πάλιν ὁ βασιλεὺς λευκώ-
 τῶν ἐποικειυσάμην. τοῖς ἢ φίλοις φωνήεντις κλισίας λαβῆναι, ἀσπιδόβησιν τὸν Αἰσωπὸν, τῶν προστέρων αὐτοῦ πῶσιον ἐπιθέσει. καὶ ὁ Αἰσωπὸς σέ μιν, ἔγωγε, ἐκείνῳ ἰλίῳ, τὸς ἢ πῶσι σέ τῶντος ἀκτίει. καὶ ὁ Νεκτεναβὸς οἶμα μολὲν εἶναι λιπῆρον πρὸς τῶν ἐκείνῳ βασιλεῶν. καὶ ὁ Αἰσωπὸς ἐφθιάσει, μὴ ἐυχρῶν οὕτω πῶσι ἐκείνῳ λέγει, ὁ βασιλεῦ. πρὸς ἃ γὰρ τὸ ὑμῶν τῶν ἔθνη ἢ ὑμῶν ἐπι-
 Δεινυμεθῆν βασιλεῶν διελύθησιν ἀλαργῶ. εἰ ἢ Δυνήρω παραβληθείη, ἔδειξεν ἂν δεῖται τὸ φῶς τῶτο ἴσθην ἀποδείξειναι. καὶ ὁ Νεκτεναβὸς τῶν ἢ λόγων ἐντοχίαν ἐν-
 πλάγεις δινεγμῶς ὑμῶν. ἔφη, τὸς μέλλοντας τὸν

πύργ

πύργον οἰκοδομήσιν. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπιβῆσιν, εἰ μόνον ὑποδείξει τὸν τόπον. καὶ τῶτο ἐξελθὼν ἔξω τῶτο βασιλεῦς ἐπὶ τὸ πεδίον, ἐπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον, ἀγαθῶν τῶν Αἰσωπὸς ἐπὶ τῶν ὑποδεί-
 χθείσας τῶ τῶ γωνίας τετάρων, τὸς τετάρων τῶ ἑκά, ἔμει τῶν πῶσι διὰ τῶ ἑκάστῳ ἀπὸ τῶν τετάρων, καὶ οἰκοδομήσιν τῶν πῶσι μετὰ χῶρος αὐτοῦ ἐργασθεῖν, ἐκέλευσεν ἀναπλήσει. εἰ ἢ πρὸς ὑμῶν γενόμενοι, ἀπὸ τῶν ἐφάνθη, λί-
 θος, ἀπὸ τῶν νοτίων, ἀπὸ τῶν ξύλων, καὶ τῶν ἄλλων τῶ πρὸς οἰκοδομῶν ἐπιμείσει. εἰ ἢ Νεκτεναβὸς τὸς παίδας θεασάμενος ὑπὸ τῶ ἀετῶν εἰς ὑψος ἀναφερομένους, ἔφη, πῶσθιν ἐμοὶ πηλῶσι ἀνθρώποις. καὶ ὁ Αἰσωπὸς, ἀλλὰ Δυνήρω ἔχει σὺ ἢ δέλεισ

turrim ædificant? Et ille, Parati sunt, si modò ostēdas locū. Postea egressus extra urbem rex in planiciē, demonstrat dimensum locū. Adductis itaq; Aesop⁹ ad demonstratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, unā cū pueris p sacculos appensis, ac puerorum manibus fabr orū datis instrumentis, iussit enolare. Illi verò sublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo visis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait, Unde mihi volucres homines? & Aesopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cū sis, vis

g 3 cum

cum a quo diis rege
contedere? & Neste-
nabo, Aesope victus
sum, quæra autē te, tu
responde. Et ait, Sunt
mihi feminae hic
equæ, quæ cum au-
dierint eos, q in Ba-
bylone sunt, equos
hinnietes, confestim
concipiunt. Si tibi ad
hoc est doctina, ostē-
de. Et Aesopus, Re-
spondebo tibi cras o
rex. Profectus verò
vbi hospitabatur, fe-
lem iubet pueris cō-
prehendi, & captum
publicè circum duci
verberando. Aegy-
ptii autem illud ani-
mal colentes, sic ma-
le tractari ipsum vi-
dentes, concurre-
runt, & felem è ma-
nu verberantium e-
ripuerunt, ac rem
renunciant celeri-
ter regi: qui vocato
Aesop

ἀνθρώπων ὧν ἰσοθῆκον ἐ-
ξίστην βασιλεῖς, καὶ ὁ Νε-
στήναβος, Αἰσωπῶν, ἐτίμη-
μα, ἐρήσομαι δέ σε, σὺ
δέ μοι ἀποκρίσθαι. καὶ
φησιν, εἰσί μοι θήλειαι
ὄσδε ἴπποι, ἀπὸ τοῦ ἴππου
ἀκούσασιν ἔνθα βα-
βυλωνίῳ ἴππων χρημετι-
σόντων ἐνθὺς συλλαμ-
βάνουσιν. εἰ σοὶ πρός τῶ-
ν παρῶν σοφία, ἐπί-
δείξαι. καὶ ὁ Αἰσωπῶν,
ἀποκριθεὶς μοι σοὶ αὐρι-
ον βασιλεῦσιν. ἐλθὼν δ' ἔ-
μαρτήρητο, ἀίλουρον τοῖς
παῖσιν ἐπέλευσεν συλλα-
βῆν, καὶ συλλαφθέντα, δε-
μοσίᾳ περιάγειν μα-
στιγόμενον. εἰ δ' Αἰγύ-
πτιοι τὸ σῶμα σεβόμε-
νοι, ἔτιω κακῶς πάσχω-
ντι ὄσδε παρὰ μὲν οὖν, συνέ-
δρασαν, καὶ τῶν αἰλου-
ρον ἄρ' ἕλκον τῶν μα-
στιγούτων ἐσπάσαν-
τες, ἀναγέροντες ὡς
πάχος τῶν βασιλέων τὸ πά-
θος. ὁ δ' ἡ καλίσσας τὸν
αἰσωπ

Ἀἰσωπῶν, ὃν ἕδρε, φησιν
Αἰσωπῶν, ὡς θεὸς σε βέβαι-
ον παρ' ἡμῶν ἴππων αἰ-
λουρον: ἵνα τί γὰρ τῶ-
ν πεποιθέντων; καὶ ὁ Αἰ-
σωπῶν τὸν βασιλέα ἠδὲ-
κῆσεν, ὡ βασιλεῦσιν, ἔλ-
θε ἀφ' ἐλθόντος νυκτὸς οὐ-
τῶν ὁ αἰλουρον. ἀλε-
κτεῖν ἵνα γὰρ αὐτῶν πεφύ-
γευκε μάχην καὶ γεν-
ναίαν, προσέτι γὰρ μὴ
νήϊας ἔσται αὐτῶν ἔνθα
τὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βα-
σιλεὺς, ὃν αἰσωπῶν ψευ-
δέμενον Αἰσωπῶν: πῶς
γὰρ ἐν μὴ νυκτὶ αἰλου-
ρον ἂν Αἰγύπτῳ ἤλ-
θον ἐς βαβυλωνίαν; κα-
κῆν ἡ μαθίσσας φη-
σιν. καὶ πῶς, ὡ βασιλεῦσιν,
ἐν βαβυλωνίῳ ἴππων
χρημετισόντων, εἰ ἐν-
θάδε θήλειαι ἴπποι συλ-
λαμβάνουσι; ὁ δ' ἡ βασι-
λεὺς ταῦτα ἀκούσας,
τῶν φρόνησιν αὐτῶν ἔμα-
νήρισε. μετὰ δ' ταῦτα
μῆλα πεμφθέντων ἄφ'
ἡλίου

Aesopo, Nescicbas,
inquit Aesope, tan-
quā Deū à nobis co-
li felem? quare igitur
hoc fecisti? Et ille,
Lycerum regem in-
iuria affecit, o rex,
præterita nocte hic
felis: gallum enim
eius occidit pugna-
cem & generosum,
præterea & horas ei
noctis nunciantem.
Et rex, Non pudet
te mentiri Aesope?
quoniam modo vna
nocte felis ab Aeg-
ypto iuit in Baby-
lonē? Tum ille sub-
ridendo inquit, Et
quomodo, o rex, Ba-
bylone equis hinnie-
ribus, hic equæ femi-
næ concipiunt?
Rex autem his audi-
tis, prudentiam Aesopi
felicem esse di-
xit. Post hæc autem
quum acciuisset ex
g 4 Helio

Heliopoliviros que-
 stionum sophisticarum peritos, atq; de
 Aesopo cum eis dis-
 putasset, iuitavit vna
 cũ Aesopo ad cõui-
 niũ. Dificũbẽtib; igitur
 ip̃s, qdã Heliopolita inq̃t
 Aesopo, Mĩs̃ sum a deo meo
 quæstionẽ quãdã ro-
 gare te, vt ipsam solu-
 ueres. Et Aesop̃, Mẽ-
 tiris: deo enim ab ho-
 mine nihil opus est
 discere. Tu autẽ non
 solũ teipsum accusas,
 sed & deũ tuũ. Alius
 rursus ait, Est tẽplũ
 iugẽs, & in eo colũ-
 na duodecim vrbes
 cõtinens, quarũ fini-
 bus triginta trabi-
 bus falciantur, quas
 circũcurrũt duæ mu-
 lieres. tũ Aesop̃ ait,
 Hanc quæstionẽ a-
 pud nos soluẽt pueri.
 Templũ enim est hic

ἡλίου πόλεως ἀνδρας ἡ-
 λιοπολιτῶν σοφιστικῶν ἐπι-
 στήμονας, καὶ πρὸς αὐτὸν
 πρὸς διὰ λέξεως αὐτοῖς,
 ἐκώλυεσθαι ἅμα τῶν αἰσώ-
 πων ἐπὶ δὴ ὄντων. αὐκ-
 κληνθέντων οὖν αὐτῶν
 τῶν ἡλίου πολιτῶν τις,
 φησὶ πρὸς τὸν Αἰσωπῶν.
 ἀπεστειλὼν παρὰ ἡμεῶν
 μετὰ σοῦ τινα πωδὲ-
 ἴσαι σε, ὥς ἀνὰ τῆν
 ἐπιπέδον. καὶ ὁ Αἰσωπῶν
 ψεύδεται, διὸς γὰρ παρὰ αὐ-
 θρώπως ὁ Δεῖν λέγει μα-
 θέμ. σὺ δὲ ἔμμενον σαυ-
 τῷ καταγορεύεις, ἀλλὰ καὶ
 τὸ θεὸς σε. ἔπειτα πάλ-
 λιμ ἔειπεν, ἐστὶ ναὸς μέ-
 γας, καὶ ἐν αὐτῷ στή-
 λῃ δώδεκα πόλεις ἔ-
 χουσι, ὅν ἐκάστη τριάντων
 ταύρων ἐστέγασται. τῶ-
 ντων ἡ πόρτιαι δύο γυ-
 ναικῆς. καὶ ὁ Αἰσωπῶν
 ἔφη, τὸτο τὸ πρόβλημα
 καὶ οἱ παῖδες ἡμῶν ἐπι-
 λύουσιν τὸ πρόβλημα. ναὸς
 μὲν γὰρ ἐστὶν οὗτος ὁ
 νόσμος.

μετὰ σοῦ σὺ δὲ
 ἐναιωντὸς, αἱ ἡ πόλεις, αἱ
 μῆνες καὶ ἡμερῶν αἱ τῶν
 τῶν ἡμέρας ἡμερῶν ἡ
 καὶ νύξ, αἱ δύο γυναῖ-
 κῆς, αἱ παρακαλεῖται ἡ
 λας λέγειται τῇ ἑτε-
 ρῆς ἡμέρας συγκληθεὶς
 τὸς φίλους ἡ καλεῖται ὁ Νε-
 κτενοβώφησι, διὰ τὸν
 Αἰσωπῶν τῶν ἐφελθῶ-
 μεν φέρει τῷ βασιλεῖ
 Λυκίῳ ἢς λέγει τις αὐ-
 τῶν εἶπε, μελίσσασθαι
 αὐτῷ πρόβλημα φρά-
 σαι ἡμῶν, πωδὲ ὅν οὗτ'
 οἰδαίμεν, οὗτ' ἡμεῶν
 μεν καὶ ἐς, ἀνὴρ ἐπὶ τῶ
 τα ἡμῶν ἀπονεμῶμαι.
 ἀπελθὼν οὖν ἡ συνή-
 ξημῶν γραμματέων,
 ἐν ᾧ πωδὲ ἔχεται, Νεκτε-
 νοβώφησι ἡμερῶν χίλια
 τετρακῶν τῶ Λυκίῳ
 δφάλεμ. πρῶτος ἐπα-
 νελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ
 γραμματέων ἐπιπέ-
 κην, οἱ ἡ τῶ βασιλέως
 φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι
 τὸ

mundus: colũna, an-
 nus: vrbes; menfies:
 & traves horũ, dies:
 & traves horũ, dies:
 dies autem & nox,
 duæ mulieres, quæ
 vicissim sibi succed-
 unt. Postridie con-
 vocatis amicis omni-
 bus Nectenabo, in-
 quit, Propter Aeso-
 pum huic debeti-
 mus tributa regi Ly-
 cero? At ex his vnus
 ait, Iubebim̃ ei que-
 stiones dicere nobis
 ex iis, quæ nos; sci-
 mus, neque audiui-
 mus. Et ille, Cras
 hac de re vobis re-
 spondebo. Decedens
 igitur, & composito
 scripto, in quo cõti-
 nebatur, Nectenabo
 confitens mille ta-
 lenta Lycero debe-
 re: manẽ reuerfus re-
 gi scriptum reddi-
 dit. Regis autẽ ami-
 ci prius q̃ aperiretur

g s script

scriptam, omnes dixerūt, Et scimus hoc, & audiuimus, & verē scimus. Et Aescopus, Habeo vobis gratiā restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audivimus. Et Aescopus, Et si hæc ita se habent, solutū est quaesitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo patra tributa tradidit Aescopo, atque in pace remisit. At Aescopus in Babylonem profectus, & narravit Lycero acta i Aegypto omnia, & tributa reddidit

τὸ γραμμῶν, παύσει
ἐλεγον ἢ εἰδόμεν τδτς,
καὶ ἀκούσαμεν, ἢ ἀλη-
θῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ
Αἰσωπὸς, ἔχρημ ἡμῶν
οἶδα ἢ ἀποδοσεύς ἐνε-
μεν. ὁ ἢ Νεκτεναβὸς τὴν
ὁμολογίαν, ἢ ὁ φιλίης
ἀναγνῶς, ἢ πρὸς, ἐμὲς Λυ-
κῆρον εἰδὲν ὁφείλουσιν,
πάντες ἡμῶς μαρτυρεῖ-
τε, καὶ κῆνοι μετὰ ἀλλή-
τους, ἢ πρὸς ἑαυτοῦ,
ἢ τὸ ἀκούσαμεν. ἢ ὁ Αἰ-
σωπὸς, καὶ ἐὰν ταῦτ'
ἔστω ἔχει, λέλυται τὸ
ζητῶμενον. ἢ ὁ νεκτενα-
βὸς πρὸς ταῦτα, μακα-
ρίος ἐστὶ Λυκῆρος τοιαύ-
των σοφίαν ἐν τῷ βασι-
λείᾳ ἑαυτοῦ κεντημένους.
τὸς οὖν συμφωνήσας
φόνος παρὰ τοῦ τῷ Αἰ-
σώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστει-
λεν. Αἰσωπὸς δ' ἐς Βα-
βυλῶνα παραγενόμε-
νος, διεξῆλθε τῆς Λυκῆρον
τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέν-
τα πάντα, ἢ τὸς φόνος
ἠπέσθ

ἀπέσθωνε. Λυκῆρος δ'
ἐκείνουσιν ἀνδραγαθῶς
χρυσὸν τῷ Αἰσώπῳ ἀνα-
τιθῆναι. μετὰ δ' ἔπε-
λθε χρόνον Αἰσωπὸς
ἐς ἰνδία ἐβασίλευσε
πλοῦσαι. ἢ δὴ τῷ βα-
σιλείᾳ σωζόμενος,
ἀπεδέχμενος, ἔμεν δὲς
αὐτῷ πρότερον ἢ μὴ
ἐπαυλῆν ἢς βαβυλῶνα
καὶ εἰς τὸ λοιπὸν διαβί-
σεν. περιῶν ἢ τὰς ἐλ-
λυμένας πόλεις, ἢ τῶν
ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύ-
μενος, ἢ δὲ ἢ ἐς Δελ-
φῶς. οἱ ἢ δελφοί, διαλα-
γομένης ἐς ἡμετέρας ἡ-
δέως, τιμῆς ἢ ἢ θερα-
πείας ἐς αὐτὸν ἐδρα-
σαν ἔδοται. ὁ ἢ πρὸς
αὐτὸς ὑπολαβὼν, ἔφη,
αὐθιγες Δελφοί, ἐπεισὶ
μοι ξύλον ἡμῶς ἐκεί-
νον τῷ ἐν βασιλείᾳ φε-
ρομένῳ. καὶ κῆνο γὰρ ὁ-
ρῶντες ἐν ποσσὶ δια-
στήμεσιν τὰ ὁ νομῶ-
των φερόμενον, ποσσὶ
τιν

reddidit. Lycerus au-
tē iussit statuā aureā
Aescopo erigi. Non
multo autē post tpe
Aescopus in Græciam
decreuit nauigare,
atq; cū rege cōposi-
tione facta discessit,
iurat⁹ ei prius pcul-
dubio rediturū se in
Babylonē, atq; illic
reliquit vitæ victurū.
Peragratū autē Græ-
cis vrbibus, & sua do-
ctrina patefacta, pro-
fect⁹ est & Delphos.
Verū Delphi disse-
rentē quidem audie-
runt libenter, sed ho-
nore & obseruantia
eum affecerūt nulla.
Is autē ad eos suspi-
ciēs ait, Viri Delphi,
succurrit mihi ligno
vos cōparare, qđ in
mari fertur. Illud et-
enim vidētes ex mul-
ta distātia dū flucti-
bus agitatur, magni
pretii

pretii esse existimamus: postquam autem proximè aduenerit, vilissimū appareret. Et ego itaque quū procul esset ab vrbe vestra, vt eos qui ex istimatione digni sunt vos admirabar. Nūc autē ad vos profectus, oibus (vt ita dixerim) inueni inutiliores. sic deceptus sum. Cū hæc audiuisset Delphi, & timeret ne aliquo modo Aesopus & ad alias vrbes accedēs malè de se diceret, decreuerūt dolo hominē occidere. Atque igitur aureā phialā ex eo, quā apud se erat, sacello Apollinis accipietes, clā in Aesopi absconderūt stragulis. Quū Aesopus verò ignoraret quā ab ipsis dolo facta fuerant, egressus ibat in Phocidē. At Delphi

τινὸς ἀξίον εἶναι οἰόμεθα· ἐπειδὴ δὲ ἐγγυτέρω προσέλην, οὐτελίεσκον φαίνεσθαι. καὶ γὰρ γούν ὑπερβόρως ἔβλεπον πόλεως ἡμῶν, ὡς τινες τῶν ἀξίων λέγου ἡμῶς ἐσομένους. νυνὶ δὲ ἐλθὼν ὡς ἡμῶν, πικρότατος ὡς ἔπειν, ἀνθρώπων ἐν τῇ ἀρχαιότερος. ἔτι πεπλάκημαι. ταῦτα ἀκούσαστες οἱ Δελφοί, καὶ δεσποῦντες μὴ πως Αἰσωπὸς ἦγε πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βιάσασθαι, κακῶς αὐτὸς λέγου, βουλὴν ἐβλάσασθαι τοῦ δόλου τῶν ἀνθρώπων ἀνελθεῖν. ἡγεὶ δὲ τὴν χρυσίην φιάλην ἐν τῇ πόλει αὐτῶν ἰσθῶς ἢ ἀποδιδόναι ἀνεδέμενοι, λάβειν τὰς Αἰσώπῃ κατέκρυψαν στρώμασι. ἢ δὲ Αἰσώπῃ τὰ ἴσα αὐτῶν ἀγνοοῦντι ὁμοιωθεῖντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωνήλια. οἱ δὲ

Δελφοί

Δελφοὶ ἐπιθροαιμένους καὶ κατ' ἀσχέτους αὐτῶν, ἀνέκρουον ὡς ἱεροσυληκίται. τὸ δὲ ἀφ' ἡμῶν μὴ μὴ πεπραχέναι τοῦτο, ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ στρώματ' ἀναπέθεοντες τῶν χρυσίῶν ἐν τῇ φιάλῃ, καὶ καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πάντων ἀπεδέκνυσαν ἢ σὺν ἐλίγῳ βορῆθῳ. ὁ δὲ οὖν Αἰσωπὸς τῶν ἐπιθροαιμένων ἐπιβουλῶν, ἰδὼν αὐτῶν ἀποδιδόναι. οἱ δὲ οὐ μόνον οὐκ ἀπέδυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυληκίται, ἡγεὶ ἐς τὸ δεσποτικῶς ἐπιβλάσαν, δεύατον αὐτοῦ κατ' ἀψυκισμένους. Αἰσωπὸς ἢ μηδ' ἐμὴ μὴ καὶ τὴν πονηρῶς τῆσθε τύχης σωθῆναι ἀναμῆναι, ἐκείνῳ ἐπὶ τῇ ἐκείνῳ ἐβλέπει κατ' ἄμηναι. ἢ σωθῆναι δέ τις αὐτῶν, δεύατος τὸ νόμισμα, πρὸς αὐτῶν ἐσελθῶν,

Delphi aggressi, & detinētes ipsum, percontabantur vt sacrilegum. Illo autē negante aliquid fecisse eiusmodi, illi vi stragulis euolutis, aureā inuenerūt phialam, quam etiam acceptam omnibus cuius ostenderunt nō cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorū infidiis, rogabat eos, vt solueretur. Hi autē nō solū non soluerunt, sed vt sacrilegū in carcere quoque iniecerunt, morte eius suffragiis decreta. Aesopus autem quū nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, se ipsum in carcere iugebat sedens. Ex familiarib⁹ autē ipsius quidam, Damas nōmine, ad ipsum igressus,

sus, & videns eum sic
 lamētari, causam rei
 rogavit. & ille ait,
 Mulier quēdā quum
 recenter suum virum
 sepeliuisset, quotidie
 profecta ad tumulū,
 plorabat. A rans autē
 quidā non procul à
 sepulcro, amore cap-
 t⁹ est mulieris, & de-
 relictis bobus iuit &
 ipse ad tumulū, ac se-
 dens ἵνα cū muliere
 plorabat. Quum illa
 rogaret, cūrnā & ip-
 se sic lugeret? Quo
 niā & ego, inquit, de-
 centem mulierem se-
 peliui, & posteaquā
 plorauero, mœstitia
 leuor. Illa autem, Et
 mihi id ipsum acci-
 dit. Et ille, Si igitur
 in eadem incidimus
 mala, cūrnā inuicē
 nō cōiungimur? ego
 etenim amabo te vt
 illam, et tu me rursus
 vt

θώμ, ἢ ἰδὼν ὄτως ἐλε-
 φρομένον, τίω αἰτίαν
 το πάθος ἤρετο. καὶ ἐς
 ἔφη, γυνὴ τις προσφά-
 τως τὸν ἐαυτῆς ἀνδρα
 θάψασα, καθ' ἡμέραν
 ἀπιῶσα πρὸς τὸ μνημῆ-
 ον, ἐθρήνη. ἀροῦτόν δέ
 τις ἕ πόρῳ τῆ μνημα-
 τ⁹, εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε
 τῆ γυναικὸς, ἢ κατὰ λι-
 πῶν τὸς βόας ἦλθε καὶ
 αὐτὸς πρὸς τὸ μνημα,
 καὶ καλίστως, σιωθερήσας
 τῆ γυναικί. Ἐπὶ ἡ συ-
 βομῶν, τί δίσπει καὶ
 αὐτὸς ὄτως ἀδύρετ⁹;
 ὅτι κα' γώ, φησιν, ἐνρε-
 πῆ γυναίκα κατῶρε-
 ξα, καὶ ἐπειδὴ κλάσ-
 σω, Ἐπὶ λύπης κρησσο-
 μαί. ἢ ἡ, κα' μοί τῶτ'
 αὐτὸ προσγίγεται. κα'-
 κῆν⁹, εἰ τοίνυν τοῖς
 αὐτοῖς πρὶν πεπύκωμεν
 πάθεσι, τί δίκωτε ἀλλη-
 λοῖς μὴ σιώεμεν; ἐγώ
 τε γὰρ φιλήσω σὲ ὡς ἐ-
 κήλυμα, μετὸν πάλιον
 ὡς

ὡς τὸν σαυτῆς ἀνδρα.
 ταῦτα ἔπεισε τὴν γυ-
 ναίκα, ἢ δὴ σιωπήσεν.
 Ἐν τῶτ' ἡ κλέψης ἐλ-
 θῶν, ἢ τὸς βόας λύσας,
 ἀπήλασεν. Ὁ δ' ἐπαυελ-
 θῶν, ἢ τὸς βόας μὴ ἐν-
 ρηκὸς, κἀπέσθαι τε καὶ
 σιμῶσεν ἰσχυρῶς ἐνεσθί-
 σασθαι. ἐλθῶσα ἡ ἢ ἢ γυ-
 νῆ, ἢ ἀποφυρομένην ἐν-
 ρῶσε, φησιν, πάλιν κλά-
 σαι; κα' κῆν⁹, νῦν, ἐ-
 πει, ἐπ' ἀλλοθῆας κλά-
 σαι. κα' γώ γοῦν πολλὰς
 διαφράς κινδύνας, νῦν
 τῶ ὄντι θηλώω, λύσιν τῆ
 κακῆς κινδύνοσιν ἀνι-
 σταν. μετὰ ταῦτα πα-
 ρήσαν ἢ οἱ Δελφοί, ἢ
 ἐβαλόντες αὐτὴν τῆ ἐρ-
 κτῆς, εἰλημον βιάνως ἀδ-
 ῶ κρημνῶ. Ὁ ἡ πρὸς αὐ-
 τὸς ἐλεγε, ὅτε ἴδ' ὁμο-
 φωνά τὰ ἴσα, μὲν βα-
 ράχων φιλιωθεῖς, εἰς δ' ἄ-
 πνον αὐτὴν ἐνάλεσε, ἢ
 ἀπαγαγὼν εἰς ταμῆον
 πλεσίε, ἐνθά πλεῖστα τῆ
 ἐλθῶ

vt tuum virum. His
 persuasit mulieri, &
 conuenerunt. Intero-
 rim autem fur profec-
 tus, & boues soluens
 abegit. Ille autē reuer-
 sus nō inuētis bob⁹,
 & plangere ei lugere
 vehemētē instituit.
 profecta igitur & mu-
 lier, & lamētantē iue-
 niēs, inqt, Iterū plo-
 ras? & ille, Nūc, ait, ve-
 rē ploro, & ego itaq;
 multis euitatis picu-
 lis nūc verē flico, solu-
 tionē mali necunde
 iueniēs. Post hæc af-
 fuerunt & Delphi, &
 extractū ipsum è car-
 cere trahebāt violen-
 ter in præcipitiū. Ille
 autē eis dicebat: Quā-
 do colloquebantur
 aīalia bruta, mus ran-
 næ amicus factus, ad
 cœnā eā inuitauit, &
 abducta in penarium
 diuitis, vbi multa
 cscul

esculenta erant : Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in sua innitavit coenationem. sed ne defatigare, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltavit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatate igitur mure in palude mortuo, devolans aquila hunc arripuit, cum eo autē appensam vnā etiam ranā, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, vi per vos morior, habeo vltorē. Babylon enim & Graecia oīs meā à vobis exig

ἰδὼν δὲ μὲν ἦν, ἐναχθεύει
 σε, φίλε δ' ἀφ' ἄρχε. μὲν δ' ἢ
 πλὴν ἰσάσασθαι μὴ δ' ἐλάττω
 χεῖρ' ἔτι μὴ ἔτι πλὴν
 οὐκ ἐν ἐκείνῃ δια-
 γων. ἀλλ' ἄρ' ἀποκρίσεις
 φησὶ, νηχομένῃ, μὲν ἴν
 θω λειπῆ τὸν σὸν πίδα
 τῷ ἐμαυτ' προσαρτήσω.
 ἢ τὸτο πρῶτος ἡλασθ
 ἄς τὴν λιμνῶν. αὐτὸς δ' ἢ
 καταδύσασθαι εἰς βυθ
 οῦ, ὃ μὴ ἀπεινήγε-
 το, ἢ γὰρ ἐνὶ ἰσάσασθαι
 ἐγὼ μὲν ἔτι δ' ἐν ἴ-
 σμῳ, ἐν δὲ κηκίνοματι ἢ
 ἔτι δ' ἐν ἴσμῳ. ἐπιπλέ-
 σθησθαι ἢ μὲν τῆ λι-
 μνῆ νεκροῦ, κατὰ πλάσ
 ἀετός, τὸτο μὲν ἄρ' ἴσασθαι
 σὺν αὐτῷ ἢ περι-
 σκετῆ μὲν ἴσασθαι μὴ τὴν
 βάρβαρον, ἢ ἴσασθαι ἴμ-
 φῳ κατὰ θοικῆσθαι. κατ'
 γὰρ τίνω βίη πρὸς ἴ-
 μῳ ἀποδύσασθαι, ἔξω
 τὸν ἀμυνούσθαι. βάρβα-
 λῶν γὰρ ἢ γὰρ ἐκείνῃ πρὸ
 σατῶν ἐμὴν πρὸς ἴμῳ
 ἀπαιτ

ἀπαυθῆσαι θανάσθαι. οἱ
 μὲν ἦν Δελφοὶ δὲ δ' ὡς
 ἐφάσθαι ἢ ἴσασθαι. ὃ
 δ' ἔτι τὸ ἢ ἀπόδαν
 κατὰ φωνῆν ἴσασθαι, οἱ ἢ
 κατὰ φωνῆν ἀποσπασσο-
 τες μετ' ἄρχης, ἔτι τὴν
 κρημνῶν αὐθὺς ἔλκεν. ὃ
 δ' ἀπαυθῆσαι ἢ ἐλε-
 γει, ἀποσπαστέ μιν Δελ-
 φοὶ, Λαγῶδες ἔτι ἀπὸ
 δεικνύμεν, πρὸς κη-
 κίνοματι κατὰ φωνῆν,
 δεικνύμεν ἔτι αὐτὸ σω-
 θῆσαι. ὃ ἢ κατὰ φωνῆν ἢ
 ἔξω τὴν ἀετόν, μὴ ἀνε-
 λθῆν τὴν ἰσάσθαι, ἢ μὴ ἴσασθαι
 αὐτὸν κατὰ φωνῆν ἢ
 διδῶν, ἢ μὴ μὴ κατὰ φωνῆν
 νῆσαι ἢ μιν ἴσασθαι αὐ-
 τὸν. ὃ ἢ μετ' ἄρχης ἢ πρὸ
 ρυγῆ βαπτίσας τὸν ναύ-
 θάσθαι, τὴν λαγῶδες ἄρ-
 πασθαι κατὰ φωνῆν. ὃ ἢ
 ναύθασθαι τὸν τὸ αὐτὸ
 σωσάσθαι, ὡς πλὴν κα-
 λῶν τὸτο κατὰ φωνῆν
 θῆν, ἢ δὴ πρὸς ἴσασθαι,
 τὸ ὡς τὸτο κατὰ φωνῆν
 λίσας

exigent mortē. Delphi tamē ne sic quidem pepercerūt Aesopo. Ille autem in Apollinis cōfugit sacellum, sed illi & illic extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerūt. Aesopus cū abduceretur, dicebat, Audite me Delphi: Lepus aquila insectante, in Iustrū scarabei cōfugit rogās vt ab eo seruetur. Scarabeus autē rogabat aquilam ne occideret supplicem, obtestādo ipsum per maximū Iouē, saltē ne despiceret paruitatē suā. Illa verō irata, ala percutiēs scarabēi, leporē raptum est depasta. Scarabeus autem & cum aquila volauit, vt nidū eius disceret, ac iam profectus, oua eius deuorauit

h lura

audite: Agricola quidā in agro cōsenuit, & quū nunq̄ ingrefus eſſet in urbē, precabatur domesticos vt eam videret: at illi innocis aſellis, atq; in curru eo impoſito ſolū iuſſerūt agere. Eūti autē pcella & turbine aērē occupātib⁹ & tenebris factis, aſelli à via aberrantes in quoddā præcipitium deduxerunt ſenē. at ille iam præcipitandus, ὃ Iupiter, ait, qua in re te iniuria affecti, q̄ ſic iniquè occidit, præfertimq; neque ab equis generoſis, neq; à mulis bonis, ſed ab aſellis viliffimis? Et ego itaq; eodē modo nunc trifſtor, q̄ nō ab honoratis viris aut elegantib⁹, verū ab inutilibus & peſſimis inter-

ficior.

ἀνδράσι· γεργίς τις ἐπ' ἀγρῷ γεργίσιος, ἐπέ μιν ἐπιήε εὐδαίμων ἐς ἄστυ, παρακαλεῖ τὸς οἰκίους τὸτο ἐξασπασαί· οἱ ἡ ἰβυδαίους ἐν χύμα, ἢ ἐπὶ τ' ἀπλῶς αὐτῶν ἀναβιβασάμενοι μιν ἐνέλευσαν· ἐλάνειν· ὁ δ' οὖν ἡ χεῖρων· ἢ ἐνέλλης τῶν ἀέρον κατὰ λαβύτων, ἢ ἴσως γινόμεν, τὰ ἀναρχα τ' ὁ δ' ἰβυδαίους ἢ ἴνα κρημῶν ἐξέλιπον τῶν πρεσβύτων· ὃ ἡ μέλλω ἢ καὶ καίτοι μιν ἰβυδαί, ἢ ἴσως, ἢ περὶ τῶν σε ἢ δεικνῶ, ὅτι ἴτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, ἢ καὶ τὰ ἴσως ἢ ἴσως γενναίω, ἢ ἢ κρινῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ἀναρχῶν ἀντελεσάτων· καὶ γὰρ ταῖντο ἐπὶ τοῖς ἴσως νῦν ἀσχεραῖνω, ὅτι μὴ ἐπ' ἐντιμῶν ἀνδρῶν ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ἐπ' ἀχρησῶν ἢ καὶ καὶ ἴσως ἀπόλλυμαι.

λυμαι· μέλλω ἢ ἢ καὶ κατὰ τ' κρημῶν ἀναβιβασάμενοι μιν ἐνέλευσαν· ἐλάνειν· ὁ δ' οὖν ἡ χεῖρων· ἢ ἐνέλλης τῶν ἀέρον κατὰ λαβύτων, ἢ ἴσως γινόμεν, τὰ ἀναρχα τ' ὁ δ' ἰβυδαίους ἢ ἴνα κρημῶν ἐξέλιπον τῶν πρεσβύτων· ὃ ἡ μέλλω ἢ καὶ καίτοι μιν ἰβυδαί, ἢ ἴσως, ἢ περὶ τῶν σε ἢ δεικνῶ, ὅτι ἴτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, ἢ καὶ τὰ ἴσως ἢ ἴσως γενναίω, ἢ ἢ κρινῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ἀναρχῶν ἀντελεσάτων· καὶ γὰρ ταῖντο ἐπὶ τοῖς ἴσως νῦν ἀσχεραῖνω, ὅτι μὴ ἐπ' ἐντιμῶν ἀνδρῶν ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ἐπ' ἀχρησῶν ἢ καὶ καὶ ἴσως ἀπόλλυμαι.

ficior. Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam: Vir quidam iuā deamās filiam, rus misit vxorem, solam autem filiam receptam violauit. Illa autem, Pater, ait, scelesti facis: mallet tamen à multis viris dedecore hoc affici, quàm à te qui genuisti. Hoc nunc & in vos, ὃ iniqui Delphi, dico, quod eligerē in Scylam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quàm per vos iniuste atq; indignè mori. Execror igitur vestram patriā, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me violiscetur exauditum. Præcipitarunt igitur ipsum Delphi de ru-

h 3 pc,

pe, & mortu⁹ est. Nō multo post autē pesti-
lētia laborātes, oracu-
lū acceperūt, expian-
dā esse Aesopi mor-
tem. Cui, q⁹ & cōscii
sibi essent, iniuste eū
interfecisse, etiā cipi-
pū crexerūt. Sed pri-
mates Græciæ ac sa-
piētissimi quiq[;], cūm
& ipsi q̄ in Aesopū fa-
cta fuissent, intelle-
xissent, & ī Delphos
profecti sunt, & cū il-
lis habita inq̄sitiōe,
vltiores & ipsi Aesopi
mortis fuerant.

Finis Aesopi vitæ
à Maximo Pla-
nude con-
scriptæ.

*

μῦθ, καὶ ἀπέθανε. οὐ
πολλοῦ, δ' ὕστερον λοιμῶ
συσχεθέντες, χρησμῶν
ἐλάττω, ἐξήλασαν αὐτὸν
τὴν Αἰσώπου θανάτῳ. ὃ
ἢ ὡς σωφιδότες ἐαυτοῖς
ἀδίκως φονοσύνοντι, καὶ
ἐν τῷ Ἑλλάδι πρώτους
ὄντες, καὶ ὅσοι τῶν σοφω-
τέρων καὶ αὐτῶν τὰ εἰς
Αἰσώπου πεπραγμένα
μαθόντες, εἰς τὴν Δελ-
φῶν παρεγένοντο, καὶ
σὺν ἐκείνοις σιναλί-
μνοι, τιμωροὶ καὶ αὐ-
τῶν Αἰσώπου θανάτῳ
γεγέννηται.

Τέλος τῆς Αἰσώπου βίης
καὶ ἡ Μαξίμου τοῦ
Πλανύδος συγ-
γραφή.

*

A I S O P O Y A E S O P I F A -
M Y T H O I . B V L A E .
*

Ἄετις καὶ Ἀλώ-
πηξ.

A Q U I L A E T
V u l p e s .

 Ἐπὶ καὶ
Ἀλώπηξ φι-
λιώτερος,
παισίῳ ἀλ-
λήλων οἰκίῳ ἔγνωσαν.
βελαιώσῳ φίλιος παιδ-
μῶν τῶν συνήθειαν. ὃ
καὶ οὐκ ἐφ' ὑψηλῶς ἀέν-
δρου τῶν καλῶν ἐπέκει-
το· ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐν τοῖς
ἔγγιστα βάλανοις ἐτενο-
ποιήσασα. ἔπι νομῶν θυ-
ποτε τῆ Ἀλώπεκος προ-
σελάθου, ὃ Ἄετις τρο-
φῆς ἀπορῶν, κατὰ πῶς
αὐτῆ τῶ θάμνω, καὶ τὰ
τέκνα ταύτης ἀναρπά-
σας, ἅμα τοῖς αὐτῶ νε-
στέτοις ἐβουλήσασα. ἢ δ'
Ἀλώπηξ ἐπαρελθούσα καὶ
τὸ

 Q U I L A
& V u l p e s
imita ami-
citia, pp̄e
habitare decreuerūt,
amicitiā familiarita-
te confirmātes. Itaq[;]
Aquila super alta ar-
bore nidum affixit:
Vulpes verò in pro-
ximis arbutis filios
peperit. Ad pabulum
igitur aliquādo Vul-
pe profecta, Aquila
cibi inopia laborās,
deuolans in arbusta,
& filios huius abre-
ptos, vnà cū suis pul-
lis deuorauit. Vulpes
itaque reuersa, & re
h 4 cogn

hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursum Scarabeo pariter hæc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus, ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsigenibus tertiâ foecuram ouorum posuit, Deo ipsa commendans & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem ex stercore pilula facta ascendit, & in sinu Iouis eam demisit. Iupiter verò cum surrexisset ut sinum excuteret, oua quoque proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Cognitò autem à Scarabeo quod hæc fecisset ut Aquilam vlcisceretur: nam non modò Scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit,

πῶτο τολμήσασαι, καὶ ὡς μακροτέρως τόπος τοῦ ἐν τῆσιν νεοῖσιν οὐραμύνης καὶ καὶ πάλιν ὁ Κεῦθωρος τὸ ἐπὶ τῶν Διὸς τῶν γὰρ ἱερῶς εἶναι λέγειν) τοῖς αὐτῶν γένεσιν τῶν τριτῶν γονῶν τῶν ἔθνευ, τῶ Θεῷ ταῦτα παραθέμενον καὶ ἐκείνου φωνάζον. ὁ Κεῦθωρος ἡ κόπρη σφαιρῶν ποιήσας, καὶ αἰσβῆς ἐπὶ τῆ νόπῃ τῆ Διὸς ταύτην καθήκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ὃ τῶ ἄνω ἀποτινάσσεται, καὶ τὰ ὡς διέτριψεν ἐπιπέσει μωρῶς, ἀ καὶ σμεινέβη πεσούσας. μαθὼν ἡ γὰρ τῆ Κεῦθωρος, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἄεττον ἀμυνόμενος. ἔ γὰρ μὴ τὸν Κεῦθωρον ἐκείνου μόνου ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸν Διὸς αὐτῶν ἠσέβησε,

καὶ πρὸς τὸν Ἄεττον ἔταξεν ἐκείνου, καὶ Κεῦθωρον φωνάζοντα, καὶ οὐκ εἰς τὸν Λυκούωτα, καὶ οὐκ εἰς καὶ δικαίως λυπέτω, καὶ βολόμενον αὐτὸ τὸ γένος τῶν Ἄεττων σπυγισθῆναι, σμεινέβηεν τῶ Κεῦθωρον διαλλατὰς πρὸς τὸν Ἄεττον βέβαια. τῆ ἡ μὴ παθομένη, ἐκείνος δὲ κάρου ἕτερον τὸν τῆ Ἄεττων μετέθενα τοκετῶν, ἠνίκα δὲ μὴ φάει νωντῆ Κεῦθωροι. Ἐπιπέσει. Ὁ μὲν δὲ ἄλλοι, μωρῶς καὶ ἀφρονῶν λόγους μένους, ὡς ἰστέον ἔστιν, ἀς προσπίλακιδος, ἐκείνου συνιδέειν ἐαυτῶν ἐπαμύνας. Ἄλλου καὶ ἰεργαξ. Ἄλλου ὡς δένδρον μαθεσμενικὸν κατὰ τὸ εἶδος ἦδεν. ἰεργαξ ἡ θεασσόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπορῶν, σμεινέβηεν φησὶ

fuit, reuersæ Aquilæ ait Iupiter, Scarabeum esse quæ mœstitiæ causa fuerit, & certè iure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarecere, consilium Scarabeo ut Aquilæ consiliaretur. Eo autem non parète, Iupiter in aliud tempus Aquilarum transfuit partum, cum Scarabei non appareant. A F F A B V L A T I O. Fabula significat, nullam contemnendam, præsertim cum non sit quisquam, qui lucisius se uicissè non queat. P H I L O M E L A & Accipiter. 3 Hilomela super arbore sedes de more canebat. Accipiter autem videns, accibi indigens, aduolans

lans corripuit. Quæ cum occidēda esset, orabat Accipitrē ne deuoraretur: neq; eū fatis esse ad Accipitris ventrē implendū, sed oportere ipsum cibo egentē ad maiorē aues conuerti. Accipiter autē respōdēs ait, Sed ego certē amēs cīsē, si q in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

ἔγω ἐπιπέσας ἀδελφεῖδά μου μίλλισσα, ἐπέειπεν ὅτι ἵκανόν μὴ βρωθῆναι· μήτις γὰρ ἰκανὸν ἄνου ἵκανόν γαστέρα πλαγῶν, δὴν ἢ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον ἰδὼ τὰ μέισον τῶν ἰσχυρῶν τραπέζαι· καὶ ὁ ἵκανός τρωσάσθων εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γαστρίων ἂν εἶμι, εἰ τίς ἐν χειρῶν ἐτοίμω τροφῶν ἔσται, τὰ μὴ φαίνεσθαι πῶ δυνάμει.

AFFABVLATIO.

Ἐπιμύθιον.

Fabula significat, plerosq; homines eodē modo esse incōsultos, qui spe maiorū quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittunt.

Ὁ μύθος δὲ λέγει, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔστι ἀλόγιστοι εἶσι, αἵ δὲ ἐλπιδὴν πλείονων ἀδελφῶν τὰ ἐν χειρῶν προίκεσθαι.

V V L P

Ἀλώπηξ

Ἀλώπηξ καὶ Τράγος

V V L P E S E T
Hircus. 4

Aλώπηξ καὶ Τράγος διψῶντες εἰς σπηλεῶν κατέβησαν. μετὰ ἧ γὰρ πιεῖν, ἢ Τράγου σκεπῆς μὲν πλὴν ἀνοσίου, ἢ Ἀλώπηξ ἔφη, θέσσε, χρεῖσιν ἰσχυρῶν ἐπινοήσασθαι. εἰ γὰρ ἄρτι τῶν ποσσῶν τῶ τείχεσσι προσβάσεις, καὶ τὰ κέρατα ἡμῶν εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλινῆς, ἀναστράμψασθαι

Vulpes & Hircus sitientes in puteū descenderunt, sed postquā biberūt, Hircus indagāte ascēsum, Vulpes ait, Confide, vtile quid in vtriusq; etiā salutē excogitauit: si eū rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, & cornua pariter in anteriore partem inclinaueris, cū percerim

rerim ipsa p tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extrahā hinc. ab Hirco autem ad hoc promptē officio prestito, illa cūm ex puteo sic exiluisse, exultabat circū os læta. Hircus autē ipsam accusabat, quod trāgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mētes possideres, quot in barba pilos, non antē descendisses, quā̄m ascensum considerasses.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines alius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

V V L P

μισσα διὰ τῶν σῶν ἀντὶ νότων ἢ κέρατων, ἢ ἔξω ἤ φρεῖται ἐκείθεν πηδύσασα, ἢ σὲ μετὰ τὸ ἀποσπῶσαι ἐντεύθεν. ἢ ἡ Τράγου πρὸς τὸ ἐπιμῶσαι ὑπερηφανείας, ἐκείνη ἢ φρεῖται ὅπως ἐπακλύσασα, ἐσπίρτα πρὸς τὸ σίμιον ἐλαμείνη. ἢ ἡ Τράγου αὐτὴν ἐμίμησεν, ὡς παραβαίνουσαν τῆς συνθήκης. ἢ δ' ἀλλ' εἰ ποσάυτας, εἶπε, φρένας ἐκείνησ, ὅπως ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ἢ πρὸ τέρου ἀρκατέλῃ, ἢ τῶν ἀνοδῶν σπέλαιάδαι.

Ἐπιμίμησιν.

Ὁ μῦθος διηγεῖται, ὅτι οὗτος ἡγεῖται τῶν φρονιμῶν ἀνδρῶν. Δεῖ πρὸς τὸν ἴσον τέλει σοφισμῶν τῶν πραγμάτων, ἢ δ' ὅπως αὐτοῖς ἐγγεραίῃ.

Αλώπηξ

Αλώπηξ ἡγεῖται
Λέων.V V L P E S B T
Leo. §

Αλώπηξ μὴ παθεῖσα μεθ' ἑὸν λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην αὐτῷ συνώτησε, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ ἐφραβήθη ὡς μνηστῆρὸς ἀποδανῆν· ἐπειτα τοσούτερον δεασαμένη, ἐφραβήθη μὲν, οὐ μὲν ὡς τὸ πρῶτον· ἐν τρίτῳ ἢ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτῷ καταδέρρησεν, ὡς ἡγεῖται προσελθῶσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμῆ

Vulpes cūm nūquam vidisset Leonem, cūm ei casu quodam occurrisset, primūm sic timuit, vt feruē moretur. Deinde cūm secundo vidisset, timuit certē, non tamen vt prius: tertio autem cūm ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, vt & accederet & colloqueretur.

Α F F A

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
conuersatione terribilia
quoque accessu facilia
fieri.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
ἢ συνίθεται ἢ τὸ φρεσίν
ῥα τῶν πραγμάτων ἀ-
πρόσιτα ποιεῖ.

FELIS ET
Gallus. 6

Αἴλαρος ἢ Αἰλε-
τρών.

Felis cōprehensō Gallo, cū rationabili causā volebat denotare. Ceterū accusabat ipsum, dicendo, molestū esse hominibus nocte clamantem, neq; permittentem somno frui. Eo verō respondēte ad

Αἴλαρος σὺ δὲ καὶ ἄλλοις ἐξ ἑσέως, ἀλεκτρώνων, μετ' ἐπιμύθου τῶν αἰτίας ἡβουλήν καί τι φασγάνου, ἢ δὴ καί φασγάνου, ὡς ὀχληρὸς εἶναι τοῖς ἀνθρώποις νυκτὸς κενεραγῶς, ἢ καὶ μὴ συγχωρῆσαι ἕως τυγχάνειν, ἢ δ' ἀπολογηθεὶς, ἀδῖ

ὡς τῆ ἐπιμύθου ἀφελῆσαι τὸ ποιεῖν, ὡς ἀδῖ τὸ συνίθεται τῶν ἔργων ἐγχεσθῆναι, καὶ ἄλλοι ἢ Αἰλετρῶν αἰτίας ἐπέτερον, ὡς ἀσεβὴς εἶναι πρὸς τὸν θεόν, κατὰ τὴν ἐπιμύθου συμμιγνύμενον. τὸ ἢ κατὰ τὸν πρὸς ἀφελῆσαι τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσας, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὡς τισημελῶν, ὁ Αἴλαρος ἀπαύει, ἀλλ' εἰ σὺ γε πολλῶν ἐνωρῆς ἐμπροσώπων ἀπολογηθῶν, ἔγωγε μελῶν ἀπρόσδοκον κατεθνήσκω.

ad illorum utilitatem id se facere, ut ad cōsuetā opera excitarentur, rursus Felis causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac fororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dō minorū facere dicente, cū multa ipsis hinc onā pariantur, Felis præfatus, Sed si tu multis abūdas cui dentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Ἐπιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι ἢ συνίθεται φρεσίν πλημμελῶν ἀπρόσδοκον, ἢ καὶ μετ' ἐπιμύθου διωκθῆναι προσχέμενον, ἀπαρκαλυπῆτος γεμῶν κενεραγῶν.

Fabula significat,
præfatum naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Ἄλλω

i vvl

Vulpes laqueo
 capta, cum ab-
 scissa cauda euasif-
 set, non viuendā prae-
 pudore existimabat
 vitam. Decreuit itaq;
 & aliis Vulpib⁹ hoc
 idem persuadere, vt
 cōmuni malo suum
 celaret dedecus. Et
 iā omnib⁹ collectis,
 suadebat caudas ab-
 scindere, q^d nō inde-
 cens solum hoc mē-
 brum sit, sed & super-
 uacu

Αλώπηξι περιδύ-
 ληθησα, ηξει ἀ-
 ποκατέσκει, ὅτι εὐρέως
 διαφύσσει, ἀβίβητον ἔτι
 αἰσχύνειν ἠγάθητο τῶν βί-
 ον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἀλ-
 λους Αλώπηκας τῶν αὐ-
 τῶν πείθει τὸ ἴδιον
 συγκαλύψαι αἰσχ⁹.
 καὶ διήκιστος ἀφροίσα-
 σα, πειρῆνει τὰς ἄλλας
 ἀποκατέσκει, ὡς ἐν ἀ-
 περιπέτῳ μένον τούτου τὸ
 μέλ⁹ ἴσ⁹, ἀλλὰ καὶ πε-
 ριτῆν

ὄψιν ἐξ ἑσθ⁹ προσκρη-
 μέλων. ἠποκαβύσσα δὲ
 τις αὐτῶν ἄπειρα, ὡ ἀ-
 τικ, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τῶν
 προσέφερον, ἐν αὐτῶν
 αὐτὸ σκεβδύσσεις.
 Ἐπιμύθιον.
 Ὀμύθ⁹ δαδαί, ἐτι
 οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων δὲ δι' ἀνομιὰς
 πρὸς τοὺς πλείους και-
 σιῶν συμβεβήκει, διὰ
 δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέ-
 ρον.

uacuum onus appen-
 sum. Respondens au-
 tem ex ipsis quedam
 ait: Heus tu, nisi tibi
 hoc conduceret, no-
 bis non consuleres.
 FABVLATIO.
 Fabula significa-
 ue uidetur, prius ho-
 mines non beneuolen-
 tia in propinquos con-
 sulere, sed propter su-
 am ipsorum uilita-
 tem.

Αλώπηξ ηξει Βά-
 τ⁹.

VVLPEΣ ΕΤ
 Rubus. 8

Αλώπηξ φραγμῶν
 ἀναβαίνουσα, ἐ-
 πασθὴ διὰ δόξασα κα-
 ταπίπτει ἐν μέτρῳ, ἐπε-
 λάβετο πρὸς βοῦθειον
 βάτ⁹. καὶ δὲ τὸν πό-
 δας ἀδὲ τῶν ἐκείνου
 κέντροις αἰμάξασα καὶ
 ἀλγύσασα πρὸς αὐτῶν
 ἔσπευ, οἶμοι, κατὰ φυ-
 γῶσάν με γὰρ ἰδὲ σέ
 ὡς ἰδὲ β. β. σ' ἡ-
 ρ⁹

Vulpes sepe con-
 scensa, cum la-
 psa caesura foret, ap-
 prehendit in adiuto-
 rium Rubū. Quam-
 obrem cum pedibus
 suis illius aculeis la-
 ceratis doleret, ad
 eam dixit, Hei mi-
 hi, confugi enim ad
 te tanquam ad auxi-
 liatorem, sed tu pe-
 ius

ius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilij gratia accurrunt quibus magis iniuria asficere natura insuum est.

VVLVES ET Crocodilus. 9

Vulpes & Crocodilus contēdebāt de nobilitate. Cū multa autē Crocodil⁹ supba de pgenitorū narrasset splendore, & exercitacionū principes fuerint, Vulpes respōdēs, O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tū ex cute videris quā antiquis temporib⁹ sis exercitat

ρον διέδικασας. ἀλλ' ἐσφάλης, ἢ αὐτῷ, φησὶν ἢ Βούτῳ, ἐμοῦ βελτιώθησα ἑπικρατέδων, ἢ τις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι ἐβόησεν.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μύθῳ διλοῖ, ὅτι αὐτὸς καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βομβοῖς προστρέχουσιν, εἰς τὸ ἀδικεῖν μάλλον ἐμφορῶν.

Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἀμφισβητοῦν περὶ ἀνθρώπων πολυτάλει. ἢ Κροκόδειλος ὑπερήφανος περὶ τῶν προγόνων ἀνεξιδύσας λαμπρότητος, ὡς γεγενησασιαρχικῶν. ἢ Ἀλώπηξ ὑπολαβῶσα, ὡς αὐτῷ, ἔπειρα, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γενησασ

μνασμένῳ. Ἐπιμύθιον. Ὁ μύθῳ διλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομύθων ἀνθρώπων ἐλεγχῶς τὰ πρῶτα μαῖα γίνεσθαι.

citatus. AFFABVLATIO. Fabula significat, mendaces viros, res ipsas arguere.

Ἀνεκρύβηνες καὶ Πέδιξ.

GALLI ET Perdix. 10

Ἀνεκρύβηνες τὶς ἔχουσι τῶν τ' οἰκίαις, πρὸ μὲν καὶ τῆς Πέδικας σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. ἢ τῆς τῶν αὐτῶν καὶ ἀπελευθέρωνται, ἐκείνῳ ἰδίῳ σφῆδρα νομίζων ὡς ἀλλοφύλῳ. τὸν παρῶν

Gallos quidā habens domi, emptā quoque Perdicem cū illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans vt alienigenā hęc se par

ti à Gallis. Quum verò paulò pòst & illos videret pugnare, & seipfos cedere, mcerore soluta ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

σχην υπό τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ὡς ἢ μεταμικρὸν καὶ νέων ἐώρακε μαχημένους καὶ ἀλλήλους κτύποντας, ἢ λυπῶντος ἀποθνήσκοντες ἔπειτα, ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τῆς νῦν ἐλευθέρωμαι, ὅτι καὶ αὐτοὺς μαχημένους ἀλλήλοις.

AFFABVLATIO. Ἐπιμύθιον.

Fabula significat, quòd prudentes facile ferant ab alienis iniurias, quum ipsos hideant neque à suis absint.

Ὁ μῦθος ἀπὸ αὐτοῦ, ὅτι οἱ φρόνιμοι βλάβης φέρονται τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὑβρεῖς, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ δὲ τῶν οἰκείων ἀπεχόμενους.

VVLB

Ἀλυσ

Ἀλυσίτης. VVLPS. 12

Alusitæ à cinia Alusitæ ἔκαστος τῶν αὐτῶν σκευῶν διεσπῶν μέλη, εἴτε τῆ κεφαλῆν μέρη λυκίᾳ σφύρῳ κατεσπασμένῳ, ἢ τῆ ἀσπιδόσσει τῶν χειρῶν ἔφρα, ὡς οὐ κεφαλῆ, καὶ ἔγκέφαλον οὐ ἔχει.

Vulpes in domū mimi profecta, & singula ipsius vasa perforatata, inuenit & caput laruæ ingeniosè fabricatū, quo & accepto manibus ait, O quale caput, & cerebrum nō habet.

Ἐπιμύθιον. AFFABVLATIO.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐθραὺς μεγαλοπρεπῆς τῶ σώματι, καὶ ἀψυχῶν ἀλογίως.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Ἀθραῦν 14 CAR

CARBONARIVS & Fullo. 12

Ανθρακωδης ηγει Γναφωδης.

Carbonarius in quadā habitans domo, rogabat vt & Fullo accederet, & fecū cōhabitaret. Fullo autē respondens ait, Sed nō hoc possem ego facere. timeo em̄ ne q̄ ego dealbo, tu fuligine repleas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omne dissimile esse insociabile.

PISC

Ανθρακωδης επι τινοσ οινου αμικας, ηξει η γναφωδης παραγομενην αυτην συνεινησαι. ο η γναφωδης καταλαβων εφη, δεδωκεν αυτωσ δυναμικω εγωγε προσεξαι. διδωκε γαρ, μη πως απη εγω λευκαίνω, αυτησ αποβόλης πληροισ επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοει, ότι κατω το ανόμιμον ανόμων κτορ.

Αλιεις.

Αλιεις.

PISCATORES. 13

Αλιεις εδωκε παραβολω, βαρυνεισ η αυτησ ουσιασ, εχουμεν ηγει εσμεν τροποσ, πολλωσ ειναι τωσ εγγραμ νομιζοντες. ως δ' εστι η κινωσ ταυτωσ ελκωσαστες, η μεν εχουμεν ευρωσ ελκωσ, λιθωσ δ' εν αυτησ παμμεγιστησ, αυθυμωσ ηρξαστο ηγει ανωμεν, ο τοσσοτωσ ιδωσ τη ταυ εχουμεν ελκωσαστες, εσμεν οτι ηγει τωσαστωσ προσηκουσαστωσ. εσ δε τις εν αυτωισ προσηκουσαστωσ εσμεν, μη ανηρωσ μαθησ, ο εστασει τη γαρ ηδουσησ, ως εσμεν, δεσλεφωσ εσμεν η γαδωσ ηγει ημωσ οινω εδωκε τοσαστωσ προσηκουσαστωσ, παντωσ τι ηγει λευκωσαστες.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοει, ότι δεδωκεν παραβολωσ επι ταυσ αποτυχιασ.

Κομικ

Piscatores trahēbāt verriculū, qđ cū graue foret, gaudebāt & exultabant, multū inesse praeda existimātes. sed quū i litt^o ipsum traxissēt, piscesq; paucos quidē, sed lapidē i eo per magnū iuenissēt, tristari & moerere cōperūt, nō tam pisciū paucitate, q̄ q̄ & contraria antē aīo psumpserāt. Quidā autē iter eos nato grādiōr dixit, Ne tristemur, o socii: nā voluptati vt videtur sōror est tristitia: & nos igitur oportebat tātū antē laxtatos oīno aliqua in re etiam tristari.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere tristari frustra spe.

ΙΣ ΙΑΓ

IACTATOR. 14

Κομπασίης.

Vir quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reuersus, aliaque multa in diuersis viriliter gessisse locis iactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quod nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex his qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus. En Rhodus, en & saltus.

AFFABVLATIO.

Ἐπιμύθιον.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermone[m] uanum esse & superuacuum.

Ὁ μῦθος ἀληθεῖ, ὅταν ἐὰν μὴ πρόχειρον ἢ τὴν πραγμασίαν ἀποδείξει ἢ πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Impos

Adiud

ἀδύνατα ἐπαγγελῶμεθα.

Impossibilia promittens. 15

Anir pennis uosum, hunc uosum dicitur, ὅτι ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀπεγνωσθέντων θεῶν ἐδέετο, ὡς ἐὰν πῶν ὑγίαιαν αὐτῷ πάλιν ἐπαγγελῶν ποιήσαιεν, ἐκείνους βέβαια αὐτοῖς προσίστην ὑποσχόμενος ἔσθυσαιεν. Ἡ γυναικὶς αὐτῷ πυθόμενος, καὶ πῶσιν ταῦτα καὶ ὑγιάνης; ἐκεῖνος ἔφη, οἷσι γὰρ ἀναστῆναι με ἐν τῷ οὐρανῷ, ἢ οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπατήσωσιν.

Vir pauper egrotans & male affectus, quum a medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi restituisent, centum boues ipsis oblaturam esse in sacrificium. Uxore autem eius rogante, Et ubi tibi haec si conualueris? ille ait, Puras em surgere me hinc, ut dii haec a me repetant?

AFFABVLATIO.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος ἀληθεῖ, ὅτι πολλοὶ βραδείως καὶ περὶ ἀγυλλῶν, ὡς βραδείως τελέσαι ἔργον ἐπὶ προσδοκίῳσιν.

Fabula significat, multos facile polliceri, quae te comprobare non sperent.

Κακοπραγμῶν.

MALIGNVS. 16

Anir nekopraximoi eis ton en Delphois hunc Adonika.

Vir malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinon.

nē tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerculo manu, & eo veste contento, stetitq; proxime tripodē, ac rogavit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, vtrum viuum est an mortuū? Nam si mortuū diceret, viuum ostēsurus erat passerculum: sin viuum, statim suffocatuū mortuū illū offerret. Sed Deus maligna ipsius cognita mēte ait, Vtrum vis, he^o tu, facere, facito: penes te enim est illud facere, siue viuum quod contines, siue mortuum ostēdere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, deū neq; decipi posse, neque quicquam eum latere.

PISC

να, πειρᾶσαι τῶτον βελόμη. καὶ δὴ λαβὼν σπυρίδιον ἐν τῇ χειρὶ καὶ τὸτο τῆ ἐδίητι σμεπτάσας, ἔστη τε πα τρίποδῶ ἔγγιστον, καὶ ἤρξατο τὸν θεὸν, λέγων, Ἄπολλον ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πῶτερον ἐμπνοῦν ἐστὶν, ἢ ἀπνοῦν; βελόμενον ὡς εἰ μὲν ἀπνοῦν ἔπωι, ἴσῳ ἀναδᾶξαι τὸ σπυρίδιον· εἰ δ' ἐμπνοῦν, εὐθύς ἀποπνίξας νεκρὸν ἐνεῖνα προσονεγκήμ. ὁ δὲ γε θεὸς τίον κενότεχρον αὐτῷ γῆρας ἐπίνοιον, ἐπέτηξεν, ὁπότερον, ὡς ἔπος, βόλες ποιῆσαι, ποιήσω. παρά σοι κῆρ γὰρ τὸτο πράξαι, ἦτοι ἴσῳ ὁ καίξῃς, ἢ νεκρὸν ἀποδᾶξαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μύδιος δὲλοι, ὅτι τὸ θεὸν ἀπαρᾶλόμενον καὶ ἀλάβητον.

Ἀλιῆς.

Ἀλιῆς.

PISCATORES. 17

Ἀλιῆς ἐξεληθόντες εἰς ἀγρῶν, ἐπειδὴ πολλὴν χρόνον παλαιῶν θισαίης ἔδειν ἔλαν, σφόδρα τε ἰθύμωον, καὶ ἀναχρηῆσαι παρῆσκον· ἄριστον· ἐνδὺς ἢ ἴθνην ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενον ἰχθύων, εἰς τὸ πᾶσιον αὐτῶν ἐσκήλατο· οἱ δὲ τούτων λαβόντες μετ' ἰδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μύδιος δὲλοι, ὅτι πολλὰν ἀ μὴ τέχνην παρέχε, ταῦτα τυχὴ ἐδωρήσαντο.

Θεναξ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sapere quae ars non praebuit, ea donasse fortunam.

DECEPTOR. 18

Ἄκην πένυς νοσῶν, ἴνδατο τὰς θεοὺς εἰ διασωθέν βῶς ἐκατὸν εἰς θυσίαν προσήσεν. αἱ ἢ θεοὶ πᾶρᾶσαι τὸτο βελόμενον, το πᾶν ἀπὸ πᾶραξαι. ὁ δ' ἀνάστ

Vir pauper egrotans vouebat diis si euaderet bones centum in sacrificiū oblaturum. sed dei tentaturi, hoc à morbo liberarunt. At ille surg

furgens, quoniā bo-
bus carebat, ex pasta
boues centū à se for-
matus in ara positos
sacrificauit. sed dei
ipsum vlturi, in som-
niis adfuerunt ei, di-
centes, Abi ad littus
ad eū locū. illic enim
Atticas mille drach-
mas inuenies. Ille au-
tē excitatus, lætus &
alacer ad demonstrat-
um locum perrexit,
aurū disquirens. Sed
illic in piratas inci-
dit, ab ipsisq; com-
prehēsus est. Captus
ergo vt dimitteretur
piratas orabat, mille
auri talenta daturum
ipsis promittēs. Sed
cū nō crederetur, ab-
act⁹ ab ipsis, diuēdit⁹
est mille drachmis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
mendacis hominū ini-
quicū esse. Dent.

RAN

αἰσῶσις, ἐπειδὴ βῶν ἦ-
πόρει, στέατινος βῆς ἐκα-
τὸν πλάσας ἐπὶ τῷ βω-
μῷ βέει ὠλοικαύτωσιν. αἱ
ἢ θεοὶ βυλὸν βῶν αὐτὸν
ἀμυῖσάσθαι, ὄντω ἐπι-
σάψες αὐτῷ, ἢ πῶρ, ἀπελ-
θε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς
τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ ἢ
Ἀττικὰς χιλιάς δισδί-
σας. ἐκείνος ἢ διῦπνιδείας
σὺν ἡδονῇ ἢ σπουδῇ πρὸς
τὸν ὑποσχεθέντα τό-
πον ἀφίκετο, τὸ χρυσί-
ον ἀπορροῦσθαι. ἐκεῖ ἢ
ἀπὸ παραταῖς πῶριτυ-
χῶν, ἐπ' αὐτῶν συνελθί-
ψθῆ. ἀλλὰς ἢ ἡλύ ἀρε-
θῶσαι τῷ περὶ τῶν ἐδει-
το, χίλια χρυσάκια δα-
τα δώσασθαι αὐτοῖς. πῶρ
χρῆμα δὲ. ὡς δ' ἐκ ἐ-
πιστάσεω, ἀπαχθεῖς γὰρ
αὐτῶν, ἀπὸ πολλῶν χι-
λίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι
τοῖς ψυδραῖσι τῷ αὐθρῶ-
πων ἐχθραίνει τὸ βῶν.

Βάτρ

Βάτραχοι.

RANAE. 19

Βάτραχοι δύνει
λίμνη ἐνέμοσθε, δέ-
ρες ἢ ξηραυθείσας ἀλι-
μνος, ἐκένυλον κατὰ λι-
πόντες ἐπεσῆτομα ἐτί-
ραμ. ἡσὶ δὲ βαδῆ πε-
ρετύχην φρέατι, ἐπὶ
ἰδῶν ἐπερῶ βατῆρω φη-
σὶ, συγκρατέλωμεν, ὡ
αὐτῶ. εἰς τὸδε τὸ φρέ-
αρ. ὃ ἢ ὑπολαβῶν ἐ-
περῶ, αὐτῶ ἢ τὸ ἐνθά-
δε ὑδῶν ξηραυθεῖ, πῶς
ἀναβησόμεθα;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι
ἢ δὲ ἀπὸ τῆς ἐπέσεω προ-
σῆναι τοῖς πράγμασι.

Γέρον ἢ θάνα-
τος.

Γέρον ποτὲ ξύλα
σημῶν ἐξ ὄρου κα-
πὶ τῷ ὠμῶν ἀράμενον,
ἐπειδὴ πολλὴν ὄσλην ἐ-
πικχισμένον ἐβάδισεν,
ἀπειρικῶς ἀπέβητε τε

AFFABVLATIO.

Fabula declarat, non
oportere in consideratē
res aggredi.

SENEX ET
Mors. 20

Senex quondam
Sincis in monte
lignis, ac ἱ humeros
elevationis, vbi multam
viam oneratus iuit,
defessus & deposuit
ligna,

ligna, & mortem vt veniret iuocabat. At morte ilico adstante, & causam rogante qua se vocasset, senex ait, Vt onus hoc sublatum imponeres mihi.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, omnem hominem uis studiosum esse, & licet infinitis periculis immersus uideatur mortem appetere, tamen uicere multo magis quam mori eligere.

τὰ ξύλα, ἢ τὸν θανάτον ἐλέγξαι ἐπεσιλήτο. ἢ ἡ θανάτου ἐπισημαίνετο, ἢ τὴν αἰτίαν πικρῶν μὲν δι' αὐτὸν καλοῖται, ὁ γέροντος ἀρεὰς ἐπιδήξαι μοι.

Επιμύθιον. Ὁ μὲν δὲ λέγει, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος φιλοσοφῶν, καὶ μυρίοις κινδύνοις πῶδισσῶν δουρῶν θανάτου ἐπιθυμῶν ὁμοῦ τὸ σὺ πολλὸν πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

A N V S

Γραῦς

Γραῦς ἡγήσατο.

A N V S E T Medicus. 21

Ἦν ὁ γραῦς ἀνθρώπος τὸν ὀφθαλμῶν ἐσκαλεῖται τινα ἢ ἰατρῶν ἐπὶ μισθῶν, συμπενοῦσα, ὅς ἢ μὲν θεραπεύσει αὐτὸν τὸν ἑμιστολήσεια μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ ἢ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐνεχέρησε μὲν ἔν ὃ ἰατρός τῆν θεραπεύει· καὶ ἡμέραν ἢ φαιτὸ ὡς τῆν προσέβητιν, ἢ τὸν ὀφθαλμῶν αὐτῆν χρίων, ἐκείνης μισθῶν ἀναβλέπειν ἐχέουσι πλὴν ἄρα ἐκείνην ἢ ἢ χρίσματος, αὐτὸς ἔν τῷ ἢ οὐκίαις σισσῶν ὑπαρξάντων ἰσχυρῶν ἀπεί. ἢ μὲν ἔν Γραῦς πλὴν ἐαυτοῦ πῶδισσῶν ἑώρα καὶ ἐκείνην ἐλατῆσιν ἐπιτοῦστον, ὅς ἢ τέλος πανταπασίμ αὐτῆν θεραπεύσει μισθὸν ἢ πᾶσι λαφθ

Mulier anus do lens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conuentione facta, si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam: quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequam videre posset ea hora ob uictionem ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem uidebat singulis diebus minui accidere, ut tandem omnino sanatae nihil re-

k ling

linqueretur. At Medicus quum iam partam pecuniam ab ea efflagitaret, vt que purè iam videret, & restes adduceret, Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autè quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

AFFABVLATIO.

Fabuli significat, prauos homines ex ijs que agunt, ignaros contra scipfos argumenti àfferre.

AGRICOLA ET filii ipsius. 22

Agricola quidā vita excessurus ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis

λεφθίλω. Ἐν ἰατροῦ τὸς συμφωνήσας μιδὸς αὐτῷ ἀπαυγυῖτο, ὡς καθαρῶς βλέπασαυ ἡδὲ, ἢ τὸς μαστῦρας παρακεχῆσῃ, μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἐκείνη, τανυῖ δόδοι αὐτὸ βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τὸς ὀφθαλμοὺς ἐπέσχευ, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατ' ἐπὶν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οὐκ ἔαν' νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπασ, δόδοι αὐτὸ ἐκείνων ὄρω.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μὲν δὲ δεικνύει, ὅτι οἱ πονηροὶ Ἐ ἀνθρώπων ἢ ἄνθρωποι, λαμβάνουσι κατ' ἐαυτῶν τῶν ἐλεγχῶν ἐπισημαίνουσι.

Γεωργὸς ἢ Παῖδες αὐτοῦ.

Ἐργὸς τις μέλλων κατὰ δόξην τῶν βίον, ἢ δολομένους τὸς ἐαυτῶν πατέρας πείρασ λαβῶν ἢ γεωργίας, προσκαλεσ

καλεσάμενον αὐτὸς ἔφη, Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ ἢ ἡδὲ τῶν βίον ἐπέξασμι, ὑμεῖς δ' ἀπὸ τῆ ἀμπελον μοικεῖν ὑπὸ τῆ σφίτσασι, ἐυρίσσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν εὐκέντες θεσσαρῶν ἐκεί πῶν κατὰ τῶν ἄμπελων γίνονται. οἱ μὲν οὖν εὐκέντες θεσσαρῶν ἐκεί πῶν κατὰ τῶν ἄμπελων γίνονται. οἱ μὲν οὖν εὐκέντες θεσσαρῶν ἐκεί πῶν κατὰ τῶν ἄμπελων γίνονται.

catis ipfis ait, Filii mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quaerieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defoffum esse, omnem vineæ terrā post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenērunt, sed vinea pulchrè foffa, multiplicem fructum reddidit.

Ἐπιμ

k 2 A F F

AFFABVLATIO. *Ἐπιμύθιον.*
Fabula significat, ὁ μῦθος ἀνδρῶν, ὅτι
laborem thesaurum esse ὁ κέρμασις θεσσευρῆς ἐστὶ
hominibus. τοῖς αὐτῶν αἰσῶν.

HERVS ET
 Canes. 23

Δεσπέτης ἡγεῖ
 Κύνες.

VIr quidā à tempestate in suo suburbio deprehensus primū oues comedit, dehinc capras. Tempestate autem inualecente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes verò his vitis, dixerunt

AΝὴρ τις τῶν χερσῶν ἐν τῷ αὐτοῦ προαείῳ ἀπολειφθεὶς, πρῶτα τὰ πρόβατα κατέφαγεν, ἔπειτα τὰς αἰγίας. Ἐν ἡμεῶν ἐπιπρατουῦτος, ἢ τὸς ἐργάτας βδὲ σφαίρας ἐβουλόσατο. οἱ ἄρ' οἱ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν

χέρου πρὸς ἀλλήλους, φθόνουμι ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. ἅ γὰρ τῶν ἐργατῶν βούμ' ὁ δεσπότης ἡμῶν δι' ἐφέσωτο, πῶς ἡμῶν φέσει;

runt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis nobis herus noster nō abstinet, quomodo nobis abstinebit?

AFFABVLATIO. *Ἐπιμύθιον.*
Fabula significat, ὁ μῦθος ἀνδρῶν, ὅτι
eos maxime fugere τῶν μάλιστα φεύγειν
cauere oportere, qui ἡγεῖ φυλάττειναι χρὴ,
ne suis quidem abstineat. οἷτινες ἐσθὲ τ' οἰκείων ἀπέχουσι.

Γυνὴ ἡγεῖ ὄρνιθιν. **M**VLIER ET
 Gallina. 24

Γυνὴ χερσὶς τινὸν ἄρν' ἔχουσα, ἡγεῖ ἑαυτὴν ἑκατέρωθεν

MVlier quēdā vidua Gallinam habet

habebat, singulis die
bus ouū sibi parien-
tem-rata verò si plus
Gallinæ hordei pro-
iiceret, bis parituram
die, hoc fecit. Sed
Gallina pinguefa-
cta, ne semel quidem
dic parere potuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui ob auaritiā
plurimum sunt appeten-
tes, & quæ adsunt a-
mittere.

Morsus à cane. 25

Morsus à cane-
turū circuibat q̄rens.
Cū autē occurrisset
qdā ei, & cognosce-
ret qd̄ q̄rebat, Heus-
tu, ait, si sanari vis, ac-
cipe panē, atq; eo san-
guinē vulneris sicca,
& ei qui momordit
cani adedendū da. &
is ridendo, ait, Sed si
hoc

ἡμέρας ἰδὼν αὐτῆ τίν-
τησαν· νομίζουσα ὅτι
ἂν πλεονεξίᾳ ὀφείβῃ ἡρι-
βίας παραβῆλαι, οὕτως
τίθεσθαι τὴν ἡμέρας, τὴ-
το ἀποποιήσασθαι. ἢ δ' ὄφ-
εις ὀφειλὴς γοιμυθῆναι,
δοῦναι ἀπαξ τὴν ἡμέρας τε-
νεῖν ἡλιώσασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν
πλείονων ἐπιθυμοῦν-
τες, καὶ τὰ πλεονεξία
ἀποβαλέτωσι.

Κυνόδμησις.

Δηδῆς τις ἄν-
θρωπος, τὸν ἰαστέ-
μηνον παρῆκεν ἑστῶν ἐν-
ταχῶν δὲ τῆ αὐτοῦ, καὶ
γυνὸς ἑστῆς, ὃ οὐ-
τε, ἀπὸν, εἰ σὺ βῆσαι
βούλῃ, λαβὼν ἀπὸν,
καὶ τὸν τὸ αἷμα ἂν
πληγῆς ἐκμάσῃς, τῶ
δακνόντι νυνὶ φάγεῖν
ἐπὶ δ' ὅτι. καὶ νῦν ὅτι
γελᾷσας, ἔφη, ἄνδ' εἰ
τὸτο

τὸτο ποιήσω, ἀλλ' με
καὶ πάντων τῶν ἐν
τῇ πόλει κύνων ἀ-
χθῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
καὶ τὸ ἀνθρώπων οἱ ὠ-
νεῖται δι' ὄφρα τὸ μῆναι,
μῆδον ἀδολοῦν παρ-
φύσασθαι.

hac fecero, oportet
bit me ab omnibus
qui in vrbe sunt ca-
nibus morderi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prauos etiam homines
beneficio affectos, ma-
gis ad inferendam in-
iuriam exacari.

Νεανίστοι καὶ Μα-
γισσοί.

Adolescentuli &
Cocus. 26

Δο νεανίστοι μα-
γισσοὶ παρενόβη-
σαν, καὶ δὴ τὸ μαγισ-
σοῦ τι τῶν οἰκείων ἐ-
ργῶν

Do adolescētū-
li iuxta Cocci
alsidebāt, & Coco in
aliquo domestico o-
pere

l 4 pere

pere occupato, alter horum partem quamdam carniū subreptā in alterius demisit finem. Conuerso autem Coco, & carne quarente, qui abstulerat iurabat non habere: qui autem habebat, nō abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me iuraueritis, peieratum Deum non latebitis.

APPABVLATIO.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, Deū tamen non latebimus.

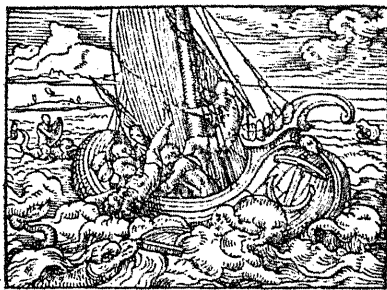
INIMICI. 27

DVo quidā inter se inimici, in eadē navi nauigabant: quorū alter in puppi, alter in prora sedebat: Tempestate autem superueniente,

γαρ ἀσχηματίζων, ἀτέρως τῶν κρέων ἠφελόμην εἰς τὸν βατίερν καθήμενός ποιν. ἐπιστραφέντων δὲ τῶν Μωχέρων, τὸ κρέως ἐπιστραφέντων, ὃ δὲ φησὶν ἄμυνε μὴ ἔχρω, ὃ δὲ ἔχρω, μὴ ἀλαφέναι. ὃ δὲ Μωχέρων αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, ἄπειν, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθην, τὸν γὰρ ἐπισημίζουσι θεῶν ἕνεκα λίσσασθε.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος ἀκλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπων ἐπισημίζουσι λάθωμεν, ἀλλὰ τὸν γε θεῶν ἕνεκα λίσσασθε.

Ἐχθροί. Ἐχθροὶ ἀλλήλων ἐχθροὶ οὐκ ἔχουσι ἀλλήλων ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ νεὸς ἕλκων ὡς ἄπειν, ἀπὸ τῆς πύμνης, ἀπὸ τῆς πύμνης ἐκαστοῦ χέμου, ὃ δὲ ἐπισημίζουσι μελῶν.

μελῶν, καὶ ἂν νεὸς μελλόσων ἴδῃ καταποντίσεσθαι, ὃ ὅτι ἂν πύμνης τὸν κυβερνήτην ἔρετο, πότερον τῶν μερῶν τοπλοῖς πρότερον μέλει καταβαπτίζεσθαι, τοῦ ἢ τὴν πύμνην ἀπέναντον, ἀλλ' ἔμοιγε ὅκ. ἐστὶ λυπηρὸν, ἄπειν, ὃ θαύατον, εἴγε ὄργῳ μέλλω σὺν ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν συνθνήσκουσα.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος ἀκλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδέ μιν τῶν αὐτῶν βλάβης φρονεῖ.

niente, & naue iam submergenda; qui erat in puppi gubernatorem rogabat, vtra pars nauigii prius obruenda esset. Cumque ille proram dixisset, Sed mihi non est graue, ait, mori, si visurus sum ante me inimicum morientem.

APPABVLATIO.

Fabula significat, multos homines nihil sumit nocimentum cuius

rare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

FELIS ET Mures. 28

IN domo quadam cum multi essent Mures, Felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie quò se abfui mi uiderèt, dixerunt inter se, Ne posthac infra descédamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis nò potest huc venire, nos salui erim⁹. Sed Felis cù nò ampli⁹ Mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens euocare. Cæterù cum pefulum quendam con-scendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex Murib

φροντισισμῶν, ἢ τὸς ἐχθρὸς μὲνους ἰδῶσι πρὸς αὐτῶν κακισμελὲς.

Αἰλῶρ ὁ καὶ μῦς.

EN oikia tini pol-lon muron entai, Ailuros tote gnus hese entauton, hē kalēnaton autē sunambalon nekēdise. ei j kas ē kakēsmē eautōs anklisakēmelēs dēontes, ērasam prōs adēlous, mikēti katō katēlōmese, ina mh pōstapasmē apelōmēta. j gar Ailōrs mh dionomelōn dōdō ēximēōdai, hē jē sōthōmēta. o de Ailōr ὁ κηέτι τῶν Μυῶν κατιόντων, ἐγνα δὲ ἐπιναίως αὐτὸς σφισίμελον ἑκακλίσα-δαι, hē dli από παστῆ-λου τινὸς εαυτὴν ἀνα-βάς ἀπηύρασε, hē προσ-εποιήτο νεκρὸν ἄνα. j δὲ

Δὲ μῶν τις παρακύν-ψας, καὶ ἰδὼν αὐτῶν, ἔφη, ὃ δὲ τῶν, καὶ βύ-λαξ γένῃ, ἢ προσλευ-σμαι σοι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθῶς λέγει, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρο-νιμοὶ, ὅταν j ἐνίῳ μα-χθρίας περαθῶσιν, διέτι αὐτῶν ἐξελπίσῶνται τὰς ὑποκρίσεις.

Muribus autem qui- dam acclinatus, vi- soq; eo ait, Heus tu, et si faccus fieres, non te adibo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudētes homines, cum aliquorum prauitatem experiri fuerint, nō am- plius eorum falli simu- lationibus.

Ἀλώπηξ καὶ Πί- θηκῶ.

VVLPS ET Simius. 29

EN σὺ δὲ ποτὲ j ἀλόγων ἰώων ἀρ- χήσασθαι θέηκας, hē ενδο- κίμασ

IN cōcilio quondā irrationaliūaialū saltauit Simius & ap- proba

probat^o, Rex ab ipfis electus est. Vulpes autem ei inuidens, vt in cassè quodam carnè vidit, Simium secum illuc duxit, quodd inuenisset ipsa thesaurum illum, dicens, non tamen & vti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum vt Regem thesaurum accipere. At ille inconsideratè pfectus, & captus à castro, vt quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, cum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui a belliones aliquis inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

THYN

κινέσας, βασιλεύς ὑπ' αὐτῶν ἐξελέχθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἐν τινὶ παρὰ διηρέας ἰδεῖσάσατο, τὴν πύθην κληθεῖσα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς ἐννοεῖται αὐτῇ, λέγουσα, βασιλέω τῶτον, μὴ μόνον ἢ χηρῶσάναι αὐτῷ τῷ βασιλεῖ γὰρ τῶτον ὁ νόμος δίδωσι. ἢ πρόντροπέλο αὐτῶν ἄτε δὴ βασιλεία τῶν θεσπυρίων ἀνελέθει. ὁ δ' ἀπειροπύτως προσελθὼν, καὶ συλλαβὴς ἴσασα τὴν παργίαν, ὡς ἐξαπατήσασα ἐμέμπετο τῆν ἄλωπεναν. ἢ ἢ πρὸς αὐτὴν, ὦ πύθη, τοιαύτην σὺ μοίαν ἔχω, ἢ ἀλίγων βασιλεύσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι οἱ πρῶτοι τισιν ἀπειροπύτως, ἐπιχειροῦντες, δυστυχίαν ἑαυτοῖς ἀνίστησι.

Θυών

Θυών^o ἢ Δελφίν^o.

THYNNVS BT
Delphin. 30

Ὁ ὕν^o διακείμενος ὑπὸ Δελφίν^o καὶ πολλῶν τῶν τοῖσιν περιμέν^o, ἐπειδὴ καταλαμβαίνεσθαι ἐμελλεῖ, ἐλάττει ὑπὸ σφύρας ῥύμης ἐπιπέσων εἰς τινὰ νῆσον. ὑπὸ ἣ ἂν ἐμοίαν ῥύμης καὶ ὁ Δελφίν^o αὐτῷ συνεξώκειλεν. ὁ ἢ Θυών^o ἐπιτραφέας, καὶ λεπτοψυχώτα τῶν Δελφίν^o ἐπιφανῶς, ἔπειτα, οὐκ ἔτι μοι ὁ δάειν^o λυπηρὸς, ὁρῶντι τῶν αἰτίων γεγυῖντα μοι τῶν σὺν ἐμοὶ ἀποβήσονται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι βελτίως τὰς συμφορὰς οἱ ἀνθρώποι φέρουσι, τὰς τῶν αἰτίων δυστυχίας ὁρῶντες.

Ἰατρὸς

Thunn^o Delphi no persequete, magno impetu ferabatur. Cum capientus esset, incitus obvehementem impetū decidit in insulam quandam. Ab eodem verd impetu & Delphin cum eo ciectus est. Thunnus autem conuersus, cum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Nō amplius mihi mors molesta est, cum eū videā, qui mihi causā fuit ipsius, vnā mecum perire.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, facile miserius ferre homines, si eos qui illarū autores fuerunt, infelicius agere videant.

MED

MEDICVS ET
Aegrotans. 31

Medicus aegrotū
curabat, egro-
to autē mortuo, ille
effertentibus dicebat,
Homo hic si vino
abstinuisset, & clyste-
ribus vsus fuisset, nō
interiisset. Quidā au-
tem ex iis qui aderāt
respondens ait, Opti-
me, nō oportebat te
hec nunc dicere cū
nulla vtilitas est, sed
tunc admonere cū
his vti poterat.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
oportere amicos tem-
pore necessitatis pra-
bere auxilia.*

A VCEPS ET
Vipera. 32

Avceps visco ac-
cepto & arūdi-
nib⁹ aucupatū exiit.
Viso

Ἰατρὸς ἡγεῖ νε-
σώμ.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐέ-
ράπει, & ἡ νοσοῦν-
τος ἀπεθανόντος, ἐπι-
φθέρεται τὸς ἐπιου-
σαντας ἐλεγε, ὅτι ὁ
αἰσθητικὸς εἰ οὖν ἀπέ-
χετο, καὶ κλύστῳ ἐ-
χρήσατο, οὐκ ἂν ἐτεθνῆκε.
τῶν ἢ παρόντων ὑπο-
λαβὼν τις, ἔφη, βέλτι-
ον, εἰ ἴδεις σὲ ταῦτα
νῦν λέγει, ὅτι μὴδὲν
ἴσθης ἐσθ, ἀλλὰ τότε
παραινῶν εἶναι τὸν
χρησάμενον ἰατροῦ.

Ἐπιμύθου.
Ὁ μὲν δὲ λέγει, ὅτι
δεῖ τὸς φίλους ἐν καιρῷ
αὐτάχθως τὰς βοηθείας
παρέχειν.

Ἰξούτις καὶ
ἕξις.

Ἰξούτις ἰξὺν ἀναλα-
βῶν καὶ κλάμους,
πρὸς ἄγραν ἐξήλθεν.
Ἰδὼν

ἰδὼν ἢ κίχλαν ἐφ' ὑ-
ψηλοῦ δένδρου κατε-
σθμενῶν, καὶ τὸς κα-
λάμους ἀκρόθιαις ὑπὸ μὲ-
νος συνάψας, ἄνω πρὸς
αὐτὸν συναβῆν βολὴ
μὲν ἐπέσσει, καὶ ἀν-
ταδὼν ἔχων κοιμωμέ-
νῳ ὑπὸ πόδας ἐπέ-
τησε. Ἢ δ' ὄργισθεὶς
καὶ διακίσεως αὐτῶν, ἐ-
κείνος ἴδων λειποψυχῶν
ἐλεγε, ἄστυν ἐγὼ,
ἕτερον γὰρ θηροῦσι βα-
λάμην, αὐτὸς ὑφ' ἐ-
τέρου ἡγεσθῆναι εἰς θά-
νατον.

Ἐπιμύ

Viso autem turdo su-
per alta arbore seden-
te, & arundinibus in-
ter se in longitudi-
nem coniunctis sur-
sum eum comprehen-
surus suspiciebat. Ce-
terum ignarus Vipe-
ram dormientē con-
culcavit. Cū verò
irata momordisset
ipsum, ille iam agens
animam dicebat, Me
miserū, alium enim
capturus, ipse ab
alio captus sum ad
mortem.

AFF

ΑΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sepe ab alijs id ipsum pati.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μὲν δὲ διηγεῖται, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λουθαῖοσι πολλοὶ χάκισ ἢ φ' ἑτέρων τὸ τ' αὐτὸ πάσχοντες.

FIBER. 33

Κάσσιος.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis plerūq; vitā degens, cuius pudenda dicūt vsui esse medicis. Hic igitur cū ab hominib⁹, persequētibus iam capiendus sit, cognito cui⁹ gratia

Κάσσιος ζῴον ἐστὶ τετραπόδιον, ἐν λιμναῖς τὰ πολλὰ διατρώμενον, ὃ τὰ αἰδοῦν φασὶν ἰατρικοῖς χρῆσιμα εἶναι. οὗτ' οὖν ἐπειδὴν τῶν ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβαίνῃ, συνώσων ὃ χάκισ

ἐν λιμναῖς, ἀπυρεμῶν τὰ ἐκαστο αἰδοῦν φαίνεται, ὡς τὸς διωκόμενος, ἡγεῖται σωφρονισμῶν τυχούσης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ διηγεῖται, ὅτι ὅσοι τ' ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι κατὰ τὸ ἐκούσῃ σωτηρίας ἐλέγχον λόγων τ' χρημάτων ποιούνη.

tia petatur, abscessa sua pudenda proiicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

ΑΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Κύων ἢ Μάγειρος.

CANIS ET Cocus. 34

Κύων ἀσπιδόκωτος ἐς μαγειρείον, ἢ τ' μαγῆρι ἀσχολεμένον, καρδίαν ἀρπάσας ἐφυγῆν. ὃ ἢ μάγειρος ἐπιστραφείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φερόμενον, εἶπε, ὦ δόσος, ἴδι ὡς ὅπου πῶς ἂν ἦς, φιλῶς μοι σε ὃ γὰρ ἂν ἐμὸν καρδίαν ἔληφας, ἀλλ' ἐμὸν καρδίαν ἔδωκας.

Canis irrumpēs in culinam, & Cocus occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conuersus, ut vidit ipsum fugientem, inquit, Heus tu, scito vbiubi fueris, me te obseruaturam: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ διηγεῖται, ὅτι πολλοὶ

ΑΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Fabula significat, l saepe

sape nocumenta hominibus documenta fieri.

πολλὰς τὰ κακώμα-
τα τοῖς ἀνθρώποις μα-
θήματα γίνονται.

CANIS ET
Lupus. 35

Κύων καὶ Λύ-
κος.

Canis ante stabu-
lū quoddā dor-
miebat: cumq; Lupus
irrupisset, & denora-
turus eū esset, roga-
bat ne tūc se macta-
ret. Nunc enim, inquit,
tenuis sum, & maci-
lentus: si autem pa-
tūper expectaueris,
mei dñi facturi sunt
nuptias, & ego tunc
multa

Κύων πρὸ ἐπαύ-
λειο τινὸς ἐκά-
θευδε· Λύκος δ' ἐπιδρα-
μὸν τὸν βρώμα μίλ-
λοντι· βύσειν αὐτὸν,
ἐλέητο μὴ νῦν αὐτὸν
καταβῆσαι. νῦν ὅμως
φρασι, λεπτός εἰμι καὶ
ισχνός· ἀλλ' ἢ μικρόν τι
ναμένεις, μέλλουσιν ἐ-
μοὶ δεσπότῃ ποιήσασθαι
γάμος, κα' γὰρ τῶν καὶ
78

τα πολλὰ φάγωμα
λέτερος ἔσομαι, καὶ σοὶ
ἡδύτερον βρώμα γενή-
σομαι. ὁ δ' αὖ Λύκος
σπεισθεὶς ἀπέβη, μεθ' ἡ-
μέρας δ' ἐπαυελθὼν,
εὐρεν ἄνω ἔπι τὸ δόμα-
τον τὴν κύνα καθεύ-
δουσα, καὶ τὰς κατὰ πόρον
πρὸς ἐαυτὸν ἐκάλεε, ὑ-
πομιμνήσκων αὐτὸν τὴν
συνθηκῶν. καὶ ὁ Κύων,
ἀλλ' ὦ Λύκε, εἰ τὸ ἀπο-
τῆθε πρὸ τ' ἐπαύλειο
με ἴδεις καθεύδουσα, μη-
κέτι γάμος ἀναμείβης.

multa depastus pin-
guior ero, & tibi sua-
tior cibus fiam. Lu-
pus igitur persuasus
abiit. Post aliquot
dies reuersus, iuuenit
superi⁹ super domus
tecto Canem dor-
mientē, & stans infe-
rius ad se vocabat,
admonens eū scede-
ris. Et Canis, At Lu-
pe, si posthac ante sta-
bulū me videris dor-
mientē, non amplius
expectes nuptias.

ἐπιμύθειον.
Ὁ μὲν δὲ διδάσκει, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῶν ἀν-
θρώπων, ὅταν πρὸς τι-
νὸν δυνάστεως σιωπῶ-
σι, διὰ βίου τοῦτο φυ-
λάττονται.

ΑΦΑΕΥΛΑΤΙΟ.
Fabula significat,
prudentes homines cū
aliqua in re periclitati
salui facti fuerint, ca-
uere ab eo quā diu
uixerint.

Κύων καὶ Ἄλεκ-
τρον.

CANIS ET
Gallus. 36

Κύων καὶ Ἄλεκ-
τρον ἐταυρέσαν
καὶ κισσὸν ἔφαγον.

Canis & Gallus
cuinta societa-
te, iter faciebant.
I 2 Vesp

Vespera autē superueniēte, Gallus confēsa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excava-
 τæ. Cūm Gallus, vt affolet, noctu cātafset, Vulpes vt audiuit accurrit, & stās inferius, vt ad se descenderet rogabat, quod cuperet ad eō egregio cātu animal cōplecti. Quūm autē is dixisset, vt ianitorē prius excitaret ad radicem dormientem, vt cūm ille aperuisset, descenderet, & illa quærente vt ipsum vocaret, Canis statim profiliens eam dilacerauit.

AFFABVLATIO.
 Fabula significat, prudentes homines, inimicos infulcantes ad fortiores astu mittere.

LEO

Ἐσπέρας ἡ μεταλαβήσκει, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ δένδρον ἐκείνου ἀνέβησεν, ὃ ἦν κύνων πρὸς τῆ ἡμετέραν το δένδρον κοίλωμα ἔχοντος. ἡ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὸ ἑσπέρας ἡμετέρας ἀνέβησεν πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, ἢ εἴσα κατωβήσκει, πρὸς ἐκείνου μεταβῆν ἤξίω, ἐπιθυμῶν γὰρ ἀγαθὸν εἶναι φωνῶν ἵσταν ἔχειν ἀσπασάσθαι. ἡ ἡ κύνων τὴν θυρωρῶν πρὸς τὸν δένδρον ἵσταν ἑσπέρας κατὰ τὸν ἡμετέρας ἀνέβησεν, ὡς ἐκείνου ἀνέβησεν κατὰ τὸν ἡμετέρας ἀνέβησεν, ὡς ἐκείνου ἀνέβησεν κατὰ τὸν ἡμετέρας ἀνέβησεν.

Ἐπιθυμῶν.
 Ὁ μὲν δὲ λέγει, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὸ ἀνθρώπων τὸς ἐχθρὸς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυρότερος πείμπτου παραλογισθῆναι.

LEO

Λέων ἢ Βάτρα-

LEO ET Rana. 37

Λέων ἀκούσας ποτὲ Βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστέφην πρὸς τὸν φωνῶν, οὐδὲ μὲν μέγα τι ἴσταν ἀνέβησεν πρὸς αὐτὸν προσελθόντα. φῆς λέωνος, προσελθὼν αὐτὸν μεταπέπτησεν.

Ἐπιθυμῶν.
 Ὁ μὲν δὲ λέγει, μὴ δὲ πρὸς τὸν λέωνος ἀκούσας μόνος ταραττοῦσθαι.

Λέων ἢ ὄνος ἢ Διάπηξ.

LEO ET ASINVS & Vulpes. 38

Λέων ἢ ὄνος ἢ Διάπηξ μοικωσίαν παύσασθαι ἐβλήθη πρὸς ἄγραν ποταμῶς ἐν θύρας συνθηφείσας, προσέειπε ὁ Λέων τῷ ὄνῳ διελθὼν αὐτοῖς. ὃ ἡ φῆς μετὰ τὸν ποταμῶν.

Leo & Asinus & Vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, iussit Leo Asino vt diuideret sibi. At ille tribus partibus fa-

l 3 Etis

Etis aequaliter, vt cligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum deuorauit. Inde Vulpi vt diuideret inuisit. Illa vero in vna partem omnibus coegestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, o optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

AFFABVLATIO. Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

LEO ET VRSUS. 39

Leo & Vrsus simul magnū natē hinnulū, de eo pugnabāt. Graniter igitur à seipsis affecti, vt ex multa pugna etiā vertigine corripentur,

νῦν ἐν τῷ ἴσῳ, ἐκλήξονται τοὺς ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ λέοντος ἐν μὲν τοῦ ὄνου κατέφαγγον. ἅτε τῆ ἀλώπεινι μερίσει ἐκτέλευσεν. ὁ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντας σαρδύσσασα, ἐαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὸν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαρῆμ ὅπως ἐδίδαξεν; ἢ δ' ἄπο τῶ ὄνου συμφορᾶ.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μὲν δὲ λέων, ὅτι σφοδρισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλους δυσχημαίωσα.

λέων καὶ ἄρκυς. 40

Ἄρκυς καὶ ἄρκυς ἐπιμαχόμενοι, ὡς αἱ τ' οἰκίαι αὐτῶν θυρίδες ἀναπέπτηα μολίαι τε πᾶσαι ἄνεμον, καὶ πάντα τὰ ἐνδομ ἀφρημολύσα, ἀνεπέπτησάν τε θυρίδας, καὶ ὄρουσαν.

tur, defatigati iacebāt. Vulpes autē circumcirca eundo, vbi pstratos eos vidit, & hinnulū in medio iacentē, hunc p medios vtrofq; percurrens rapuit, fugiensq; abiit. At illi videbāt quidē ipsam, sed quia non poterāt surgere, Nos miserōs, dicebant, qd Vulpi laborauimus.

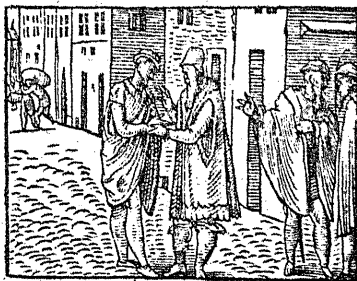
AFFABVLATIO. Fabula significat, alijs laborantibus alias lucrari.

Μαύτις.

V A T E S. 40

Μαύτις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπιμαχόμενος δὲ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγέλει λαῖος, ὡς αἱ τ' οἰκίαι αὐτῶν θυρίδες ἀναπέπτηα μολίαι τε πᾶσαι ἄνεμον, καὶ πάντα τὰ ἐνδομ ἀφρημολύσα, ἀνεπέπτησάν τε θυρίδας, καὶ ὄρουσαν.

Vates in foro sedes, diserebat. Quum autē superuenisset quidā de repente, & renunciasset qd domus ipsius fenestras apertae omnes essent, & quae intus erant ablata oīa exiliuit suspirans, & cur-

sim ibat. At quum
quidā vidisset ipsum
currentem, Heus tu,
inquit, qui alienas
res praescire profite-
ris, tuas ipsius non
praevaticinabare?

μῦθος ἕως τρέχοντα δέ
τις αὐτοῦ θεασάμενος,
ὦ ἦτορ, ἄπειρον, ὃ τὰλλό-
τερον πράγματι προ-
ειλέναι ἐπαγγελόμε-
νος, τὰ σαυτῶν ἢ προε-
μυνοῦσιν;

AFFABVLATIO.

Ἐπιμύθιον.

*Fabula in eos qui suam
vitam praevic guber-
nantes, qua nihil
ad se attinent
praescire co-
nantur.*

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς
τοῦ μὲν ἐαυτῶν βίαν προ-
μυθεύοντες, ἢ ἢ
μυθεύοντες αὐτοῖς προε-
μυθεύοντες προνοῦναι προ-
μυθεύοντες.

FOR

Μύθος

Μύθος καὶ Περί-
Τύφλου.

FORMICA ET
Columba. 41

Μύθος διψήσας
κατέβηκεν εἰς πη-
γλῶν, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς
ρενόμενης ἀπεπνίγητο.
Προσπερὶ ἢ τοῦτο θεασά-
μενος, κλάνας δένδρον
ἠρμελῶσα εἰς τὴν πη-
γλῶν ἔρριψεν, ἐφ' ἧς καὶ
καθίσας ὁ Μύθος διε-
σώθη. Ἰξουθὴς δέ τις
μετὰ τοῦτο τοὺς κλά-
μους συνιδὸν ἐπὶ τὸ
πέτρῳ προσεβῆκεν συλλα-
βῶν ἕως τῶν δὲ ὁ Μύθος
μῦθος

Formica sitiens
descendit in fon-
tē, ac tracta à fluxu,
suffocabatur. Colū-
ba verò hoc viso, ra-
mū arboris decerptū
in fontē proiecit, su-
per quo sedēdo For-
mica, evasit: Auceps
autem quidam post
hoc calamis compo-
sitis ad Columbā cō-
prehendendam ibat.
Hoc autem viso For-
mica

15 mica

micca aucupis pedem momordit. qui dolens & calamos proiecit, & vt Columba statim fugeret autor fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & Rubus & Mergus. 42

Vespertilio & Rubus & Mergus inita societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio: argentum mutuata, depoluit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius aes, & enauigauerunt. Tempore autem vehementi oborta, & nauis euersa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. Ex illo

μικκῆ ἀουκίπιδος τὴν τοῦ μωμόρδιτου πόδα ἐδάμασσε. ὃ ἢ ἀλγέσας, τὸς τε καὶ κάλαμος ἐπέριψε, ἕνεκεν τὴν πτόλις ἰσχυρῶς ἀότινα φεύγειν ἐπεισέσσει.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μύθος ἀπλοῦς, ὅτι ἀλλὰ τοῖς ἀνεργέταις χάριον ἀποδοτέον.

Nυκτερίς καὶ Βάτος καὶ Ἄβηκα.

Nυκτερίς καὶ Βάτος καὶ Ἄβηκα ἐταίρειον ποικισάμενοι, ἐμποροῦντων διέγνωσαν βίον ζῆναι. ἢ ἴδιον Νυκτερίς ἀργύριον δανείσασα μὲν, καθήκειν εἰς τὸ μέσον, ἢ ἢ Βάτος ἐδίδου μὲν ἑαυτὴ ἔλαβεν. ἢ ἢ Ἄβηκα τρίτην χαλκὸν, ἕνεκεν ἀπέπλευσαν. χαμῶν ἢ σφοδρῶς γοσομένου, καὶ τὴν νεὺς πῶριτροπέσας, πᾶντα ἀπολέσασαυτες, αὐτοὶ ἐπὶ τῆν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἡμέ-

178

τα τοίνυν ἢ μὲν Ἄβηκα τοῖς ἀγαλλοῖς ἀνὴρ παρέρθει, καὶ πρὸ τῆν χαλκὸν ἐμπελάσσει ἢ βάλασσεν. ἢ ἢ Νυκτερίς τὸς δανείστας φοβημένη, ἢ ἢ ἡμέρας δὲ φαίνεται, νυκτὸν δὲ ἐπὶ νομῆν ἐξέσσει. ἢ ἢ Βάτος ἢ τὴν παρὶ ἴστων ἐδίδου ἐπιλαμβάνεται, εἰ πρὸ τῆν οὐκ ἔλαβεν ἐπιγνοῖα ἴσασα, Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀπλοῦς, ὅτι πῶρι ἀσποδάζομεν, τὸς τῶν εἰς ὑσθῆρα πωροπέσασαυ.

Νοσῶν ἕνεκεν ἰατροῦς.

Νοσῶν τις καὶ πρὸ τῶ ἰατροῦ ἐρωτήσας, πῶς ἀπέπε τὸν δαιμόνιον, ἢ ἢ ἀγχαδὸν ἔφα τὸς εἶναι. ἐν δευτέρῃ ἢ πᾶν αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε φρίνην συσχεθῆς.

lo igitur Mergus litoribus semper assidet, num quopiam aes eiciat mare. Vespertilio verò creditores timens, interdium non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus praeteruentium vesti inhaeret, quærens sicubi suam cognoscat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterram nos recidere.

ΑΓΡΟΤΥΣ ΕΤ ΜΕΔΙΚΟΣ. 43

Αγροτῶν quidam à Medico rogat quomodo valuisset, Plus ait, ἢ cporteret, succasse. Ille autè bonū ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterū rogat quomodo habuisset, horrore correptum.

178

reptum, ait, valde cō-
cussum fuisse. Ille &
hoc bonum esse ait.
Tertio rursum roga-
tus quomodo valuis-
set, ait, in iter cutē i-
cidisse. Ille & hoc rur-
sus bonū ait cē. Inde
ex domesticis quodā
ipsum rogāte, Vt ha-
bes? Ego, ait, heus tu,
præ bonis pereō.

APPABVLATIO.

*Fabula significat,
maximè ex hominibus
odio nobis haberi, qui
ad gratiam semper lo-
qui student.*

LIGNATOR. BT
Mercurius. 44

Lignator quidā
iuxta fluuiū suā
amisit Securim. In-
ops igitur cōfilii iu-
xta ripā sedēs plora-
bat. Mercurius autē
intellecta causā &
miserat^r hominem,
vrina

θεός, ἔπει, σφοδρῶς δια-
τεταράχθη. ὁ δὲ ἠγόη
τῶν ἀγαθῶν ἔφησεν ἐ-
ναί. ἐν ἡ τρίτῳ αὐδῆς,
ὅπως διεγένετο, ἔπει,
ὁ δὲ ἠγόη περὶ περὶ σφενδα-
λῶν ἢ τῶ παλιν ἀγα-
θῶν ἔπει ἔπει. ἔπει τ
οικείων τινὸς αὐτῶν ἔπει
τῶ αὐτῶν, ὅπως ἔχεις ἐπι-
ἔπει, ὁ δὲ τῶ, ὑπὸ τῶν
ἀγαθῶν ἀπέδδνυμαι.

Επιμύθιον.
Ὁ μῦθος διηγεῖται
μάλιστα τῶν αὐθιγῶν
δυσχεραίνουσαν τὸς πρὸς
χάσθω ἀπὸ βαλομεθῶν
λέγει.

Ξυλευμένον ἢ ἠγεί
ἔργου.

Ξυλευμένους τις
παρὰ τῶ πῶ αὐτῶ
τῶν οἰκείων ἀπέβιασε πέ-
λεον. ἀμυχανῶν ται-
νιω παρὰ τῶν ὄχθων κα-
θίσας ὁ δὲ ἠγεί, ἔργου ἢ
μαθῶν τῶν αὐτῶν ἠγεί
οἰκείων τῶν αὐθιγῶν
καταδ

καταδῶν ἐς τὸν ποτα-
μὸν χρυσοῦ ἀνέλεγε
πέλεον, ἢ ἐὶ δὲ τὸς ἔπει
ἀμυχανῶν ἠγεί. ἢ ἢ
μὴ τῶτον εἶναι φαμεν
αὐθῆς καὶ αὐθῶν ἀμυχανῶν
αὐθῆς μισοί. τῶ ἢ μὴ
τῶτον εἶναι τῶν οἰκείων
ἀπῆντο, ἐν τρίτῳ κα-
ταβὰς ἐκῆνον τῶν οἰ-
κείων αὐθῆς ἢ ἢ τῶ-
τον ἀμυχανῶν εἶναι τῶν ἀ-
πέβιαστων φαμεν, ἔρ-
μῶς ἀποδεδῆμῶν αὐ-
τῶ πῶν δικαιοσύνη,
πάσας αὐτῶ ἐδωρήσα-
το. ὁ ἢ παραγομένον
πάντα

vrinatus in fluuium
auream sustulit se-
curim, & an hæc ef-
set quàm perdidit
rogauit. Illo non
eam esse dicente, ite-
rum vrinatus argen-
team sustulit. Illo
neq; hanc esse suam
dicente, tertio vrin-
atus, illam ipsam
sustulit: illo hæc vē-
rè esse deperditam
dicente, Mercurius
probata ipsius æqui-
tate, omnes ei do-
nauit. Ille profectus
omnia

oia sociis que accide-
rant narrauit. Quo-
rum vnus eadem fa-
cere decrenit, & ad
flumiū profectus, &
suam securim consul-
tō demisit in pro-
fluentem, & plorans
sedebat. Apparuit igi-
tur Mercurius & illi,
& causa intellecta
ploratus, yrinatus si-
militer anream secu-
rim extulit, & roga-
uit, an hanc amisisset.
Illo lætabundo,
& Verè hæc est, di-
cente, perofus Deus
tantam impudentiā,
non solūm illā detri-
nuit, sed ne propriā
quidem reddidit.

AFABVLATIO.

Fabula significat, quan-
tū iussis Deus auxi-
liatur, tantū in-
iustis esse con-
trarium.

ASIN

πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ
συμβαίνοντα διεξέλελυ-
θεν. ὃν εἶς τις τὰ ἴσα
διαπραξάνθῃ ἐβδολύ-
σατο, ἠγὲ παρὰ τῆν πο-
ταμὸν ἐλθὼν, ἢ τῶν οἰ-
κείων ἀξίωλον ἐξέπιτη-
δες ἀφ᾽ εἰς τὸ βένμα,
ἠελίου ἐπέδωκε. ἐπιφρα-
νεῖς οὖν ὁ ἔρμης κωκεί-
νον, ἠγὲ πλεῖν αἰτίαν μα-
θὼν το βένου, ἠκατα-
βὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀ-
ξίωλον ἐξήλωσεν, ἠγὲ κ-
πετο, ἢ ταύτην ἀπέ-
βαλε. τὸ δὲ οὐκ ἠόλο-
ν, ἢ, ἀληθῶς ἠδ' ὄσπ
φάσαντο, μισήσας ὁ
θεὸς πλεῖν τοσούτην ἀ-
ναίδειαν, ὁ μόνον ἐπέ-
πλεν κωκείων, ἀλλ' ὄσπ
πλεῖν οἰκείων ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι
ὅσα τοῖς δικαίοις τὸ
θεῶν σωαίρεσι, τοσού-
των τοῖς ἀδίκτοις ἐνερ-
τιούται.

Ὁρ

Ὁρ ὁ πρὸς Κνω-
πίου.

ASINVS ET
Hortulanus. 45

ὉΝ ὄντα ὑπερεβίμε-
νος Κνωπῶ, ἐπει-
δὴ δλίγα μὲν ἠέδτε,
πλεῖστα δ' ἐμείχθει, ἠν-
ξάτο τῶ δὲ ὡστε ἔκ-
παιρῶ ἀποκαταγεῖς ἐπέ-
ρω ἀπεμπεπληθῆσαι δε-
σπότη. ἔκ Διὸς ἐπακού-
σας ὁ μὲν κελύσσοντας
αὐτὸν κεραιμῆ πρᾶν-
ειν, πάλιν ἐδυσφάσει
πλεῖον ἢ πρότερον, ἀχθο-
φροῦν, ἢ τὸν τε πηλὸν,
ἠγὲ τὰς κεραιμῆς κωκί-
σαν. πάλιν οὖν ἀμείψαι
τὸν δεσπότην ἠέτασε,
ἢ βυζσοδέψῃ ἀπομπε-
πληθῆ. εἰς χέρον αὐτοῦ
ἔκ πρότερον δεσπότην
ἐμπεσῶν, ἠγὲ ὄρων τὰ
παρ' αὐτῶ πρᾶτῶ μείνα,
μετὰ τῶνα γῶν ἔσπ, οἰ-
μοι τῶ ταλαπείρω, βελ-
τίον ἢ μοι παρὰ τοῖς
πρότεροις δεσπότης μεί-
νεμ. ὅτι ὄρω, εἰς ὄρω,
ἠγὲ

Asinus seruiens
olitori, quoniā
parū comedebat, plu-
rimū laborabat, pre-
catus est Iouē, vt ab
olitore liberatus, al-
teri venderetur dno.
Quum Iupiter exo-
ratus, iussisset ipsum
figulo vendi, iterum
iniquiore animo per-
ferebat quā prius,
onera, & cœnum, &
tegulas ferens. Rur-
sus igitur vt mutaret
dominum rogauit,
& coriario venun-
datus est. Peiorē ita-
que prioribus he-
rum nactus, & vi-
dens quæ ab eo fic-
rent, inspirando ait,
Hei mihi misero, me-
lius erat mihi apud
priorē heros mane-
re. hic em, vt video,
&

& pellem meam conficiet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maxime priores dominos a famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

A V C E P S E T Galerita. 46

A Vceps auib⁹ struxerat laq̄os, Galerita, verò hūc procul videns, rogauit, quidnā fieret. eo vr- bem cōdere dicente, dein

ἤγει τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὸς πρῶ- τέρους δεσπότες οἰκίται ποδῶσιν, ὅταν τὸ δευτέ- ρων λάβωσι πέραν.

Ὀρνιθοθήρας ἢ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνι- σιν ἴσην αἰχμὴν, κορυδαλός ἢ τῶν πρῶ- τῶν ἰδίων, ἐπυρρῶν ἴσο- τι πῶς ἐργάζονται. τὸ ἢ πῶς κτερίζου φάμεν, ἄτα

ἔτα ἢ πρῶτῆρα ἀπο- χερήσασθαι ἢ κρυβέν- τος, ὁ Κορυδαλός τοῖς τῶν ἀνδρῶν λόγοις τωσὺ- σσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἐάλω. ἢ ἡ ὄρνι- θοθήρα ἐπιδραμῆσθαι, εὐένους ἄπην, ἢ ἔτα, εἰ τοιαῦτα πῶς κτερίζεις, ἢ ποσσὶς σιγήσεις ἐνοικουήσας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἰκίαι ἢ πό- λεις ἐρημοῦσθαι, ὅταν οἱ προσηπότες χαλεπαίνωσιν.

Ὀδοιπότης.

Ὀδοιπότης πολλήν ἀνύσσει ὁδὸν, μήλα, εἰ ἄρα εὕρησεν τι, τὸ ἡμῶν τῶν ἐρ- μεῦ ἀνὰθήσασθαι. πρῶτον γὰρ ἢ πῆρα μεσῆ φοι- νίκων ἢ ἀμυγδαλῶν, καὶ ταῦτα ἀνελάμ- νει, ἐνένης μὲν ἔφα- θε, τὰ ἢ τῶν φοινίκων ἴσθαι,

deinde procul re- gresso, & abscondi- ro, Galerita viri ver- bis credens acces- sit ad cassem & ca- pta est. At aucupe ac- currente, illa dixit, Heus tu, si talem vr- bem condis, non multos inuenies in- colentes.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maxime domos & vrbes desolari, quum profecti mole- sti fuerint.

VIATOR. 47

Viator multa cō- fecta via, ora- nit, si quid inuenit, dimidium Mercurio eius dedicaturū. Na- ctus igitur perā ca- riotarū & amygdala- rum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum m ossa

offa & amygdalarū cortices super altari quodam imposuit, inquiring, Habes o Mercuri, votū. Nam rei inuenta exteriora & interiora tecū partior.

AFFABVLATIO.

Fabula aduersus niram auarum, qui Deos ob cupiditatem fallit.

P V B R E T Mater. 48

Ver ex literario ludo cōdiscipuli librū furatus, tulit matri. Quin ea verō non corripuisset, sed poti⁹ amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso tunc furto aliquādo deprehēsus, ducebatur rectā ad mortē. At sequente & lugente matre, ille

ἔφα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφην ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμῶν, φήσας, ἀπέχεαι, ὦ Ἑρμῆ, τίω ἐνθάδε. τὰ γὰρ ἐυρήνεντο τὰ ἐντοῦς ἢ ἐντοῦς. σὲ διαμενεύμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρός αὐτὴν φιλοσόφως, ἢ τὸς θεῶς διὰ πλεονεξίαν κατασκοπεύονται.

Παῖς καὶ μήτηρ.

Παῖς ἐν δίδασκαλίᾳ τῆς μητρὸς ἐπιμαθητὴς βιβλίον κλέψας, λήθης τῆς μητρὸς. ἢ ἡ μήτηρ ἐπιτηδεύουσα, μὴδὲν μὲν οὐδὲ ἀποδείξασθαι, προῖον τοῖς χρονοῖς ἤρξαστο ἢ τὰ μέγιστα κλέψαι. ἐπαυτοφύροσθαι ποτε ληθῆς, ἀπέχετο. ἢ ἡ μήτηρ ἐπιμένει ἢ ἐλοφύρομῆναι, ἐπιμένει

ἐκείνου ἢ δὴμίον ἐδάτο βραχέα τινὰ τῆς μητρὸς διαλεχθῆναι τοῖς τοῦ οὐς. ἢ ἡ ταχέως τῶ σφύματι τοῦ παιδὸς παρεδίδους, ἐκείνου τὸ οὐς τοῖς δόδοσι δεικνύον ἀφείλετο. ἢ ἡ μήτηρ ἢ ἢ ἄλλων καταγορευμάτων, ὅς ἐ μόνον κένδοξον, ἀλλ' ἢ ἢ ἢ ἐς τὴν μητέρα ἡσέβησαν, ἐπιθῆναι ἄσπιν, ἀπὸ τῆς γὰρ μοι ἢ ἀπωδείξας γέροντος αἰτίας. ἢ γὰρ ὅτε τὴν βιβλίον ἐνεκδοξέω ἐπέωληξέ μοι, ἐκ ἀντιθέσεως τῶν χειρῶν ἐνὶ ἡγέμεναι ἐπὶ τῆς βίβλατος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι τῆ μητρὸς ὄργῳ καὶ πολλοῖς μὲν ἐπὶ μέγιστον ἀφείλετο τὰ κακά.

Ποιμὴν καὶ βλάσασα.

Ποιμὴν ἐν παραβλάσασα τῆς ποιμνίας

ille carnifices e rabat, ut pauca quedā matri colloqueretur in aurē. Quæ quū illicd ori filii se admouisset, ille aurē dentibus demorsam abscedit. Matre autem & aliis accusantibus, quia nō solūm furatus sit, sed iam & in matrē impius esset, ille ait. hæc enim mihī perditionis fuit causa. Si eīm quū librū furatus eram me corripuisset, non ad hæc usq; progressus nunc duceret a l mortem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur, in maius angere mali.

P A S T O R E T Marc. 49

P Astor in maritimo loco grem

gem pacēcs, viso tran-
quillo mari, deside-
rauit nauigare ad
mercaturam. Vendi-
tis igitur onibus, &
palmarum fructibus
emptis, soluit. Tépe-
state verò vehementi
facta, & nauis in pe-
riculo cū esset ne sub-
mergeretur, omni o-
nere eieccto, in mare,
vix vacua naui euasit
incolumis. Post verò
dies nō paucos, trāf-
cunte quodā, & ma-
ris (erat enim id for-
tē tranquillū) quietē
admirante, suscepto
sermone, Hic ait, ca-
rioras iterū, vt vide-
tur, desiderat, & pro-
pterea videtur qētū.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, cala-
mitates hominibus
documenta
fieri.*

PVN

μινον νέμων, ἰσραηλῶν
γαλιλιῶσιν πῶν θέ-
λασην, ἐπορεύμωσ
πλεύσαι πρὸς ἐμπερί-
αν. ἀπεμπολῆσας οὖν
τὰ πρὸς βλάξαι, ἢ φοινί-
κων βαλανος πρὸς ἑμ-
ν. ἀνὴρ δὲ κρημῶν
ἢ σφραγῖς γενεῶν, ἢ
ἢ νεὸς κινδυνεύσας ἐκ
πρὸς ἰαδαί, πάντα τὸν
σφραγῖς ἐκβαλὼν εἰς τὴν
θάλασσην, μόλις κενῆ
τῆ νηὶ διεσώθη. μετὰ δὲ
ἡμέρας δὲν ἐλάγας πα-
ρὸν τ. τινὸς ἢ τὸ βα-
λάξαις ἔτυχε γὰρ αὐτὴ
γαλιλιῶσα) πῶν ἡγε-
μῖαν θαυμαστός, ἔσω-
λαβὼν ἔτος, ἀπεφοινί-
κων αὐθις, ὡς ἴσμεν, ἐπι-
θυμῆ, ἢ διὰ τὸτο φαί-
νετὶ ἡσυχῆσασα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ. Ἰσραηλῶν, ὅτι
τὰ παθήματα τοῖς ἀν-
θρώποις μαθήματα γί-
νονται.

Πιν

Ροιὰ ἠγὲ Μκ-
λίαι.

PVNICA ET
Malus. 50

Ροιὰ ἢ κηλῆα περι-
κλήσας ἡρῆσιν. πολ-
λῶν δ' ἀμφοτεροῦσων
μεταξὺ γενεῶν, βλά-
ξαις ἐν τ' πλησίον ἀνθ-
σασα φραγῖς, παυσώ-
μεθα, εἴπην, ὡ φιλῆαι,
ποτὲ μαχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ. Ἰσραηλῶν, ὅτι
ἐν τοῖς τ' ἀμεινίονων σά-
σται ἢ εἰ μινδενὸς ἀξιοί
πειρῶν τ' εἶναι τι.

Pvnica & malus
de pulchritodine
cōtēdebāt. Multis
cōtēttonib⁹ interim
factis, rub⁹ ex proxi-
ma sepe audies, desi-
namus, ait, ὀ amicā,
aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
in praesantiorum sedi-
tionibus nihilisimos etiā
conari esse aliquos.*

Ἀσπάλλαξ.

TALPA. 51

Ὁ Ἀσπάλλαξ τυ-
φλῶν ζῶν ἔστι.
φρῆσιν ἢ ποτε τῆ μητρί,
συναμυλέαν μετ' ἑρῶ.
εἶτα αὐθις φρῆσι, λιβά-
νι ὁσμίς πεπλήρωμαι.
κα' ἡρῆσας πάλιν, χαλ-
κῆς φρῆσι, ἢ φρῆσι ἢ ἢ
πολλὰ βλάξαι εἴπην, ὡ
σέκνον, ὡς ἴδω, καί τ' αἰ-
μαθῆσαι.

TAlpa caecū ani-
mal est. Dixit
igitur aliquādo ma-
tri, Morum mater vi-
deo: deinde rursus ait,
Thuris odore plena
sum: & tertio iterum,
Aerei, inqt, lapilli fra-
gorem audio. Mater
verò respondens ait,
O filia, vt iam percipi-

m 3 pic.

pio, non solum visu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos iactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

VESPARET
Perdices. 52

Vespæ & Perdices sitibundæ ad agricolâ ierunt, ab eoq; petierunt vt daret eis bibere, punitentes pro aqua hanc gratiam reddituras: Perdices quidē, fodere vineas: Vespæ autem, circūcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciūt. Melius igitur est illis dare

μαροβάω, ἢ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλ' ἔχει ἀνοήτως, καὶ ἐσθρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος λέγει, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαβένων τὰ ἀδύναστα κατ'επαγγελίας λανθῆ, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχωνται.

Σφῆνες καὶ Πέρδιμες.

Σφῆνες καὶ Πέρδιμες λίβη συνελθόντες πρὸς γεωργὸν κληθόντες, παρ' αὐτῶν αἰτοῦντες πῖναι, ἐπαγγελλόμενοι αὐτῷ ἂν ὕδατος τὰύτων τῶν χερῶν ἀποδώσειν, οἱ δὲ Πέρδιμες συνήτησαν τὰς ἀμπελάδας οἱ δὲ Σφῆνες κύνων περιιόντες τοῖς κύνεσι ἀποσπῆσαι τὸς κλέψας, ὃ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γέ εἰσι δύο βόες, οἱ μὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιῶσιν, ἄμεινον ἢ ἐστὶν ἐκείνοις δοῦναι

ἢ πρὸ ὑμῶν.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος πρὸς ἀσπίδας ἔφησεν, ὡφελέει μὲν ἐπαγγελλόμενος, ἐλάττωσεν δὲ μάλα.

quàm vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iurare, cadunt autem admodum.

Ταὺς καὶ Κύνες.

PAVO ET MONEDULA. 53

Τῷ ὄρνιθου βασιλευσίν, ταὺς ἐαυτῶν ἡΐου διὰ τὸ καλῶς χερσὸν εἶναι, αἰγυμῶν δὲ τούτων πάντων, κολίς πάλαι ἦν, ἔφη, ἀλλ' ἐσὺ βασι

Vibus creaturis regem, Pavo rogabat vt se ob pulchritudinē eligerent. Eligentibus autem cū omnibus, monedula suscepto sermone, ait, Sed si te

m 4 regn

regnante Aquila nos
picui aggressa fue-
rit, quomodo nobis
opem feres?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
principes nō modo pro-
pter pulchritudinē, sed
& fortitudinē & prun-
dentia eligere oportere.

βασιλεύοντος ἄετός ἡ-
μῶν καταπλάσσειν ἰδί-
ου χερσίν, πῶς ἡμῖν ἐπαρ-
νήσεις;

Ἐπιμύθια.

Ὁ μῦθος ἀλεῖ, ἐπι-
τῆς ἀρχοντας οὐ δια-
κρίνει μόνον, ἀλλὰ καὶ
βίβλου, καὶ φρόνησιν
ἐκλέγεσθαι αὐτῶν.

SINGVLARIS
& Vulpes. 54

Singularis agre-
stis cuidam cum
adstaret arbori, den-
tes acuebat. Vulpe au-
tem rogante causam,
quare nulla propo-
sita necessitate dentes
acueret, inquit, Non
ab re hoc facio. Nam
si me periculum inua-
serit, minimē me tunc
acuen-
dis dentibus occu-
patum esse oportebit,
sed potius paratis
vti.

Μονίς ἢ Ἀλώ-
πιξ.

Μονίς ἀγορεύει
ἐπὶ τινὶ ἰσθμῷ
ἀλόντου, τοὺς ἀλόν-
τας ἐδηγῆ. ἀλώπει-
κος δ' ἐρωτᾷ τὴν
αἰτίαν, ὅτι μηδεμίαν
προσομιλίαν ἀνέ-
γνωκε, τί τῶν ἀλόν-
τας δι-
γῆ, ἔφη, οὐκ ἀλόγως
τοῦτο ποιεῖ. εἰ γὰρ
με κινδυνὸς περιστα-
σῆναι, οὐ-
κίνοῦ με τλῆκιστά
πρὸς τῶν ἀλόν-
των ἀνο-
νῶν ἀσχολᾶσθαι δεῖς,
ἀλλὰ μάλλον ἐτοιμα-
σῆσαι χρῆσθαι.

AFFA

Ἐπιμ

Ἐπιμύθια.

Ὁ μῦθος ἀλεῖ, ὅτι
ἀλλὰ πρὸς τὸν κινδύνου
παραποσῆσαι αὐτῶν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
aduersus periculū pra-
paratum esse oportere.

Καρυδαλός.

CASSITA. 55

Καρυδαλός ἐς πᾶ-
ν γλυκῶν, βρυ-
χῶν ἐλεγε, οἶμαι τῷ
ταλαπωτῶ καὶ δυ-
σίνῳ ὡσίων. οὐ χερ-
σὶν ἐνοσφισαμῶν τι-
νός, οὐκ ἀργύρου, οὐκ
ἀλλὰ τι τῶν τιμίων.
κῆκεν ὅτι οἶτον μιν γός
τὸν δάνωτέν μοι προ-
ξένοσιν.

Ἐπιμ

Cassita à laqueo
cepta, ploras di-
cebat, Hei mihi mi-
seræ & infelici volu-
cri. Non aurum fur-
ripui cuiusquam, nō
argentum, non aliud
quicquā pretiosum.
Granum autem tri-
tici paruum mortis
mihi causa fuit.

III 5 AFF

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui ob
nile lucrum magnum
subeunt periculum.

HINNVLVS 56

HInnulus aliquā
do Ceruo ait,
Pater, tu natus es &
maior & celerior can-
ibus, & cornua pre-
terea ingentia gestas
ad vindictam, curnā
igitur sic eos times?
Et ille ridens ait.
Vera quidem hæc in-
quis, fili: vnum verò
scio, quod quum can-
is latratum audi-
uero, statim ad fu-
gam nescio quomo-
do efferor.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
natura timidus nulla
admonitione confir-
mari.

I E P

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος πρὸς τοὺς διὰ
κέρδους ἐντελείς, μέγα μὲν
ὑπερκαμύδους κινδυνεύει.

Νεφέες.

Nεφέες πρὸς τοὺς
τὸν ἕλασθον φέρε,
πᾶσι, ὅς τις καὶ μέγα
καὶ ταχύτερον κινῶν
πέφυκας, καὶ ἰσχυρὰ
πρὸς τοὺς ὑπερφύλα-
κίους πρὸς ἀμύματα,
τί δὲ φοβῶμαι οὐκ ἴστω τὸ
φοβῆ; καὶ ἡνέμεν
καλῶν ἔργων, ἀλλὰ
μὲν ταῦτα φέρε, τὴν
ἐν δὲ οὐρανῷ, ὡς
ἐπειδὴ κινῶν ἰσχυρὰ
πρὸς ἀμύματα, αὐτῶν
πρὸς φεγγῶν δὲ οὐδὲ
κινῶν ἐμφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀπὸ τοῦ
ὅτι τοὺς φύσει θειοῦς
δὲ καὶ παραίνεσις δὲ
μύθος.

Δαγῶν

Δαγῶν καὶ βά-
ραροι.

LEPORES ET
RANÆ.

57

O Δαγῶν πρὸς τοὺς
καλῶν, ὅτι ἐπι-
καλῶν βίον, ὡς ἐπι-
σφαλῶν ἐκ, καὶ δειλῶν
πλέως, καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ
ἀνδρῶν καὶ κύνων,
καὶ ἀετῶν, καὶ ἀλλῶν
πολλῶν ἀναλίσκονται.
βέλτερον δὲ εἶναι θανάτου
ἢ διαβίου ἰδέ-
μεν. τὸ τοίνυν
κινῶν, ὁρμησῶν κα-
τὰ τὸ αὐτὸν εἰς τὸν
κίνου.

LEpores aliquan-
do in vnū pro-
fecti, sui ipsorum de-
plorabant vitā, quod
foret periculis obno-
xia, et timoris plena.
se enim ab omnibus
& canibus & aquilis,
& aliis multis consu-
mi. Melius itaq; esse
mori semel, q̄ toto vi-
tę tēpore timere. hoc
igitur cōfirmato, ipse-
tū fecerūt simul ī pa-
ludem

ludem, quasi in eam delapsuri, & suffocādi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludē sedebant, curius strepitu percepto ilicō in hanc insiluissent, ex leporib⁹ quidam sagacior esse visus aliiis, ait, Siftite, ὀ σοκί, nihil graue in vos ipsos molimini, iam vt videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, miseris grantoribus aliorum consolari calamitatibus.

A S I N V S E T Equus. 58

Asin⁹ equū beatum putabat, q̄ abundē nutritur & accuratē, cū ipse neq; palearum fati haberet, idq; plurimū defatiga

μυλω, ὡς ἐς αἰτίῳ ἐμπεσόμενοι ἡγεῖ ἀποπνιγμένοι. Ἐ ἢ καθεμέλιον κούρω ἢ λίμνη βασιλεῖον, ὡς τῶν το ἀρέμυς κτύπων ἡ δοντο, διδύς ἐς ταύτῳ ἐσπιδινασάντων, Ἐ λαγωῶν τις ἀγγυόσσι ἔσται δοντῶν Ἐ ἀλλοι, ἐρη, σῆτε, ἐταίρι, μηδὲν δεινὸν ἡμῶς αὐτὸς διαπραξήσθε, ἢ ἄλλῃ ὡς ὁράτε, ἢ ἡμῶν ἐτέρῳ ἔσσι ἴσως δειλότερα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ διδοῖ, ὅτι οἱ δυσχερεῖς, εἰ ἐτέρων χεῖρονα πασχόντων παραμυθιοῦνται.

Ὁν ἔχει ἵππῳ.

Ον ἔχει ἵππῳ ἐμπαροσόν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον ἡγεῖ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀρχῶν ἄλλῃ ἔχη, ἡγεῖ ταῦτα πλεῖστα ταλαπωρ

λαπωρῶν. ἐπεὶ ἢ κούρωδς ἐπέση πολέμῳ, ἡγεῖ ὁ στρατιώτης ἐσωλαμ αὐνὲν τῶν ἵππων καταχόσε τὸταν ἐλαύνων, ἡγεῖ δὲ ἡγεῖ μέσον τῶν πολεμίων ἐσπίλασε, ἡγεῖ ὁ ἵππῳ πλεχέας ἐκετο. ταῦτα ἐωρακῶς ὁ ἵππῳ τῶν ἵππων μεταβαλλόμενον ἔταλαίση.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ διδοῖ, ὅτι εἰ δὲ τὸς ἀρχῶνας ἡγεῖ πλουσίους ἴστω, ἀλλὰ τῶν κατὰ ἐνείων φθίνων.

fatigat⁹. Cum autem tempus institit belli, & miles armatū ascēdit Equum, huc illuc ipsum impellens. Cæterū & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus iacebat. His visis, Agnus Equum mutata sententia, miserū existimabat.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, non oportere principes diuites amulari, sed in illos inuid

invidia & periculo
consideratis, paupertatem
amare.

φθόνου, καὶ τὸν κίνδυνον
ἀνυπολόγητους ἴκην
πορείαν ἀγαπήσθαι.

AVARVS. 59

AVarus quidam cum oīa sua bona vendidisset, & auream massam fecisset, in loco quodam defodit, vnà defosso illic & animo suo & mente, atq; quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem cum ex operariis quidam obseruasset, cognouit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidam vidisset sic plorantem, & causam audiuisset, Ne sic, ait, heu, tristare: neque enim habens aurum habeb

φιλάργυρος.

Φιλάργυρος τις ἀποσάκων ἀπὸ τῆς δόξης ἀπαρρησάμενος, ἐν τινὶ τόπῳ κατέρυψε, συγκρατούμενος ἐκεῖ καὶ ψυχρῶ ἑαυτοῦ ἢ τὸν νοῦν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν ἢ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονός συνυπέσας, ἀνεγύμνας τὸν βῶλον ἀνέειλε. μετὰ ἢ ταῦτα κενήσας ἐλθὼν, ἢ νεύον τὸν τόπον ἰδὼν, βελῶν ἤρξατο, καὶ τινὰς τρίχας. τῶν δὲ τις διαφωρόμενον ἴσως ἰδὼν, καὶ τὸν αὐτὸν πυνθόμενος, μὴ ἴσως, ἔπειν, ὡ οὕτως, ἀθύμει· ἀλλ' ἐγὼ γὰρ ἔχω τὸν χρυσὸν ἐκεῖ.

ἔχεις. λίθον αὖ ἀπὸ χρυσοῦ λαβὼν ἴσως, καὶ νόμισέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὸν αὐτὸν γὰρ σοι πληρώσει χρῆσιν. ὡς δὲ γὰρ, ἴσως ἢ ὅτι ὁ χρυσὸς ἐκεῖ, ἐν χερσὶ ἦσθαι ἢ κτήματι.

habebas. Lapidē igitur p auro acceptū, reconde, & puta tibi aurum esse. eundem enim tibi vsum præstabit. Nam vt video, neq; cum aurū erat, vtebare.

Ἐπιμύθηον.
Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι ἴδεν ἢ κτήσις, ἐὰν μὴ ἢ χρῆσις ὡς σὴ.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Χίνας καὶ Γέρας
νοι.

ANSERES ET
Grues. 60

Xίνες καὶ γέρας
νοι ἰδὲ ταῦτα
λήμ

Anseres & Gru-
es in eodem
prato

prato pascebatur. Venaroribus autē visis Grues q̄ esēt leues, statim euolauerunt: Anteres verō ob on^o corporū cum mansissent, capti fuerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in expugnatione urbis, inopes facile fugere. diuites autem seruire captos.

T B S T V D O E T Aquila. 61

Estudo orabat Aquilam, vt se volare doceret. Ea autē admonēte, procul hoc à natura ipsi^o esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam vnguibus, & in altū sustulit, inde demisit. Hæc autē in petras cecidit, & contrita est.

AFFA

λεμίων ἐνέμοισι. ἢ ἡ βυρσῶν ἐπιφανέντων, οἱ δὲ γέροντες κῆραι ἄνθρωποι, ἢ ἀπὸ τῆς ἀπείρησας. οἱ δὲ χλῆεις διὰ τὸ βάρος τῶν σωματίων μένοντες, σιωπῶντες.

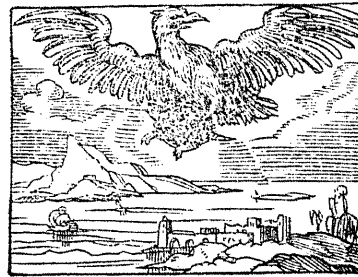
Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι οἱ ἐν ἀλλότῃ πόλει, οἱ δὲ αὐτῆμενες ἐν χερσὶν φεύγουσι, οἱ δὲ πλουτοὶ δουλεύουσιν ἀντισκόμμενοι.

Χελώνη ἢ ἄσπετος.

Χελώνη ἀετοῦ ἐστὶν ἡ ἀετοῦ ἰσχυρὰ τὰ πτερὰ διὰ τὴν ἀετοῦ παρρησιότητα. πῆρρον τὸ ἄφροντος ἀετοῦ εἶναι, ἐκείνου μάλλον τῆ ἀετοῦ προσέειπε. λαβὼν ἐν τοῦτου τοῖς ὀνυξί, ἢ εἰς τὴν ἀνεγκλίον, ἐπὶ ἀφῆκε. ἢ ἢ κατὰ πετρῶν πέσασα, σιωπῶντι.

Επιμ

Επιμύθιον. Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρρησιούσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Υἴλλα.

Υἴλλα ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός ἐκάλισεν. ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆα ἐπὶ συμμάχου ἐκάλεσε. ὁ δὲ ἐκάλει αὐτὸν ἀφ' αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός, εἰ ἀπὸ τῆς ἀσυνετακτίας, πῶς ἔστι

AFFABVLATIO. Fabula significat, multos, qui in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos lesisse.

PVLEX. 62

PVlex aliquando saltans, viri pedibus inhæsit: hic autē Herculem in auxiliū iuocabat. at cū illinc rursus saltasset suspirās ait, O Hercules, si cōtra pulicē nō auxiliat^o es, quomodo

n cont

Cerua prorsus iā late-
 re arbitrata, vitis
 folia depasci incō-
 pit. Illis verō agita-
 tis, venatores cōuer-
 si, & quod erat verū,
 arbitrati animal ali-
 quod sub foliis oc-
 cultari, sagittis con-
 fecerunt Ceruā. Hæc
 autem moriens talia
 dicebat: Iusta passa
 sum. non enim offen-
 dere oportebat quæ
 me seruarat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 qui iniuria benefacto-
 res afficiunt, à Deo
 puniri.

Afinus & Leo. 66

Cum Afino gal-
 lus aliquando
 pascebatur. Leone au-
 tem aggresso Afinū,
 Gallus exclamauit,
 & Leo (aiunt enim
 hunc Galli vocē ti-
 mere)

ἢ ἔλαφ' ἢ τελέως ἡδὴ
 λαβῆν διέφασα, τῶν τ'
 ἀμώλων φύλλων ἐσθίεμ
 ἤρξατο. τῶν δ' ἰσο-
 μέλων, οἱ κινητοὶ ἐπι-
 στραφέντες, καὶ ὄπισθ'
 ἰὼν ἄλλήδ' ἐς, νομίσαν-
 τες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς
 φύλλοις τι κρυπθῆσθαι,
 βέλεσιν ἀνέβησαν τῷ Ἐ-
 λαφῶν. ἢ δὲ θνήσκουσα
 τοιαύτ' ἔλεγε. δίκαια
 πέπονθα. οὐ γὰρ ἔδει
 τῶν σώσασάν με θυ-
 μαινεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
 οἱ ἀδικοῦντες τῆς δι-
 εργέτας ὑπὸ Θεοῦ κολά-
 ζονται.

Ὀν καὶ λέων.

Ὄν ποτὲ ἀλεξίφ-
 ῶν συμβέσμετο.
 Λέων δ' ἐπελθὲν ἵος
 τῷ ὄνι, ὁ ἀλεξίφρων
 ἐφώνησε, καὶ ὁ ἄλ-
 εων (φασὶ γὰρ τῶν τῶν
 ἀλεξίφρων φωνῶν φ-
 βῆσαι)

βῆσαι) ἔφυγεν. ὁ δ'
 ὄν' νομίσας δι' αὐτῶν
 πεφηνγῆναι, ἐπέδραμον
 αὐτὸς τῷ λέωνι. ὡς δ'
 πῶρ' ἔον ἐδίωξεν,
 ἔνθα μινέτι δ' τοῦ ἀλε-
 ξίφρονος ἐφίκετο φωνή,
 τραφεὶς ὁ λέων κατέβη
 νόσισ', ὁ δ' ἐθνήσκων ἔ-
 βδαι, ἀθλιὸς ἐγὼ καὶ ἀνέ-
 κτος. πολεμιστῶν γὰρ μὴ
 ὦν γυνέων, τίν' ἔχει-
 σιν εἰς πόλεμον ἐξωρ-
 μήθω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
 πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
 ταπεινομελῆσι ἐπιτιθέ-
 τοις ἐχθροῖς ἐπιτίθεν-
 ται, καὶ ἕως ἵνα ἐκεί-
 νων ἀποδύωσι.

Κνωρὸς καὶ
Κύνυ.

Κνωρὸς Κύνυ ἐπὶ
 φρέσιν κατέπεσαν
 ὁ δ' ἐκνωρὸς βουλό-
 μιν αὐτῶν ἐκείθεν
 ἀνονεγμέν, κατέβη καὶ
 αὐτὸς

mere) fugit. At Afino
 rat' ppter se fugisse,
 aggressus est statim
 Leone. Ut verō pcul
 hūc persecut' est, quod
 nō ampli' Galli pue-
 niebat vox, cōuersus
 Leo deuorauit. Hic
 verō moriēs clama-
 bat, Me miserum &
 dementē. Ex pugna-
 cibus enim nō natus
 parētibus, cuius gra-
 tia in aciem irruit?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 pluresque homines ini-
 cos, qui se de industria
 humiliarunt, aggre-
 di, atque ita ab illis
 occidi.

OLITOR ET
Canis. 67

Olitoris Canis
 in puteum de-
 cidit: Olitor autem
 ipsum illinc extra-
 cturus, descendit &
 n 3 ipse

ipse in puteum. Rarus autē Canis accessisse vt se inferi⁹ magis obrueret, Olitorē conuersus momordit. Hic autē cū dolore reuerfus, Iusta, inquit, patior, Nā cur vnquam fui inrefectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.
Fabula in inuitos, & ingratos.

Sus & Canis. 68

Sus & Canis mutuo conuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus diffissurum Canē. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas car-

νὴς εἰς τὸ φρέαρ. οἰκείως δ' ὁ κύων ὡς κατωτέρω μάλλον αὐτῶν παραγέγωνε κατασθύναι, τὴν Κανιρὸν στραφείς ἔδασεν. ὃ ἧ μετ' ἰδίων ἐπαυῶν, ἀδικαίᾳ φησι, πέπονδεν. τί δὲ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχρηστος εἶσαι ἐσθῆδασαν;

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος πρὸς ἀδικίας, ἢ ἀχαριστίας.

Σὺς καὶ Κύων.

Σὺς καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδροῦντο. καὶ ἡ μὲν σὺς ἰμνεῖ κατὰ τὸ ἀφροδίτης, ἢ μὴν τοῖς ἰδοῦσιν ἀναρρήξεν τὴν κύναν. ἢ ἡ κύων πρὸς ταῦτα ἱριονικῶς ἀπε, καλῶς κατὰ τὸ ἀφροδίτης ἡμῶν ἱμνεῖται. δικαίως γὰρ καὶ αὐτὴς ὅτι μάστιγα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν ἴσθμ ἡμικέρτων σαρκῶν

κῶν γαστέριον, οὐδ' ὄλως εἰς ἱερὸν προσέται. καὶ ἡ σὺς, διὰ τοῦτο μὲν οὐ μάλλον δὴλα ἐστὶν ἢ θεὸς εἴργουσα με. τὸν γὰρ κτένουνται, ἢ ἄλλως λυμηνόμενον παρὰ τῶν αἰσιν ἀπὸ σφραγέτῃ σὺ μὲν τοῖς κακίως ἴσθεις, καὶ ἴσθαι καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀδικῶν, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἀπέσθαι, ἀμειδίως εἰς ἐπαινον μετασχηματίζουσιν.

Σὺς καὶ Κύων.

YΣ καὶ Κύων πρὸς ἀντοιχίας ἤρξατο. ἔφη δ' ἡ κύων, ἀντοχίᾳ ἐνείκε μάστιγα παύτων τῶν πεζῶν καὶ ἡ σὺς ἀποτυχούσα, πρὸς ταῦτα φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθαι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σκωτῆς

nes degustantē, nullo pacto in facellum admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentē, aut alio quouis modo lædentem omnino auersatur: tu tamen malè oles, & viua & mortua.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur conuicia artificiosè in laudem conuertere.

Sus & Canis. 69

Sus & Canis de fecunditate certabant: dixit autē Canis fecunda se esse maxime pedestrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed cū hoc dicis, scito & cæcos n 4 tues

tuos te catulos pa-
tere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non celeritate res,
sed perfectione iudi-
cari.

σωντῆς σούλωνος τέ-
κτες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι
ἐν ἐντῷ ταχεῖ τα πρά-
γματα, ἀλλ' ἐν τῇ τε-
λευτῇ κρινετῶ.

SERPENS ET
Cancer. 70

Serpens vnà cum
Cancro viuebat,
intra cū eo societate.
Itaq; Cácer simplex
morib⁹, vt & ille mu-
taret admonebat a-
stutiam: hic auté mi-
nimè obediebat. Cū
obseruasset igitur Cá-
cer ipsum dormien-
tem, & pro viribus
compressisset, occi-
dit. At Serpente post
mortem extenso, ille
ait, Sic oportebat an-
te hac reclam & sim-
plicem esse. Neque
enim hanc pœnam
dediffes.

Ὀφίς καὶ Καρκί-
νος.

Ὀφίς Καρκίνῳ σω-
διχτάτο, ἐταίρει-
ον πρὸς αὐτῶν ποισά-
μενος. ὁ δ' ἰσοῦ καρκί-
νον ἀπλῆς ὡν τῶν βό-
σκων, μετὰ βαλεῖσθαι κα-
κῆνον παρήκει ἄσ-
ταργίας. ὁ δ' ἰσοτιμῶ
ἐαυτῶν παρέχε πειθό-
μενον. ἐπιτηρέσας δ' ὁ
Καρκίνος αὐτῶν ὑπο-
νοῶντα, ἢ ὄσον οἶόν τε
πίεσας, φονόει. Ἐξ ὁ-
φειος μετὰ θανάτου ἐκ-
ταθέντος, ἐκείνου ἔ-
περ, ὅπως, εἴλει καὶ πρό-
δοξο σὺθῶν καὶ ἀπλοῦ
ἔσαι. ἵδιε γὰρ ἂν ταύ-
την τῶν δινῶν ἔτισας.

AFFA Ἐπιμ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι
οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ
προσιόντες, αὐτοῖς μῦθ-
λου βλάπτουσι.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui cum dolo amicos
adeunt, ipsos offendi
potiunt.

Ποιμὴν ἢ Λύ-
νον.

PASTOR ET
Lupus. 71

Ποιμὴν νεοτῆρ Λύ-
νον σὺν μόνῳ σὺ-
ρῶν, ἢ ἀνελεόμενος, σὺν
τοῖς κύνῃν ἔτρεφον. ἐπεὶ
δ' ἠξιώθη, εἴ ποτε Λύ-
νον πρόβατον ἤρωσας,
μετὰ τῶν κύνῶν ἢ αὐτὸς
ἔδιωκε. Ἐξ ἡ κύνῶν ἔδῳ
ὅτε μὴ δυναμέτων κα-
ταλαβεῖν τὸν Λύνον,
ἢ διὰ τῶντα ὑποσχε-
φόντων, ἐκένος ἠκολο-
θεῖ, μέχρῃ ἂν τῶν κα-
ταλαβῶν οἷα δὴ Λύνος
συμμετάσχη ἄτ θήρας,
ἄτα ὑπέσπεφον. εἰ δ' ἢ μὴ
Λύνος ἔξωθεν ἀρπάσσει
πρόβατον, αὐτὸς λάθρα
δύνη, ἅμα τοῖς κύνῃν
ἔθωντο, ἕως ὅ ποιμὴν
σχεσάμενος, ἢ σωῆς

Pastor nup natū
Lupi catulū re-
pit, ac sustulit, vnaq;
cū canib⁹ nutriuit. At
quū adoleuisset, siqu
Lupus onē rapuisset,
cū canib⁹ & ipse pfe-
q̄batur. Quū canes ve-
rō aliqui nō possent
asleg Lupū, atq; ideo
reuerteretur, ille seq̄-
batur, vt quū ipsum
aslecut⁹ esset, vt Lup⁹
particeps foret vena-
tionis, deide redibat.
Sin aut lup⁹ extra nō
rapuisset onē, ipse clā
occidēs, vnà cū cani-
bus comedebat, do-
nec pastor quū cōie-
ctasset & itellexisset

τὸ n s rem,

rem, de arbore ipsum suspendit & occidit.

AFFABVLATIO. Fabula significat naturam pravam bonos mores non nutrire.

LEO ET Lupus. 71

LEO quum conuenisset, agrotabat iacens in antro. Accesserunt autem uisitatura regem, praeter Vulpem, caetera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum & propterea neque ad uisitacionem profectam. Interim affuit & Vulpes, & ultima audiuit Lupi uerba. Leo igitur contra eam infremuit:

το δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναστῆσθαι ἐπέκταυρον.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φόνος πονηρὰ χρηστῶν ἢ θ' ἔβρεθε.

λέων καὶ λύκος.

Ἐῶν γραφῶν, ἐνόσει καὶ ταινευδι μὲν ἐν αὐτῶν παρῶσιν δ' ἐπισκευή μὲν αὐτὴν βασιλεία πλεῖον ἀλλοπέμῃ, τὰ δὲ τῶν ὁ ταῖντων λύκῳ λαδόμενος ἐν μαγείας, καὶ τὴν γόρρα παρὰ τῷ λέοντι ἔαλώσμενος, ἀπὸ δὲ παρ' ἑσθῆν τιθεμένης τὸν πᾶντων αὐτῶν κρατοῦντα, ἢ διὰ ταῦτα μὴ εἰς ἐπίσκεψιν ἀφίγμενος. ἐν τούτῳ ἢ παρῶν ἢ ἢ ἄλωσμενος, καὶ τῶν ταῖων ἠεροσσοῦ τῶν λυκῶν ἠημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχῆται.

κατὰ. ἢ δ' ἀπολογίας καὶ τὴν αἰτήσασα, καὶ τίς, ἔφη, τῶν σωελάδωντων τοσούτων ἀφελισσῶν, ὅσον ἐγὼ, παρταχέσει πεδινισσῶσασα, καὶ δεξαπέταιν ἴππερ σου παρ' ἰατροῦ σπῆσασα, καὶ μαδούσας; τοῦ ἢ λέοντος οὐδὲν τίω. θεραπέταιν ἐπέμην κελύσσαντι, ἐπέμην φησὶν, εἰ λύκῳ σῶντα ἰνδέραις, τίω αὐτῶν διορᾶν θερμῶν ἀμφίση. ἢ τῶν λύκῳ περμῶν, ἢ ἄλωσμενος γελῶσα ἔπει, οὕτως οὖν καὶ τὸν δεσπότην πρὸς δεσμῶνταιν κινῆν, ἀλλὰ πρὸς οὐ μολύσασα.

muit: sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum qui conueniunt, tantum profuit, quantum ego, que in omnem partem circuiui, & medicamentum pro te a medico quesui, & didici? Quum autem Leo statim ut medicamentum diceret imperasset, illa inquit, Si Lupo uicte excoxiato, ipsi calidam pellem indueris. Et Lupo iacente, Vulpes ridens ait, Sic non oportet dominum ad maluolentiam mouere, sed ad beneuolentiam.

Ἐπιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατ' ἐνάσην μηχανῶν ἄνθρωπος, καὶ τῶν αὐτῶν τῶν πᾶντων πρὸς ἑβρεθε.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum necere.

Γωκ.

M V L

MVlier quēdā vi-
rū ebriū habe-
bat: ipsum autem à
morbo liberatura, ta-
le quid comminisci-
tur. Aggrauatū enim
ipsum ab ebrietate
quum obseruasset, &
mortui instar insen-
satū, i humeros eleua-
tū, in sepulcretū alla-
tū deposuit, & abiit.
Quū verò ipsum iam
sobrium esse conie-
ctata est, profecta ia-
nuam pulsauit sepul-
creti: ille autem quū
diceret, **Quis** est qui
pulsat ianuam? vxor
respondit, **Mortuis**
cibaria ferens, ego
adsum. & ille, **Non**
mihi comesse, sed bi-
bere, ó optime, potius
affer, molestus enim
mihi es, cum cibi, non potus me-

Γυνή τις αὐδρα μέ-
θυσον ἔχε. ἢ πα-
θος αὐτῆν ἀπαλλάξαι
θέλωνσα, τοίνυν τί σοφί-
σεται. κεναρρωμένον γάρ
αὐτῆν ὑπὸ τῆ μέθης πα-
ρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ
δίκην ἀναδιδόντουσα,
ἐπ' ὤμων ἔρασα, ἐπὶ
τὸ πωληθέν ἔργον ἀπε-
νεγκύθησα κατέθετο,
καὶ ἀπῆλθεν. ἦνίκα
δ' αὐτὴν ἴδεν ἀνανή-
φειν ἐσοχάσατο, προ-
σελθοῦσα πλὴν θύραν
ἐκοπή τοῦ πολυαυδγί-
ου. ἐλέησον δὲ φήσασα,
τίς ὁ πλὴν θύραν κτύ-
πται; ἢ Γυνὴ ἀπενεγκύ-
νατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ
σιτία κομίζω, ἐγὼ
παρεμὶ. καὶ ἠένθη,
μή μοι φαγῆν, ἀλλὰ
πίει, ὡ βέλτιστε, μάλ-
λον προσένεγμε. λοιπὸν
γὰρ με βρώσας, ἀλλὰ
μὴ πόσιος μνημονού-
ων. ἢ

ων. ἢ ἡ τὸ εὐδὲ πα-
τάσασα, οἶμοι τῆ δι-
σκῆν, φησίμ. οὐδέ γάρ
δέδωκε σοφισαμένον ὄνθη-
σα. οὐ γὰρ ἀνεψὶ μόνον
ἐν ἔπαυδι θύης, ἀλλὰ καὶ
χέριον σωτοῦ γέροντος,
εἰς ἔξω σοι κατὰσάωντος
το πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος διχῶς, ὅτι
καὶ δὲ τοῖς κεναῖς πρά-
ξεσιν ἐγγρονίζω. ἐπι-
γὰρ ὅτι καὶ μὴ θέλοντι
τῷ αὐθρόπῳ τὸ ἐπὶ
ἐπιτιθεῖν.

Κύνου.

AΝὴρ δύο πορῶν κῆ-
νά τε ἄμα καὶ Κῦ-
νον ἔτρεφον, ὅντι ἐπὶ
τοῖς αὐτοῖς μέγιστοι. τὸν
μὲν γὰρ ὠδύς, τὸν δὲ
τραπέζης ἔνευσον. ἐπεὶ
δὲ ἔδει τὸν κῆνα πα-
θεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ-
μην ἰὼ, καὶ διαγινώ-
σκων ὁ κύνος ὄντι ἀφῆ-
κον ἐκείτηρον. ὁ δὲ Κῦ-
νον.

ministri. Hęc autē pe-
ctore percusso, Hei mi-
hi miseræ, inquit: nā
neq; astu pfui. tu em
vir nō solū nō emen-
datus es, sed peior
quoq; teipso euasisti,
cū in habitū tibi de-
ductus sit morbus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere malis acli-
bus immorari: nam
nolentem quandoq; ho-
minem consuetudo in-
nadii.

CYGNVS. 74

VIr diues anse-
remq; simul &
Cygnū nutriebat, nō
ad eadē tamē, sed al-
terū cātus, alterū mē-
sæ gratia. Cum autē
oporteret anserē ca
efficere quorū causa
nutriebatur, nox erat
ac di scernere tempus
nō pmisit vtrūq;. Cy-
gnus

gnus autē pro anferē
abductus, cantat can-
tum quendā, mortis
exordiū: ac cātu qui-
dem exprimit natu-
rā, mortē verō effu-
git suauitate canēdi.

AFFABVLATIO.
Fabula significat,
sepe muscem disseve-
nariem.

ἰν' αὐτῷ τοῦ χλωδῆ
ἀπαχθῆς, ἀδελφί μί-
λ' , βαρέτου προσί-
μιον ἡγεῖ τῷ μέν' ὡδ' ἔ-
μλωνε τῶ φύσιν, τῶ
ἢ τελουτῶ διαφύγει
τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος διδοῖ, πολλα-
νὸς ἢ μισοῦν τῶ τελουτῶ
ἀναβαλλῶ ἀπ' ἄρχῆς τῆς.

AETHIOPS. 75

Aithiops.

A Ethiopem qui-
dā emit, talē ei
colorē inesse ratus
negligentia eius qui
prius

ἰδιώκῃ τις ὠνή-
σατο, τοῖσδε αὐ-
τῷ τὸ χροῖμα εἶναι δο-
κῶν ἀμελεῖ τ' ἀπ' ἄρ-
χῆς τῆς.

χρῶμα ἢ παραλα-
βῶν οἰκῶν, πάντα τῶ
αὐτῷ προσῆγε τὰ ἴμια
ταῖσιν ἢ λυφῶν ἐπ' ἔ-
ρετο καθάριον ἡγεῖ τὸ
ἢ χροῖμα μεταβαλλῶ
δὲν ἔχει νοσήν ἢ τὸ πο-
τῆν παρεσυνέασεν.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος διδοῖ, ὅτι
μῦθον αἰ φύσεις, ὡς
προῦθεν τῶ ἀρχῆς.

prius habuit. Ac as-
sumpto in domū, oēs
ei adhibuit abstergio-
nes, oibus lauacris tē-
tauit mundare: & co-
lorē quidē trāsmuta-
re nō potuit, sed mor-
bū vexatio parauit.

AFFABVLATIO.
Fabula significat,
manere naturas, ut à
principio prouenerunt.

Χελιδῶν ἡγεῖ Κο-
ρνικῶν.

HIRUNDO ET
Cornix. 76

Xελιδῶν ἡγεῖ Κο-
ρνικῶν πρὸ κάλλος ἐπι-
λονέουσι. ἠποτυχεῖσαι
ἢ ἢ Κορνικῶν πρὸς αὐ-
τῶν ἔπειτα, ἀλλὰ τὸ μέν-
ον κάλλ' ἢ τῶ ἐαρι-
νῆν ὄραν ἀνθῆ, τὸ δ' ἔ-
μῶν σώμα ἡγεῖ χειμῶνι
παραμένει.

Hirundo & Cor-
nix de pulchri-
tudine cōtendebant.
Respondens autem
Cornix ei dixit, Sed
tua pulchritudo ver-
no tempore floret,
meum verò corpus
ctiam hyeme durat.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος διδοῖ, ὅτι
ἢ παρατάσσῃ τ' σώμα-
τος ἀπρεπέως ἡρέτα-
ρον ἐστῆ.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, du-
rationem corporis
decore melio-
rem esse.

Bdτ

BVT

BVTALIS. 77

ΒΟΥΤΑΛΙΣ.

BVtalis à fenestris quadā pen-
debat: vespertilio au-
tem profecta roga-
uit caulam, quare die
filet, nocte canit.
Quum autem ea nō
incassum hoc facere
dixisset, nam die ca-
nēdo olim capta fue-
rat, & propterea ex
illo prudens euasit:
vespertilio ait, Sed
non te cauere nunc
oportet quum nulla
vtilitas, sed antequā
eapereris.

AFFABVLATIO.
*Fabula significat,
in infortunij inutilē
esse poenitentiam.*

COCHLEAE. 78

ΚΟΧΛΙΑΙ.

Rvstici filii affa-
bat cochleas. cū
autē audiret eas stri-
dētes, ait, O pessimat-
anim

Πορρῶ παῖς ὠνόμα-
σεν Κοχλίας. ἀκού-
σας δὲ αὐτῶν τρυφόν-
των, ἔφη, ὦ κακίστα
ψαῖα.

ἴσα, τῶν οἰκτῶν ὑμῶν
ἐμπροσθεν ἄνθρωποι
ἀδολετέ.

animantes, domibus
vestris incensis vos
canitis.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀναλεῖ, ὅτι
πάντα τὰ παρά καιρῶν
δράμῳ ἐπινοεῖσθαι.

AFFABVLATIO.
*Fabula significat,
omne intempesline fa-
ctum inuuperabile esse.*

Γυνὴ καὶ θέραι-
πανα.

MVLIER ET
Ancillæ. 79

Γυνὴ χεράφι περιεργός
θεραπανίδας ἔχου-
σα, ταύτας εἰώθει νυκ-
τὸς ἐγείρειν ἐπὶ τῷ ἐρι-
γῶ, πρὸς τὰς τ' ἀλεν-
φούντων ὠδῶν. αἱ δὲ συ-
νεχῶς τῷ πόνῳ ταλαι-
πνή

Mulier vidua o-
perosa ancil-
las habens. has solet
noctu excitare
ad opera, ad Gallo-
rum cantus. His verò
assiduè defatigatis
o labo

labore, visum est oportere domesticum occidere Gallū, tanquā illum, qui noctu excitaret herā. Euenit autem ipsīs hoc factū vt in grauiora inciderent mala. Nā hera quom ignoraret Gallorum horā, magis de nocte cas excitabat.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causis.

MVLIER VENEFICA. 80

MVlier venefica diuinarum irarum propulsiones mittēs, multa facere perseuerabat, & lucrū inde facere, quidā igitur accusauerūt eā impietatis, & cōmiserunt, & damnatā duceb

παρρησια, ἔγνωσαν δὲ αὐτὴν τὴν ἄδῃ τῆ ἀπίστου ἀποκτείναν ἀλεκτερόν, ὡς ἐκείνην νυκτὸς ἐξαιρώσας τὴν διασκευασομένην αὐτῆς τῆτο διαπραγματεύσας χαλεπωτέροις περιπεσῆν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότης ἀγνοῶσα τὴν ἑλπίδα κρυόντων ἄρα, ἐν νυκτὶ τερρὸν τρώσας ἀνίστα.

Επιμύθιον.
 Ὁ μύθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βασιμύθια κακῶν αἰτία γίνεται.

Ἰωνὴ Μαργαρίτη.

Ἰωνὴ μαργαρίτης ἑλέων μωμμάτων ἀποτροπιασμένης ἀπαγωγὴν λαμβάνει, πολλὰ δὲ διέλειπε ποῖσα, ἢ κέρδιον ἐντεύθρον ἔχουσα. γράψαντες δὲ τινες αὐτὴν ἀσβεβείας, ἔδωκεν ἢ κατὰ δυνάμειν ἀπαγ

ἀπαγῶν εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ τις ἀπαγωγέην αὐτὴν, ἔφη, ἡ τὰς τῆ θεῶν ἔργα ἀποτρέπαι ἐπαγγελαμένη, πῶς ἂν ἐκείνην πωρὴν βολὴν μετατρέσαι ἰδονήν.

Επιμύθιον.
 Ὁ μύθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγελάσθαι, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμην.

Γαλι.

Γαλι εἰς ἐργασίον ἐσελθούσα χαλκήρεως, τὴν ἐν αὐτῇ περιέλαχε ῥίναν. ξυμπίπτει δὲ τῇ γλώττης, αἷμα πολλὸν ἐξέρεται, καὶ πολετο νομίζουσα τι τῆ σιδήρον ἀφαιρῆν, ἵνα ἵσως δὲ πωρὴν πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνέλκωσιν.

ducebant ad mortē. Videns autē quidam eā duci, ait, Tu quae Deorū iras auertere promittebas, quomodo neq; hominū cōsiliū mutare potuisti?

AFFABVLATIO.
Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidē facere possit.

MVSTELA. 81

MVstela in officinā ingressa ferrarij, ibi iacentem circūlambecbat limā. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autē labatatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totā linguam absumpsit.

Επιμύθιον.
 Ὁ μύθος πρὸς τὸς ἐν φιλονεικίαις ἐαυτὸς βλάπτοντας.

AFFABVLATIO.
Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

AGRICOLA. 82

Agricola quidā fodiens aurum reperit. quotidie igitur terram vt ab ea beneficio affect^o coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribus, quæ ego tibi dedi ditatura tæ? nam si tempus immutetur, & in alias man^o hoc tuum aurum veniat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

VIATORES. 83

Dvo quidā vnâ iter faciebant, & cum alter securim reperisset, alter q nō inuenit

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάψων χρυσίω περιέτυχε. καὶ ἐκείνου οὖν πλὴν γλῶσς ἔπ' αὐτῆς ἐνεργετήεις ἔσσεθε. τῷ δὲ Τύχῃ ἐπιστάσασθαι, ὡς εἶπεν, τί τῆ γῆ τὰ ἐμά δώρεα προσανατίθεις, ἅπερ ἐγὼ σοι δίδω-κα πλατῖσαι σὲ βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τὸ το σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι πλῆν αὐτὰ με πλὴν τύχῃν μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ ἀλλοῖ, ὅτι καὶ τὸν ἐνδραγέτην ἔπειθε γινώσκειν, καὶ τὸ τῶν χρημάτων ἀποδιδοῦναι.

Ὀδοιπόροι.

Δvo τινες κατὰ τ' αὐτὸν ὁδοιπόροιν, καὶ βατέρον πέλεκυν ἀρόντη, ἅτερον δὲ μὴ εἶχον

ἀρόντων παρήνευ αὐτὸν, μὴ λέγειν, εὐρήνια, ἀλλ' ἀρήνια μιν. μετὰ μιν ἦν ἐπιθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὃ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ ἀρόντη συνολοιδόρου ἐλεγγον, ἀπολάλαμεν. ὃ εἶπεν, ἀπολάλα λέγε, καὶ ἀπολάλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, εὐρήνια ἔλεγε, καὶ ἀρήνια μιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ ἀλλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μετὰ λαμβάνοντες τὴν εὐτυχίαν, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέλαιοι εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δvo βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγγεῖναιον. ἐνέμοντο δὲ, ὃ μὲν εἶς ἐν βαθύτῃ καὶ πόρῳ τῷ ὀδῷ, λίμνῃ δὲ ἐν ὀδῷ, μιν ἦν ὄσων ἔχων. καὶ αὐτὸν

inuenit, admonebat ipsum, ne diceret, inueni: sed, inuenimus. Sed pauld post, quā aggredierentur ipios qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eū quā iter faciebat, dicebat, Periiim^o. Hic autem ait, Perif dic, nō periimus. Et enim & tūc cū securim inuenisti, inueni dixisti, nō inuenim^o.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt particeps felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

RANA. 84

DVæ ranæ vicinæ sibi erāt. Pascebantur autē, altera in pfundo, & pcul à via stagno: altera ī via parū aquæ habēs. Verū

quum quæ in stagno alteram admoneret, vt ad se migraret, vt tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousque obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

AFFABVLATIO. Fabula significat, homines quosque praua agredientes, cuius mori quam mutentur in meli.

APIARIVS. 85

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauam abstulit. Hic autem reuersus, vt alueolos vidit inanes, stans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è passu

τῶ ἐν τῇ λίμνῃ δακτύλῳ παρανοοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβιῶναι, ὡς ἂν ἀσφαλτοεστέρας διαίτης μεταλλάξῃ, ἐκείνου δὲ ἐπέειπτο, λέγων, Δυσωπιστήτως ἔχειν τὸ τοῦ τόπου συνωθείας, ἕως οὗ σωθείη ἀμαξίαν παρελθόντων αὐτὴν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοῖς φάουλαις ἐπιχειρῶντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἰδὴ τὸ βέλτιον τραπέδωαι.

Μελιτήργος.

Εἰς μελιτήργου τις ἐσελθὼν, ἔκκεντη μέλι ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὃ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας ἴσθαι ἐρήμους, ἐστῆκε τὸ νατ' αὐτὰς διεσπινώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἄνω τῆς νομῆς

μῆς ἐπανηκουσαί, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαυον, καὶ τὰ χεῖρτα διετίθειον. ὃ δὲ πρὸς αὐτὰς, κἀκίσα ζωά, τὸν μέλι κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀδύων ἀφῆκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελόμενον ὑμῶν πλάττετε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι ἄπο τῶ ἀνθρώπων τινές, αἱ ἀγνοίαι τὸς ἐχθρὸς καὶ φυλάττομενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀποθουῶντι.

Ἀλλων.

Ἀλλων ὄρνις ἐστὶ φιλέρμη, καὶ τῇ βαλάντῃ διαίτομένη. ταύτην λέγουσι τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλάττομεν, ἐν σισυέλοις παραθαλάσσις νεοτήροισι ἔσθαι. καὶ δὲ ποτε τίποτε μίλλασα, ἀνεοσσοποιήσασα, ἐξελθούσα

stu redeuntes, vt prehēderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabāt. Hic autem ad eas, ὀ pessimæ animantes, furatum vestros fauos illæsum dimististis, me verò fatagentem vestri percutitis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cauere. imicos autem ut insidiatores repellere.

ALCEDO. 86

Alcedo anis est folitaria, semp in mari vitā degens. Hanc aiunt, hominum venationes cauentem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa

autem ea ad pabulum, euenit mare à vehementi concitatum vento eluari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuersa, re cognita, ait, Me miseram, quæ terram vt infidiatricem cauens, ad hoc cõfugi, quod mihi longè est infidius.

AFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

PISCATOR. 87

Piscator, in fluuio quodam piscabatur: extensis autè retibus, & fluxu cõprehensio, vtrinque funi alliga

δέ ποτε αὐτὸς ἐς νομὴν, συνίβη πλὴν δαλασσοῦ ὑπὸ λάβρῃ κυμαίνουσῶν πνύματός, ὑπερ-αρθύνηται τῆ καλλιῶς, ἡγεὶ ταύτην ἐπικλίνουσαν, τὰς νεοτῆς διαφθεῖραι. ἢ δ' ἐπαυελθῶσα ἢ γνῶσα τὸ πρῶτον, εἴπειτα δὲ λαίῳ ἔζωγε, ἢ τις πλὴν γὰρ ὡς ἐπιβουλοῦ φυλάττει τὸ μὲν, ἡδὲ ταύτην κατέφυγον, ἢ μοι πολλὰ γέγονον ἀπιστότερα.

Επιμύθιον. Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἢ τῶν ἀνθρώπων ἐνίοτε τὰς ἐχθρὰς φυλάττει μὲν, λαμβανούσι πολλὰ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐπιπίπτοντες.

Ἀλιεύς. Ἀλιεύς ἐν τινὶ ποταμῷ κλίσειν. διασείρας δὲ τὰ δίπτυα, ἡγεὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ πρὸς βῶν, ἐκαστὴν ἑρωθεῖ καλῶ δέω

δέω προσδύσας λίθον, τὸ ὑδωρ ἔτυπεν, ὅπως εἰ ἐχθρὰς φεύγοντες ἀπαρροφυλάκῃς τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῆ ἢ περιτὸν ἴσχυον οἰκουμένης τὴς δευσομένης τὸ τοιοῦτα, ἐμίμμετο ὡς τὸν ποταμὸν βουλομένη, ἢ διεσῆδες ὑδωρ μὴ συχωροῦντα πίνειν. ἢ ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς τὰ πάντα, ἐμὲ δεήσει λιμώτισθαι ἀποθνήσκω.

Επιμύθιον. Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἡγεὶ τῶν πόντων οἱ διμαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας ἐς στάσιμ πελάγισιν.

Πύθων ἢ Δελφίς. Πύθων ἢ Δελφίς. Ἐθνος ἔν τῷ τοῖς πλείοσι μελιτάτω κνωιδίῳ ἡγεὶ Πιθῆων ἀπὸ γαίθων πρὸς πελάγισιν ἡγεὶ μύθιον

alligato lapide, aqua verberabat, vt pisces fugientes incaute in retia incidere. Cū quidam verò ex iis qui circa locū habitabant, id facere videret, increpabat quod fluuium turbaret, & claram aquam non fineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFABVLATIO.

Fabula significat, ciuitatum etiam relictis tunc maximè quæsum facere, quum patriis in seditionem induxerint.

SIMIVS ET Delphis. 88

Oris quæ esset nauigatib' melitæses catulos & Simios adducere in somos lamen

lamen navigationis, nauigās quidā habebat secū & Simiū. Cū autē peruenissent ad Suniū Atticę promōtoriiū tēpestatē vehementem fieri contigit. Naui autē cuerisā, & omnibus enatantibus, natabat & Simius. Delphis autē aliquis ipsum cōspicatus, & hominē esse ratus, digressus sustinebat ad terrā perferens. Vt verō in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit Simium, an genere esset Atheniensis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræū nosset. Ratus autem Simius de homine eū dicere, ait, & valde amicū esse ei, & familiarem. Et Delphis

μυθίστην το πλοῦν, πλεῖον τις ἔχει σὺν ἑωυτῷ ἢ Σιμίον. γονομύλων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σουνίον τὸ ἐπὶ Ἀττικῆς ἀκροπόρον, χειμῶνας σφοδρῶς σιωέβη γονοδία. τὸ ἦ νεὸς πῶς ἴσθαπέσις, ἢ πάντων διακονομύλωντων, ἐνέχεται ἢ οὐκ ἐπιβουῶν. Δελφίσι δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ἢ ἀνθρώπου εἶναι ἰσχυρόν, ἀπελθὼν ἀνέχεσθαι διακονομύλων αὐτῷ ἐνέχεσθαι, ὡς ἢ κατὰ τὸν Πειραιῶν ἐγένετο τὸ τῶν Ἀθηναιῶν ἐπίσκεψιν, ἐπυνθασάμενος το Σιμίον, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναιῶν. τὸ ἦ ἀπὸ τῶν, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχεῖναι γονέων, ἐπαυχέρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιῶν ἐπίσκεψαι ἰσχυρόν ἢ οὐκ ἐπιβουῶν ἢ οὐκ ἐπιβουῶν πρὸς ἀνθρώπων αὐτὸν λέγειν, ἔφη, ἢ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ ἢ σιωήθη, καὶ ἢ Δελφίσι

phis αὐτὸν τοσούτων ἢ ὑδρὸς ἀγανακτισσάμενος, ἀπεπύλω αὐτὸν ἀπέκτείνετο. Ἐπιβουῶν. Ὁ μὲν δὲ πρὸς ἀνθρώπων, οἱ τὸν ἐκλήθειον ἐν ἀδύτοις, ἀπατῶν νομίσειον.

phis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit. AFFABVLATIO. Fabula in viros qui uicriatē ignorantes, decipiendum esse existimant.

Μῦθαι.

MVS CAE. 89

EN τινι ταμῆσιν μίλιτος ἐκχυθέντι, Μῦθαι ποροσηΐσσαι κατὰ πύδριον. ἐμπαγέντα μὲν ἢ τὸ πλοῦν αὐτῶν, ἀνασηΐσσαι ἐν ἔχθρῳ. ἀποπυγόμενα δ' ἐλεγον, ἀδύτοις ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχέως ἡρώσιον ἀποκλήμεθα.

IN cella quadam melle effuso, Mufcæ aduolūtes comedebāt. Implicitis autē earū pedib⁹, cuolare nō poterant. Cū verō suffocarentur, dicebār, Miseræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Ἐπιβουῶν. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχυρίαι πολλῶν κακῶν αἰτίας γίνεσθαι.

AFFABVLATIO. Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Ἐμῆσις ἢ Ἀγαλματισμοῖς.

MERCVRIVS ET STATUARIUS. 90

EMῆσις γινώσκει βολόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ'

MERCURIUS scire volens quanti apud

apud homines esset, iuit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Iouis, rogabat, quāti quis ipsam emere posset. Hic autem cum dixisset, drachma, risit, & quāti Iunonis, ait. cum dixisset, pluris: visa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit Deorum & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. Statuarius verò ait, Si hanc tibi additamentum do.

AFFABVLATIO.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est pretij.

MERC

παρ' ἀνθρώπων ἔστι, ἤκει εἰς Ἀγάλματῶν πεισὺν, ἡσὺν ἐκείνου ἀνθρώπου, καὶ θεοῦ ἀγάλματῶν, καὶ θεοῦ ἀγάλματῶν τῶν Διὸς, ἡρώτα, πόσον τίς αὐτὸ πρῖανθαι δύναται. τοῦ ἑπώνου, δραχμῆς, γελῶσας, πόσον τὸ τῆς Ἡρῆς ἔργον εἰπώνου, ἢ, πολέονος ἰδῶν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀγάλματῶν, ἢ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἀγγελὸς ἐστὶ θεῶν ἢ θεοῦ, πολὺν αὐτὸς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤκετο πρὸς αὐτὸν: ὁ δ' Ἀγάλματῶν πεισὺν ἔφη, ἔαμ τούτους ἀνήκει, καὶ τῶν προδόντων σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν παρὰ ἀνθρώπων νοβόδοξον, οὐδεμιᾶ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῆ.

Ἔρμης

Ἔρμης καὶ Τυρρεσίας.

MERCVRIVS ET TIREFIAS. 91

Ἔρμης βολόμενος τῶν Τυρρεσίων μακροπύλον ἐδιδόκει ἐστὶ γυναικί, καὶ τῶν αὐτῶν βόων ἀγρονομίας, ἤκει ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ἰμαίνεσθαι ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐτῶν κατήχθη. ἢ ἢ τῶν βόων ἀπολείας ἀγγελοῦ τῶν Τυρρεσίων, εὐάνος παραλαβὼν τὰν ἔργον ἐξῆλθε, οἰωνὸν τινα πρὸς τὸν κατέστη σκεψόμενος, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ φράσει αὐτῶν, ὅτι τινὰ ἀνὴρ ἐξήνικον δεῖσθαι. ὁ δὲ Ἔρμης τὸν μὲν πρῶτον θεασάμενος ἔειπεν ὅτι ἀριστέων ἰδὼν τὰ δεξιά διήστη μνησθῆναι, ἔγρασε. τοῦ δεξιῶν μὴ πρὸς αὐτὸν εἶναι τῶν, ἐν δευτέρῳ Κορώνην εἶδεν ἐπὶ τίνος δένδρον καθήμενον, ἢ ποτὲ ἴδ' ἀνω βλέψασαν,

Mercurius volens Tiresiam vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouem autem amissione renunciatam Tiresie, ille assumpto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quamnam auem viderit. Mercuri autem primum vidisse Aquilam a sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic non ad eam attinere quum dixisset, secundo Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modo superius aspicientem,

cientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is re cognita, inquit, Sed hæc Cornix iurat & cœlum & terram, si tu velis, meas me receptorum bonnes.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum suracem.

CANES. 92

HAbens quidam duos Canes, alterũ venari docuit, alterum domũ iernare. Cæterũ si quãdo venaticus caperet ali quid, & domº custos particeps vnã cũ eo dapis erat. ægreferente autem venatico, & illi obiiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutriretur labor

πισσαυ, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν παρακλινοῦσαυ, καὶ τὴν μαίσει φράσει. καὶ ὅς κωτικὸν ἀπερ, ἀλλὰ κωτικὴ ἡ Κορινθία διόμυνη τὴν τε ἕρσυν καὶ τὴν γῆν, ὥς ἔστω σὺ θελὼν, τὰς ἐμὰς ἀπολήσεται βῆς.

Ἐπιμύθιαυ.

Τόττω τῷ λέγω χρεῖσταιτο αὐτὸς πρὸς αὐδραυ ἠλέστηυ.

Κύνες.

Ἐχων τις δύο Κύνεσ τὸν μὲν ἔτρευν θηροθεῖν ἐλάσσει, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλάκην. καὶ ἂν ἔσται ὁ θηροθετικὸς ἡγευέτι, καὶ ὁ οἰκοφύλακὸς συμμετέσται αὐτῷ τὴν θάινεσ. ἀγνοῦντὸν ἢ τὸ θηροθετικὸν, καὶ κείνου ἀνομισησῶν, ἂν γὰρ αὐτὸς μὲν καὶ ἐκείνου μετὰ, ἐκείνου ἢ μολὼν ποτὲν τοῖσ αὐτῷ τρέφεται, ποτὲν,

πόνεις, ἀπολαβὼν αὐτὸς ἄπε, καὶ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν θεσπὸν μίμπτου, ὅς δὲ ποτὲν με ἐλάσσει, ἀλλὰ ποτὲν ἀλλοτρὶσ ἐστίειν.

Ἐπιμύθιαυ.

Ὁ μὲν δὲ ἀηλοῖ, ὅτι καὶ τὸν νέων οἱ μολὲν ἐπιτάμηναι, δὲ μαμπτοῖ ἐσται, ὅταν αὐτὸς οἱ γονεῖσ τὸν ἀγαγῶσιν.

Ἄνὴρ καὶ θυγάτηρ.

Ἐχων τις θυγατέρα, πρὸς τὴν κατὰ οἶκον ἀπαντας ἀπεχθὺσ ἔχουσαυ, ἡβουλήθη γυναιεῖν καὶ κατὰ τὴν πατρὸσ οἰκίετασ εἶτω διάκειετ. διὸ δὴ καὶ μετὰ ἀδελφου παρφασίωσ πρὸς τὸν αὐτὸν αὐτὸν ἀποσέδειε πατέραυ, μετὰ δὲ ἡμέρας ἐπαιουθεσίωσ αὐτὸν, ἐπιουθεσέτω, ποτὲν πρὸς τὴν ἐκείνου

laboribus, respondēs ipse ait, Non me, sed herũ reprehende, quĩ non laborare me docuit, sed labores alienos comessē.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quũ eos parentes sic educauerint.

MARITVS ET VXOR. 93

HAbens quidam vxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis verò post diebus ea reuersa, rogauit quomodo erga illos habu

habuisset. Hæc verò cum dixisset, bubulci & pastores me spectabant, ad eam ait, Sed ò vxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem reuertuntur, quid sperare oportet in iis, quibuscum toto conuersaris die?

AFFABVLATIO.
Fabula significat, sic sæpe ex parua magna ex manifesta incerta cognosci.

HOEDVSET
 Lupus. 94

HOEDUS derelictus à grege persequente Lupo, conuersus ad eum, dixit, ò Lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucudè moriar, ca-

λιγνέτω. τῆς ἡ φαρμῆς, ὡς οἱ βουκόδοι καὶ οἱ ποιμνῆδες με ὑπεβλέποιστο, πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' ὦ γυνὴ, εἰ τοῦτοισ ἀπεχθάνῃ, οἱ ἄρδρον μὴ τὰς ποιμνας ἐξελάουσιν, ἢ ψὲ ἢ αἰσῆσι, τί χρεῖ προσδοκᾶν πρὸς τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιήτριβες ἦμεθα;

Ἐπιμύθιον.
 Ὁ μῦθος ἀποδοῖ, ὅτι ἄνω πολλοὶ ἐν τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, καὶ ἡτῶν προδίκων τὰ ἀδολὰ γινώσκουσι.

Ἐμφῶ καὶ Λύ-

EPIPHOS ὑπερήσασα τὸν ποιμνα, καὶ τὸν Λύπη καταδιώκοισα ἐπιστραφέασα ἢ πρὸς αὐτὸν ἔφη, ὦ Λύπη, ἐπεὶ πέπεισομαι ὅτι σὺν βρώμα γονίσομαι, ἵνα μὴ ἀνόως ἀποθάνω, αὐτῶν

σομ πρῶτον ὅπως ἐρχώσασθαι. τοῦ ἡ λύπησ αὐλουῶντος, ἢ ἢ Ἐρίφου ἐρχομῆς, οἱ κύνες ἀνίστασται τὸν Λύπην ἐλάουσιν. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῆ Ἐρίφω φησὶ, Λύπησ ταῦτά μοι γίνεσται. ἔδει γὰρ με μάχεσθαι ὄντα, ἀλλ' ἄνωτῶν μὴ μιμείδασθαι.

Ἐπιμύθιον.
 Ὁ μῦθος ἀποδοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἀπεφύκασιν ἀμελεῶντες, τὰ ἢ ἑτέρων ἐπιτηδύθειν περιώμενοι, δυστυχίαισ πρὸς ἐπιτήθεισιν.

Καρκίνῶ καὶ Ἀλώ-

KARKINOS ἀπὸ βαλάνου ἀναβάς, ἐπὶ τινος ἐνέατο τὸ πρῶτον. Ἀλώπηξ λιμώτισσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθῶσα ἀνέλαβη αὐτὸν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσασθαι, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια

ne tibia primùm vt saltè. Lupo autè canente tibia, atq; Hædo saltate, canes cum audiuissent, Lupi persecuti sunt. hic conuersus Hædo iquit, Meritò hæc mihi fiūt oportebat enim me cocus cum sim, tibicinem non agere.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, qui ea, quibus natura apertus sunt, negligit, quæ uerò aliorum sunt exercere conatur, in infirmitia incidere.

CANCER ET
 Vulpes. 95

CANCER è mari cum ascēdisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes uerò efuriēs, vt conspexit, accēssit: ac cū rapuit. Ille deuorandus, ait, Sed ego ini-

sta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quae nihil conunium aggrediuntur merito informatos esse.

Citharcedus. 96

Citharced⁹ rudis i domo calce i crustata, vt solebat, canes, & cōtra resonāte ipsi voce, putabat valde canor⁹ esse. itaq; ob id clar⁹ cogitauit etiā theatro se cōmittere oportere. Profect⁹ verò ad se ostēdēdū, quū malē admodū caneret, lapidib⁹ ipsum explosum abegerūt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam

ναυα πέπονθα, ἐς θανάτην ὧν, χερσαῖα ἡβελήθη γοεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ἐτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ οὐκ ἐνα καταλιπόντες ἐπιτυδαῖμαίφα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, ἐπιτύτεις δυστυχῶσαι.

Κιθαροποιός.

Κιθαροποιός ἀφηνῆς ἐνομινο κενοναυα μὲν ὁ σωήτως ἀδῶν, καὶ αὐτιχῶς αὐτῶν ἴσθως, ὡς ἐν σφῆρα δῶφως ἀναῖ. καὶ δὲ ἐπαρθεῖς ἰδὲ τούτῳ, ἐξυω δῆεν καὶ θεῶν ἐαυτῶν ἐπιδοῦμαι. ἀφηνῆ μὲν δὲ ἐπιλέξασθαι. καὶ κακῶς ἀδῶν ἰσάνυ, λιβῆς αὐτῶν ἐξώσαντες ἀπὸ λαοσῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ἐτι οὐτῶτα μάλιστα τοῖς ποικυροῖς ἐναντιῶν, ἐπὶ τοῖς κρινοῖς ἐστιν ἀδύνατον μάισα.

ἐνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δύναντες ἐναί τινας δόξαν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφῆριωνται, δολονὸς ἀξιοῖ εἶσιω.

dam qui in scholis nudentur esse aliqui, cum ad res publicas se coniferunt, nullius preiū esse.

Κλέπτῳ.

Κλέπτῳ εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, δεινύραρον, ἐτι μὴ ἀλιμῆρῶνα, καὶ τῶτον λαβόντες ἀπέλασαν. ὃ ἡ μέλλων ἴω αὐτῶν θύεισθαι, ἐλάτο, ὡς ἄμ αὐτῶν ἀπολύσασσι, λέγων, χροσίμῳ εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρω. οἱ ἡ ἔφασσαν, ἀλλὰ διὰ τὸτό σε μάλλον ἰσόμασι. ἐκέλευε γὰρ ἐγείρω, καὶ ἐπῆσαν ἡ μῆς ἐν ἔσθ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ἐτι ταῦτα μάλιστα τοῖς ποικυροῖς ἐναντιῶν, ἐπὶ τοῖς κρινοῖς ἐστιν ἀδύνατον μάισα.

Κερω

FVRBS. 97

Vres in domum quandā ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atq; hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, vt se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, vt qui noctu eos ad opera excitet. Hi vero dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus, illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea nimis prauis esse aduersa, quae bonis sunt beneficia.

p 2 COR

CORNIX BT
Coruus. 98

Κορώνη ἢ ἐπὶ Κό-
ραξ.

Cornix Coruo-
Cinuidēs, q̄ is per
auguria hoibus va-
ticiparetur, ob' idq̄
crederetur vti futura
prædicens, cōspicata
viatores quosdā præ-
tereuntes, iuit sup ar-
borē quandā, stansq̄
valde crocitauit. Il-
lis verò ad vocē con-
uersis, & stupefactis,
recognita quidā in-
quit, Abeamus heus-
vos, Cornix enim
est quæ crocitauit, &
auguriū non habet.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eo-
dem modo ☉ homines
cum praestantioribus cer-
uites, praterquam quod
nō ad æqua perueniunt,
nisi quos; dignos esse.*

COR

Κορώνη φθονόσα
σα Κόραξ, τῷ ἐ-
πι δὲ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώ-
ποις μαρτυρεῖται, ἢ
διὰ τὸ τοῦ μαρτυρηθέντος
ὡς προλέγουσι τὸ μέ-
λλον, θεασαμένη τινὰς
ἀδοιπούρας παρόντας,
ἤκει ἐπὶ τι δένδρον, ἢ
ἔασα μεγάλης ἐκρα-
ξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν
φωνὴν ἐπιστραφέντων,
ἢ ματαπλαγέντων, ἢ
ποχυλῶν τις ἐφη, ἀπίω-
μεν ὃ ἴσται, Κορώνη γὰρ
ἐστὶν ἢ τις κέρρα, ἢ ἐπὶ
οἰωνομῶν ἔχει.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μὲν ☉ ἀκλόι, ἐπι-
ἴτω ἢ τῷ ἀνθρώπων οἰ-
τοῖς κέρρασι ἐμικλώ-
μενοι, πρὸς τῷ τῷ ἴσται
μὴ ἐπιμύθειαι, ἢ γέλω-
τα ὀφλισκάνουσι.

Κορώ

Κορώνη ἢ ἐπὶ
Κόραξ.

CORNIX BT
Canis. 99

Κορώνη ἢ ἐπὶ
Κόραξ, ἢ ἐπὶ
ἐπίστασι ἐκείνη, ἢ πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μάτην
τάς θυσίας ἀναλίσκεις;
ἢ γὰρ θεὸς οὐτῶ σε μι-
σᾷ, ὡς καὶ ἢ τῷ σιωπῶ-
ντι σοι οἰωνῶν τὴν πί-
στιν ἀφαιλέω. ἢ ἢ Κορώ-
νη πρὸς αὐτὸν, διὰ τὸ το-
μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἢ να
διαλλάγῃ μοι.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μὲν ☉ ἀκλόι, ὅτι
πολλοὶ διὰ κέρρα τὸς
ἐχθροὺς ἀνεγχετῶν οὐκ
θυνοῦσι.

Κόραξ ἢ ἐπὶ
Οφίς.

CORVVS BT
Serpens. 100

Κόραξ τροφῆς ἀ-
πορών, ὡς κα-
τέδωκε ἐν τινι δύνῳ
τῷ ὄφει κοιμώμε-
νον, τὸ τοῦ ματαπλά-
σῃστος, ἢ ἢ ἐπιστραφέν-
τος.

Cornix Minerue
sacrificans, canē
inuitavit ad epulas.
ille verò ad cā dixit,
Quid frustra sacrifi-
cia absumis? Dea em
aded te odit, vt ex pe-
culiaribus quoq; tibi
auguriis fidē sustule-
rit. Cui Cornix, Ob-
id magis ei sacrifico,
vt reconcilietur mihi.
AFFABVLATIO.
*Fabula significat,
plerosq; ob lucrū non
ueneri inimicos benefi-
cij profsequi.*

p 3 niflet,

ὁ δὲ δεικνύς αὐ-
τῶν ἀποδύσκειν μέλ-
λων ἔφη, δέλαι
ἔγωγε, ὅς τοιούτου εὖ-
ρον ἔρμαιον, ὃς ἔχει
ἐπόδλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ πρὸς αὐ-
θρα δὴ δὲ θρασυῶν εὖ-
ρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κιν-
δυνόσασα.

Κολοῖς καὶ περι-
τεραί.

Kολοῖς ἐν τινι πε-
ρὶ τρεῶν. Περιτε-
ραὶ ἰσθμῶν καλῶς τρεφο-
μεθας,

niffet, atq; momor-
diffet ipsum, Cornus
moriturnus dixit, Me
miferum, qui tale re-
peri lucrum, ex quo
etiam pereco.

AFFABVLATIO.

Fabula in uirum qui
ob thesaurorum inuen-
tionem de salute pericli-
tatus fit.

MONEDYLA ET
Columba. 101

Monedula i Co-
lubarario quoda
Colubis uisits bna ne-
tritis,

μεθας, δεικνύς, ἐαν-
τῶν ἰσθμῶν, ὡς καὶ αὐτὸς ἔ-
αὐτῶν διακίτης μετακλι-
ψήσῃ. αἰ ἢ μέχε-
ρ μὲν ἰσχυρῶς, ἀμέθῃαι
Περὶ τρεῶν αὐτῶν ἔναι,
πρὸς τὸ. ἐπεὶ δὲ το-
σε ἐνλασθίμενος ἐφθέγ-
ξατο, κλυμαῦτα πῶ
αὐτὸς γνῶσαι φύσιν, ἐ-
ξήλασαν παύσαι, καὶ
ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐν-
ταῦθα τροφῆς, ἐπανῆ-
κε πρὸς τοὺς Κολοῖς
πάλιν. καὶ κένοι διὰ τὸ
χρῆμα αὐτῶν οὐκ ἐπι-
γινόντες, ἃ μὲν αὐτῶν
διακίτης ἀπέβλεψον, ὅσοι
ἀνοῖον ἐπιθυμῶντα,
μυδετέρας τύχην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ διδοί, ὅτι
ἀεὶ καὶ ἡμῶς τοῖς ἐαν-
τῶν ἀρκεῖσθαι, λογι-
ζομένων, ὅτι ἢ πλεο-
νεία πρὸς τῶ μὲν
ὄφελῶν, ἀφαιρέται
καὶ τὰ προσήκοντα
πολλήν.

tritis, dealbavit sese,
iuitq; ut & ipsa eo-
dem cibo impertire-
tur. Haec uero, donec
tacebat, rata eam
esse Columbam, ad-
miserunt. Sed cum
aliquando oblita vo-
cem emisisset, tunc
eius cognita natura,
expulerunt percu-
tendo, eaq; priua-
ta eo cibo rediit ad
Monedulas rursum.
Et illa ob colorem
cum ipsam non nos-
sent, a suo cibo ab-
egerunt, ut duorum
appetens, neutro po-
tiretur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oporere nos no-
stris contentos esse, con-
siderantes habendi cu-
piditatem praeterquam
quod nihil inueniatur,
re sepe quae adsunt
bona.

Κολ p 4 Mon

Monedulā quī quis cepisset, & pedem alligasset filio, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, vbi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumvoluto vero ramis vinculo, euolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, que apud homines non ferens seruitutem, incautē me vita priuauī.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnunquam quosdam dum se à mediocribus student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercur

Κοκοίς τις σολυλάβω, ησεί δεσας αὐτοῦ τὸν πόδιον, τῷ ἑαυτοῦ παρὲς ἑσῆς παρὰ δὲ ὃ ἢ μὴ περιμένως πῶ μετ' αὐθρόπου διαταξῶ, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἐτυχε, φυγῶν ἡμῶν εἰς πῶ ἑαυτοῦ κωκίαν. περιελάβεντ' ἢ τὸ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις ἀποπτηναί μὴ δυναμένης ἐπειδὴ ἀποδύκωκεν ἑμμελε, πρὸς ἑαυτῶν ἔφην, Δέλωλα ὅ ἔγωγε, ὅς πῶ παρ' αὐθρόποις μὴ ὑπομένως δουλείαν, ἔλαβον ἑμαυτοῦ τ' ἑσῆς σερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι τινες ἐὰν ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοῦς βυλόμενοι ῥυσαδάσ, εἰς μέγας ἀδελωπίτων σιμ.

Ἐμῆς.

Zeus ἑμμελε παρὸς ἑτάξῃ πῶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φασμάτων ἔγγαμ. ὁ δὲ τούτο τρίψας, ησεί μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστω ἐπέχεσθ. ἐπεὶ δὲ μόνον τοῦ συντάως ὑπολεφθέντ' ὅ, πολλὰ κατελέγετο φάρμακον, ὅλῳ λαβῶν πῶ βυείαν ἐπέχεσθ αὐτῷ. καὶ τούτου σιμῆβη τοῦς τεχνίτας ἀποσπασ ψεύδωσας, μάλιστα

Iupiter Mercurio iussit, vt artificibus omnibus medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum vero solo relicto satore, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atq; hinc contigit artifices omnibus mentiri, ma-

p 5 ximè

ximè verò omnium futores.

AFFABVLATIO. Fabula in mendacis artifices.

I V P I T E R. 104

I Vpiter formatis hoibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens vndenam ipsum introduceret, per turbam ingredi enim iussit. Hic verò primū contradicebat, quod indigna ferret. Vehementius verò eo instante, ait, Sed ego sane his ingredior pactis, si amor non ingreditur: si ingreditur, ipse exhibeo quamprimum. Ex hoc profecto euenit omnia scorta inuerecunda esse.

A F F

λίσσε δὲ πάντων τούτων σαρτίων.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος πρὸς ψευδοποιούς τεχνίτας.

Zōus.

Z Eus plāstas tōs zōndrōpous, tās zōmōn āllous diadēseis autōis enēthke, mōntō d' enēthnai tōn aischōnōn epōlōideto. didhōnē mē ēchōn pōthēr an autō tōn aischōnōn, diadēthē enēthōson. ē dē tō mōn pōtōtan autōn leghn anaxipōadōsai. epōē dē spōdhrā autō ēnēneto, ēph, āll' ēghōgē tōn tōlōn aischōnōn tōis ēmolōgiāis, ōs an ēphōs mē aischōnōn d' aischōnōn, autōn zōelōsōmōi parōntōnā. āpō dē tōzōnōn sōmēnōn pōntas pōnōnōn aischōnōn ēnōi.

Ε Π Ι

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος διηλοῖς ἐστὶ τὸν ὄτι ἐραστὸν κατέχευε μέλιτος, ἀνασχεύσας εἶναι συμβαίνει.

AFFABVLATIO. Fabula significat, ceteros ut erastus pro amore inueccundus esse.

Zōus.

Z Eus gāms tē zōnēm, pōlōn tō zōnē ēstō mōnōs ē tē xēlōnōs ὑσθρōnōsōs, diōpōrōn tōn aischōnōn qd ὑσθρōsōs, epōmōdōēto autōis, tōn zōnōn autō tōn tō dēpōnōn ē parēgēnōs. qd dē ēstōsōs, oimō phō, oimō aischōnōn, āghōnōn tōsōs kōn tōnōs, nōtōdōnōs tōn oimōn ē aischōnōn pōrōphēphō.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος διηλοῖς, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀγορεύουσι μᾶλλον λιτῶς παρ' ἐαυτοῖς βίον, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελεῖν.

Δ Η Θ

I V P I T E R. 105

I Vpiter nuptias celebrians, oia aialia cōuiuio excipiebat. Sola verò testudine tardè profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eā, quam obrem ipsa ad conuiuium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domos optima, iratus ipsi, damnauit vt domum baiulans circūferret.

AFFABVLATIO. Fabula significat, plerisque homines eligere, parce potius apud se uiuere, quam apud alios lanie.

I V P

LVPVS BT
Ouis. 106

Λύπυς καὶ Πέ-
βας.

LVpus à canibus
morsus, & male
affectus, abiectus ia-
cebat. Cibi verò in-
digens, visa Ouis, ro-
gabat vt potum ex
praeterfluente flumi-
ne sibi afferret. Si
enim tu mihi, inquit,
dederis potum, ego
cibum mihi ipsi inue-
niam. Illa, re cogni-
ta, ait, Sed si ego po-
tũ do tibi, tu & cibo

Λύπυς καὶ Πέ-
βας πένθησεν, ἐβέβη-
κε. τρεφῆς ἢ ἀπορῆς,
θεασάμενος τὴν βί-
βαν, ἐβόησε πένθη
ἐν τοῦ ποταμοῦ νομίῳ.
εἰ γὰρ σὺ μοι, φησί,
δέδωκας ποτὸν, ἐγὼ
τροφὴν ἐμαυτῷ εὐρή-
σω. τὸ δ' ἰσχυρῶς ἐ-
φη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ πῶτον
ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφήν
μοι

μοι χρεῖον.
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μύθος πρὸς ἀνδρᾶ
κακῆς γοῦν, δι' ἄπονη-
σεως ἐνεδρῶσιν α.

me vtrius.
AFFABVLATIO.
Fabula in uivum ma-
lificum, per simulatio-
nem insidiantem.

Λαγοί.
Λαγοὶ παρὲ πο-
ταμῶν ἐβόησαν,
παρεκάλων ἐς συμ-
μαχίαν Ἀλώπενους. αὐ-
τὸν ἔφασαν, ἐβουλόσα-
μεν ἄν ὑμῖν, εἰ μὴ ἴδει-
μεν τίνες ἐστέ, καὶ τίσι
πολεμεῖτε.
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μύθος διὰ τοῦτο
οἱ τοῖς κρείττοσι φιλόνει-
κῶντες, ἵνα αὐτῶν σωτη-
ρίας καὶ ἀφροσύνας.

LEPORES. 107
LEporos olim bel-
ligerantes cum
Aquilis, inuocarunt
in auxiliũ Vulpes. he
autẽ dixerunt, Vobis
auxiliaremur nisi sci
remus, q̄ vos estis, &
cũ quibus bellamini.
AFFABVLATIO.
Fabula significat,
eos qui cũ præsantiori-
bus certant, suam salu-
tem contemnere.

Μύρμηξ.
Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ
πάλαιον ἀνθρώ-
πῳ λέγεται. καὶ τῆ γεωργί-
α διωκεῖται προσέχων, σὺν
τοῖς ἰδίοις ἡμεῖστο πό-
σει, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν
γειτόνων καρπῶν ὑφ-
εἶλετο.

FORMICA. 108
QUæ nũc Formi-
ca, homo o-
lim fuit. Hic agricul-
turæ assidue incũbes,
non erat propriis la-
borib⁹ cõtētus, sed &
vicinorũ fruct⁹ furr-
picbat.

piebat. Iupiter autem indignatus huius habēdi cupiditate, trāmutauit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verūm quū mutasset formā, non & affectū mutauit. Nā hucusq; arua circumeundo, aliorū labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturā priuam, cūi maxime speciem transmūtauerint, mores non mutare.

VESPERTILIO & Mustela. 109

Vespertilio ī terrā cūi cecidisset, a Mustela capta est. Et cūm occidēda foret, pro salute rogabat. Hac verō dicente, nō posse ipsam dimittere, quod natura voluc

ρετο. ὃ ἢ Ζεὺς ἀγαπήσας ἐπὶ τῇ τούτου πολιορκείῃ, μεταμύρφωσεν αὐτὴν εἰς τούτο τὸ ζῷον, ὃ μύρμηκας λέγουσιν. ὃ ἢ πῶς μορφῆν ἀλλάξας, πῶς διαβίωσιν ἢ μετέβαλε. μέλει γὰρ ἔτι καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀποβουρῖσαι.

Επιμύθιον. Ὁ μύθος διηλοῖ, ὅτι οἱ φόντοι πορνῆοι, καὶ τὰ μακάριον τὸ εἶδος μεταβλήσονται, τὴν τρυφὴν αὐτῶν μεταβάλλοντες.

Νυκτερίς καὶ Γαλι.

Νυκτερίς αὐτῇ γῆσι πεσεῖσα, ἐπὶ Γαλιῆς συνεκρίθη, καὶ μέλλουσα ἀναρῆσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδέετο. ἢ ἢ φαρμάκους, καὶ ἀναδιδάσκει αὐτὴν ἀποδύνασαι, φόντοι γὰρ πάνσι τοῖς κτείνουσι.

πτιούσις ποταμῶν, αὐτὴν ἐλεγε, ὅτι ἄρτι, ἀλλὰ μὴ εἶναι. καὶ ἔπειτα ἀφείδην. ὑπεβλεψὲν ἢ πάλιν προσέειπε, καὶ ἄλλο ἔτερας συνεκρίθησα Γαλιῆς, καὶ βροθιάσασθαι εἰδήτω. ἢ δὲ ἀπαύσας, ἔπειτα ἐχθροῖσιν μυσίον, αὐτὴν μὴ μῦθος, ἀλλὰ Νυκτερίς ἐλεγε, εἶναι, καὶ πάλιν ἀπειλήσασθαι. καὶ οὕτως συνέβη αὐτῇ αὐτὴν ἀλλοφραμίαν τὸ ὄνομα, σφραγίσας τυχεῖν.

Επιμύθιον. Ὁ μύθος διηλοῖ, ὅτι αἱ καὶ ἡμῶς καὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμύθημα, λοιπὸν μὲν, ὡς οἱ τοῖς νεύροισι συμμεσσησάμενοι, καὶ τὸν ποταμὸν τῶν μινδύων ἐκφύγασιν.

Ὀδοιπόροι.

Ὀδοιπόροι κατὰ τινὰ ἀγρὸν ὄδον ἔχοντες, εἰδὼν ἐπὶ τινὰ σκηνῶν.

volucris oib' inimica foret, ait, Non autē, sed murē esse: & sic dimissa est. Postremō autē cū iterū ceci differet, & ab alia capta Mustela, ne vocaretur orabat. Hac autē dicēte, cunctis inimicā esse muribus, se nō Murē, sed Vespertilionē esse dicebat, & rursus dimissa est. Atq; ita euenit, bis mutato noīe, salutē consequutam fuisse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

VIATORES. 110

Viatores iuxta litr' quoddā iter faciētes, venerūt ī speculam

culā quandā, & illic
 confpicari farmenta
 pcul natātia, nauim
 esse magnā existima
 runt : quāobré expe-
 ctarūt tanquā appul-
 sura ea esset. Cūm ve-
 rō à vĕto lata farmē-
 ta propius forent, nō
 nauim amplius, sed
 scaphā videre vide-
 bātur. Aduectis autē
 illis, quum farmenta
 esse vidissent, inter se
 dixerūt. Vt nos igitur
 frustra quod nihil est,
 expectabam?!

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 nonnullos homines, qui
 ex improviso terribiles
 esse videntur, cum peri-
 culum feceris, nullius
 esse precij inueniri.

ASINVS SYL-
 uestris. III

ASin^o syluestris
 Afino viso do-
 mestico

συναίμα. καὶ ἵδοντες βρα-
 σάμβροιο φρυγανὰ πόρ-
 ρωθον ἐπιπλοῖσθαι, καὶ τὴν
 ἀναί μεγάλην αὐθι-
 σαμ. διὸ δὴ προσέμνην,
 ὡς μελάδουσι αἰτίῃς προσ-
 ερμίσθησαι. ἐπεὶ ἡ τῆς
 αὐθιῆς φρίμβρα τὰ φρυ-
 γανὰ ἐργασίῳ ἐγένε-
 το, δέκτι νεῶν, ἀλλὰ
 πλοῖον ἐλθόντων βλέπῃ.
 ἔξουχθέντα ἡ αὐτὰ,
 φρυγανὰ ἴδοντες,
 πρὸς ἀλλήλους ἔφα-
 σαμ, ὡς ἄρα μάτην ἡ-
 μάς τὸ μὴδὲν ἂν προ-
 σεδέξαι μελλε.

Ἐπιμύθιον.
 Ὁ μὲν δὲ λέγει, ὅτι
 τὰ αὐθιῶπων ἔνιοι ἐξ ἀ-
 προσηγῆς λοιπαῖτες φα-
 βεροὶ εἶναι, ὅταν ἐπὶ πᾶ-
 ραυ ἰδῶσιν, ὁ δὲ μὲν δὲ
 ἀπίστανται ἄξιαι.

Ὁν ἄγῃ.

ΟΝ ἄγῃος ὄνον
 ἰδὼν ἡμερον ἐν
 τινε

τινὶ δυνάτῳ τόπῳ, προ-
 σελθὼν αὐτὸν ἐμακάρι-
 σεν, ἐπὶ τε τῆς ἀνεξίτου
 σώματι, καὶ τῆς τρο-
 φῆς ἀπολαύσει. ὕπε-
 ρον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀ-
 χροφωρῶντα, καὶ τὸν
 δυνάτῳ διωκτῶν ἐπὶ δ-
 μένων, καὶ βρωσάλοις
 αὐτὸν παύοντα, ἔφη,
 ἀλλ' ἔγωγε αἰνέτι σε
 οὐδαιμονίῳ. ἴδῳ γὰρ
 ὡς οὐκ εὖεν κακῶν με-
 γάλων πλὴν οὐδαιμο-
 νίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.
 Ὁ μὲν δὲ λέγει, ὅτι
 ἐν ὅσῃ βελωτὰ τὰ μετὰ
 κινδύνων καὶ ταλαιπω-
 ριῶν μέγισται.

ὄνοι.
ΟΝοι ποτὲ ἐπὶ τῷ
 συνεχῶς ἀχροφω-
 ρῆν καὶ ταλαιπωρῆν,
 πρὸς βεῖς ἐπιμύθια πρὸς
 τὸν Δία, λύσιν τῶν πό-
 των αὐτῶν μνησθῆναι αὐ-
 τοῖς ἐπιδεδέξαι βελόμε-
 νον.

mestico i loco quo-
 dā aprico, profectus
 ad ipsum, beatū dice-
 bat, & corporis bona
 habitudine, & cibi p-
 ceptioē. Deinde verò
 cum vidisset eū feren-
 tē onera, & agastionē
 retrò sequentē, & ba-
 culis ipsū pcatiētē,
 ait, Ast ego non am-
 plius beatū te existi-
 mo. Video eū non
 sine magnis malis ha-
 bere te foelicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 non esse emulanda lu-
 cra, in quibus insunt
 pericula, & miseria.

ASINI. III.

ASini olim ppter
 ca qd assidue o-
 nera ferret & fatiga-
 retur, legatos miserūt
 ad Iouē, solutionē la-
 borū petētes. Hic au-
 tē ostēdere ipsis vo-
 lens,

lens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus, quum mingen- do fluuium fecerint. Ac illi cum verum dicere existimantes, ex illo & nunc vsq; vbi aliorum vrinam viderint Afinorum, illic & ipsi circum- stantando mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, unicuique quod fatale est, incurabile esse.

ASINVS ET Vulpes. 113

ASinus idnt⁹ pel- le Leonis, vaga- batur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa Vulpe, tentauit & hanc perterrefa- cere. Hęc autem (casu enim ipsius vocem audierat) ad ipsam ait, Sed bene nosti, quod

ὄντι τὸ ἀδύνατον ἔστιν, ἔφη, τότε αἰχμῆς ἀπαλλαγισοῦσθαι τὸ ναυνοπέδητος, ὅταν ἐροῦν- τε ποθέσωσι ποταμί- να κένοι αὐτῶν ἀλα- θάρην ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου ἢ μήχρη το- νῶ ἔνθα ἔργον ἑτέρων ἴδωσιν ἔνθα, ἐνταῦθα ἢ αἰσῶσι πρῶτα μὲν οὐ ἔρδωσιν.

Ἐπιμύθηον.

Ὁ αὐτὸς ἀναλίσκει ἐν ἑαυτῷ τὸ περὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον ἔστιν.

ὄντι ἡγεῖ Ἀλώ- πους.

ΟΝΤΙ ἔνδοξοι μα- ρτυρεῖ, τὰ δὲ τῶν ἰσθμῶν ἔμφαβον. ἡγεῖ ἄνθεα- σαμῶν Ἀλάπεινα, ἐ- πειρώτο ἡγεῖ τὰ ἴσθμῶν δε- δάσθαι, ἢ ἵ(ἐτυ)χῶσε γὰρ αὐτὸς φερεῖται μὲν ὑποκινησῶν τῶν αὐ- τῶν ἔφην, ἀλλ' οὐ ἴσθμῶν.

quod & ego te ti- muisssem, nisi ruden- tem audiuissem.

Ἐπιμύθηον.

Ὁ αὐτὸς ἀναλίσκει, ὅτι ἐνιοί- τ' ἀπαδ' ὀλίγων, τοῖς ἔξω δουλεύοντι τινες ἔνθα, ὡς τῆς ἰδίας γλωσ- σαγγίας ἐλέγχοντι.

ὄντι ἡγεῖ Βάτρα- χοί.

ΟΝΤΙ ἔλλα βατρά- χου, διέδωκε τινὰ λίμνην. ἀλιθίως δὲ ὡς κατέπεσον, ἔξανα- σῆναι μὴ δύνασθαι, ἀδύνατον τε ἢ ἔστιν. οἱ ἢ ἐν τῇ λίμνῃ ἐάττα- χαι τῶν συναγμένων τῶ- του ἀνύσασθαι, ὡς οὐ- τῶ, ἔφασκαν, ἢ τί ἂν ἐποιήσας, εἰ τοσούτων ἐνταῦθα χρόνον δέτρι- βες, ὅσον ἡμέρας, ὅτε πρὸς ἐλίγῳ πεσῶν, οὕτως ἐδίη;

Ἐπιμύθηον.

Τὸ τῶν τῶν λόγων χρεῖ- σται

quod & ego te ti- muisssem, nisi ruden- tem audiuissem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui exterius aliqui esse ui- dentur, ex sua loquaci- tate redargui.

ASINVS ET Ranæ. 114

ASinus ligna fe- res, petrāribat paludem quandā. La- pſus autē, vt decidit, nec surgere posset, la- mentabatur, ac suspi- rabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis eius suspiriis, Heus tu, dixerant, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quū quia ad breue tēpus ceci- disti, sic lamenteris?

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quis- q 2 piam

piam poterit in uinum
segnem, qui ob mi-
nimos quisque labo-
res trislaur, quum
ipse maioribus facile
resistat.

ASINVS ET
Coruus. 115

A Sinus ulcerato
dorso in prato
quodam pascebatur.
Coruo autem infide-
tente ei, & vlcus per-
cutiente, Asinus ru-
debat ac saltabat. Sed
agafone procul stan-
te ac ridente, Lupus
præteriens ipsum vi-
dit, & dixit, Miseri-
nos, quos si tantum
viderint, persequun-
tur, huic autem & ar-
rident.

AFABVLATIO.

Fabula significat,
maleficos homines, si
tantum appareant, di-
gnosci.

ASIN

σαυτ' ἄν τις πρὸς ἀ-
δρα βάνηται, ἐν ἐ-
λαχίστοις τῶν τοῦ διου-
φοροῦντος, αὐτὸς τοῦ
πλείους βλάδιος ὑφιστά-
μενον.

ὄν & καὶ κέ-
ραξ.

Ον & κλωμίδης
τὸν νότον, ἐν τινι
λειμῶνι ἐπέμειο. Κέρα-
νον ἢ ἐπιναθίσον
αὐτῶ, ἢ τὸ ἐλεμὸν ξεί-
νονος, ὃ ὄν & ὀγκῶτο
καὶ ἥλατο. τὸ δὲ ἀνα-
λάτου πὲρ ῥῶδου ἰσα-
μίδης ἢ γελῶντος, ἄν-
κον παριὼν αὐτὸν ἑ-
λε, καὶ ἔφη, ἄδλιοι
ἡμεῖς, οἳ καὶ μόνον ὀφ-
θῶμεν αὐτῶ διωκόμε-
θα, τὸ τῶ ἢ καὶ προσεγ-
γελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι
οἱ κακῆργοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ μόνον φανέν-
τες ἀηλοὶ εἰσιν.

ὄν &

ὄν & καὶ ἀλώ-
πηξ.

ASINVS ET
Vulpes. 116

Ονοινωῖασι συ-
βέμενοι πρὸς ἀλλήλους,
βήθηλον εἰς ἄγραν. Λέ-
οντος δ' αὐτοῖς σφίτυ-
χῶνος, ἢ ἀλώπηξ τὸν
ἐπυρτημένον ὄρωσα
νίνδων, προσελθῶσα
τῷ Λέοντι, παραδόσθην
αὐτῶ τὸν ὄνον ἀπέσχε-
το, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀνί-
δων ἐπαγγέλλασθ. ἢ
δὲ ἀπολύσθην αὐτῷ
φίσει, ἐπέμειο πα-
ραγωγῶσα τὸν ὄνον,
εἰς τινὰ πάλιν ἐμπε-
σθην παρεμύσασε. ἢ ὃ
λέων ὄρων ἐπέμειο φού-
ρον μὴ διωκόμενον, πρὸ
τῆς τῷ ἀλώπηκα συ-
νέσχεθ, εἰδ' ὅπως ἐπὶ τῶν
ὄνων ἐγράπην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι
τοῖς νοινωνοῖς ἐπιβυ-
λδούνητες, λαμβάνουσι
πῶλλον

A Sinus & Vul-
pes, inita inter
se societate, exiuerūt
ad venationem. Leo
verò quum occurris-
set ipsis, Vulpes im-
minens periculum vi-
dēs, profecta ad Leo-
nem, tradituram ei
Asinū pollicita est,
si sibi impunitatem
promiserit. Qui quū
dimissuram eam di-
xisset, illa adducto
Asino ī castes quos-
dam ut incideret, fe-
cit. Sed Leo videns
illum fugere mini-
mè posse, primā Vul-
pem comprehendit,
deinde sic ad Asinū
versus est.

AFABVLATIO.

Fabula significat, eos
qui socijs insidiatur, sa-
q 3 pc &

pe & seipfos nescios perdere. ποδάκις ηγεῖ αὐτοὺς προσκαποιοῦντες.

GALLINA ET Hirundo. 117

GAllina Serpentes ouis inuētis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris? quæ quum excreuerint, à te prima iniuriam au spicabuntur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat implacabilem esse prauitatem, si cui afficiatur maximis beneficijs.

CAMELVS. 118

Quum primitiuisa est Camelus hoies pterriti, & magnitudinē admirati fugiebāt. vbi verò pcedēte tpe cognouerūt ipfī māfuetudinē confisi

ὄρνις ηγεῖ Χελιδῶνα.

Ὀρνις ὄρνεως ὠδὲ σβοῶσα, ἐπιμελῶς. ἐπιβήμιανασα ἐξεδόλωσε. Χελιδῶνα δὲ θεασαμένη αὐτῆν, ἔφη, ὦ ματρία, τί ταῦτα φέρες; ἀπὸρ αὐξιδέντα ἀπὸ σοῦ πρώτης ἤ ἀδινῆν ἀφ᾽ ἑσῆς.

Ἐπιμῶνιον. Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι ἀτιθάνατος ἐστὶ ἡ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα ἀδύνατον εἶναι.

Κάμηλος.

Ὀτε πρῶτον Κάμηλος ὄφθα, οἱ ἀνθρώποι φοβούμενοι, καὶ τὴν μεγέθει καί αἰσθησιν ἐθαύμαζον. ὡς ἡ χροὸν προιδὴς ὁ σωῆσθαι αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐδέχθη.

ἐδάφησιν μέχρι τοῦ προσελθῆναι. αὐθιμένοι δὲ κατὰ μίσην, τὸ σώην ὡς χολῆν οὐκ ἔχει, ἐς τὸ σούτον καταφρονήσεως ἠλθον, ὡς τε ηγεῖ χαλινοὺς αὐτῆν ὑφιδέντες, πασιῶν ἐλαύνειν διεδῶκανασιν.

Ἐπιμῶνιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων, ἢ συνθέει ἀναίμαφρονῆτα ποιεῖ.

confisi sunt eousq; vt ad eam accederent. At intellecto paulò pòst belæ nō inesse bilem, eò contemptus iēre, vt & fre na ei imponerent, & pueris agendam traderent.

AFFABVLATIO.

Fabula significat terribiles res consuetudine contempnibiles fieri.

SERPENS. 119

Serpens à multis hominib⁹ pessundatus, Ioné postulat. Iupiter autem ad eum dixit. Sed si qui prior cōculcauit, pupugiffes, nequaquam id facere sectūsus aggressus fuiffet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

COLYMBΑ. 120

Colūba fiti correpta, vt vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum raris, atque multò clara impetu, imprudens in tabulam offendit, vt & pennis ipsius perfractis, in

terram

Οφίς.

Οφίς τὸ πῶλλον ἀνδρώων πατήριον, τῷ Διὶ ἐνέτιγγαυον. ὃ ἦ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν ἔειπεν, ἀλλ' ἐὰν πρὸ τούτου πατήσαις, ἐπιμύθειον ἔσθις, οὐκ ἂν ὁ δεινὸς ἐπιμύθειον τούτου ποιῆσαι.

Επιμύθειον.

Ὁ μῦθος δὲ δὲλοι, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνδιεμάχουσι, τοῖς ἄλλοις φοβῆσαι γίνονται.

Περὶ στέρᾳ.

Περὶ στέρᾳ ἀλίφῃ σενεχομένη, ὡς ἐβεβάσατο ἐν τινὶ τόπῳ κρατῆρα ὑδατος γεγραμμένην, ἐνόμισεν ἀλυσινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν βόλων ἐνεχθῆσα, ἐλάσθη ἐαυτῷ τῷ πίναντι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερόων αὐτῆς πρὸς κλάδων ἑνὸν κα-

πάρα

ταπεσῶν ἐπὶ γλῶ, καὶ τὸ τινος τὴν παρὰ τὸν χόλον ἀλύναι.

Επιμύθειον.

Ὁ μῦθος δὲ δὲλοι, ὅτι ἔτιοι, τὴν ἀνδρώων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀπερσιέμενοι πρὸς γαλασσὸν ἐγχερούμενοι, ἐμβάλλουσιν ἐαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περὶ στέρᾳ καὶ Κορώνῃ.

Περὶ στέρᾳ ἐν τινὶ τοπίῳ ἐρεῖται τρεπομένη, ὅτι πολυήμενία ἐφρμάττετο. Κορώνῃ δ' αὐτῆς ἀκλῆσατο, ἔφη, ἀλλ' ὡς αὐτῆ, πέπασσο ἐπὶ τῶν σεμνωμένων, ὅση γὰρ ἂν πλέσῃ καὶ τίνῃς, τοσούτω καὶ πλέσῃς λύπας σωάγης.

Επιμύθειον.

Ὁ μῦθος δὲ δὲλοι, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχισταῖσι εἰσι, ὅσοι ἐν τῇ δολείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσι.

πλάσ

terram decideret, atque à quodam occurrentiū caperetur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines ob nehemcitas alacritates, inconsultò res aggredientes, iniicere sese in perniciem.

COLYMBΑ ET Cornix. 121

Columba in columbario quodam nutrita, fecunditate superbiebat. Cornix verò ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloria-ri: nam quo plures paris, eo plus mæroris accumulas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicissimos qui in seruitute multos liberos procreant.

q s D I

Diues duas habens filias, altera mortua, praeficas conduxit. quū verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæc verò nō necessarīa sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæc ita lamentantur: nam numerorum gratia id agunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines pecunie amore non ueverit ex alienis calamitatibus questum facere.

Pastor actis inquerectū quoddam ouibus, strata sub quercu veste, ascendit

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, ἂν μίας ἀποθανούσας, ἐρηνοπούσας ἐμιοῦσάσθαι. ἂν ἡ ἑτέρας παιδὸς λόγους, ὡς ἀδελφαὶ ἡμῶν, αἱ γὰρ αὐταὶ ἄν ἐστὶ τὸ πένθος. θλιωθῶν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι ἕτω σφοδρῶς κλάσονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ ἀντὶ τοῦ δυνάτου ἐπιγυρίῃ τὸ τοιοῦτον.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀληθὴς, ὅτι ἐνταῦθα ἀνθρώπων διὰ φυλαγυρίαν οὐκ ἐνδύσονται ἀκρίβειαν συμφορῶν ἐργολαβῶν.

Ποιμὴν ἐλάσας ἔσθαι τινα δρυμῶνα στράτα βῆσθαι, καὶ ὑπὸ τῆς στράτας ἄνδρα τὸν ἱμῶνα, καὶ

ἢ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατέσσε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίωξεν τὰς βελάνας, ἐλάθον ἢ τὰ ἱμῶνα συγκαταράξοντα. ὁ δὲ ποιμὴν κατέβη, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὅτι πένθησεν, ἔφη, ζωὴ ἡμῶν τοῖς λοιποῖς ἐστὶν εἰς ἐπίτασιν παρέχεται, ἐμοὶ δὲ τρίτον ἡμῶν ἢ τὸν ἱμῶνα ἀφαλεσθε.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀληθὴς, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ βουλιαν, τὸς μηδὲν προσήκουσας ἐνεργετοῦντες, κατὰ τῶν οὐκ ἐμῶν φάσκει ἐργάζονται.

Ἀλιεύς ἢ Σμαρρίς.

Ἀλιεύς τὸ δίψυχον χαλάσας ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀνέλεγε μεσμάρριαν, σμῆρα δὲ ἔσθαι, ἢ τὸν ἱμῶνα, καὶ τὸν νῦν, καὶ μὴ λαβῆναι

ascendit & fructum decutiebat. Onces verò inter edendū glandes, neficia & vestes unā deuorarunt. At quū pastor descēdisset, ut quod erat factum vidit, O pessimima, ait, animalia vos cæteris vellera ad vestes prebetis, à me verò quod vos nutrio, etiā vestem surripuistis.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, plerosque homines obdementiam, eos qui nihil ad se attinent beneficio asficientes, domesticos male tractare.

PISCATOR BT Cerrus. 124

Piscator demisso reti ī mare, retulit Cerrū: qui paruus quū esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc

se caperet, sed dimit-
teret, quod paruus
esset: at quum creue-
ro, & magnus, inqt,
euasero, me capere
poteris, quoniam &
maiori tibi ero uti-
litati. Tum piscator
ait, Sed ego demens
fuerim, si quod in ma-
nibus est misso lu-
cro, licet sit paruum,
expectando etiā ma-
gnam sperem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
inconsideratum esse, qui
spe maioris rei, quae in
manibus sunt amittat,
quod parua sint.

B Q V S E T
Asinus. 125

HOmo qdā habe-
bat equū & asinū.
Cū autē iter face-
rēt, i via ait Asin⁹ E-
quo, Tolle à me one-
ris partē, si vis me eē
saluum.

λαβῆν αὐτίω, ἀλλ'
ἔασαι διὰ τὸ μικρὰν
τυχεύειν· ἀλλ' ὅταν
αὐξήσῃ καὶ μετὰ
φθοῖ, γένωμαι, συλ-
λαβῆν με θνήσκῃ, ἰσά-
μῃ εἰς μέσον· σοὶ ὠφί-
λειον ἔσομαι. καὶ ὁ ἄ-
λιος ἔπερ, ἀλλ' ἔγωγε
ἄνυσ ἄμ εἶλω, εἰ τὸ ἐν
χρῆσιν παρῆς κέρδος, καὶ
μικρὸν εἰς τὸ προσδοκῶ
μεῖζον καὶ μέγα ὑπάρ-
κῃ ἐλπίσειν.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι
ἀλόγητος ἄν εἴη, ὁ δὲ
ἐλπίζων μέσον, τὰ
ἐν χρῆσιν ἀφῆκε μικρὰ
ὄντα.

Ἰππὸς καὶ
ὄνος.
Ἀνθρώπος τις ἔ-
χων ἵππον καὶ
ὄνον ἀδελφόν, ἐν τῇ
ὁδῷ ἔπερ, ὁ ὄνος τῷ
ἵππῳ, ἄρα ἐν τῷ ἐμοῦ
βάρει, εἰ θέλεις εἶναι
μέσῳ.

μέσῳ. ὁ δὲ οὐκ ἐπέ-
δην. ὁ ἵππος περὶ
ἐν τῷ ὄνον ἐτελεύτη-
σεν. τῷ ἡ δειπῶντος πᾶν-
τα ἐπιδήσει αὐτῷ,
καὶ αὐτίω τῷ ὄντι δα-
ράμ, θνήσκῃ ὁ ἵππος
ἔβόα, οἱ μοι τῷ πανα-
θλίῳ, τί μοι συνέβη
τῷ ταλαιπώρῳ; καὶ
δειπῶντος γὰρ μικρὸν
βάρος λαβῆν, ἰδὼν
ἀπαύσια βαστάζειν, καὶ τὸ
δέριμα.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκ

saluum. Illo nō per-
suaso, Asinus cecidit,
atque è labore mor-
tuus est. Ab hero au-
tē oībus impostis ei,
& ipsa Asini pelle, cō-
querēs Equus clama-
bat, Hei mihi miser-
rimo, quid mihi ob-
tigit afflicto? quia
enim parum oneris
nolui accipere, ecce
omnia gesto, & pel-
lem.

AFFABVLATIO.
Fabula significat,
si magni cum paruis
inquant

ἰαυγαντιν, μισοῦμαι σε-
ναρι ἢ νιτα.

HO M O B T
Satyrus. 126

HOMO quidam
cū Satyro ini-
ta societate, yna cū eo
comedebat. Hyems
verō & frigus cūm
accessisset, homo ma-
nus suas admotas
ori afflabāt. Ro-
gante autem Saty-
ro, quam ob cau-
sam hoc faceret, ait,
Manus meas calefa-
cio propter frigus.
Sed paulō pōst edu-
lio calido allato,
homo adinotum ori
insufflabat ipsum.
Rogante rursus, qua-
re id faceret, ait,
Ferculum frigefa-
cio. Suscepto ser-
mone Satyrus, Sed
ego, ait, posthac re-
muncio tuam amiti-
tiam

συνηνωνοῦσες, ἀμφό-
τροι σωθῆσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρώπου ἢ Σά-
τυρου.

AΝΘΡΩΠΟΣ τις πρὸς
Σάτυρον φίλιαν
κοινωνίαν ἔχων, συνε-
δίωκεν αὐτῷ. χει-
μῶν ὅτε ἦν καὶ ψυχρὸς
γενόμενος, ὁ ἀνθρώ-
πος τὰς χεῖρας αὐτοῦ
προσφέρειν τῷ στήθετι
ἀπέπνευε. ἦ ὁ Σάτυρος
ἐπερωτήσας αὐτὸν, δι' ἣν
αἰτίαν τὸτο πράττει,
ἔφη, τὰς χεῖρας μου θερ-
μαίνω ἐν τῷ κρύει. μετὰ
μικρὸν δὲ ἐδέσμαιτο
θερμῆς προσορεχθέντι,
ὁ ἀνθρώπος προσέειπεν
τῷ στήθετι ἐφύσα αὐτῷ.
πρωτὸν αὖτις αὐτῷ
πρῶτῃ, ἔφη, τὸ ἐδέσμαι
κατὰ ψυχῶν. ἰπολαβὼν
ὁ Σάτυρος, ἀπὸ τῆς γω-
γῆ, ἔφη, ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἀπο-
τάσσομαι σου τῆς φι-
λίας,

λίαν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ σέ-
μασται τὸ θερμὸν ἢ τὸ
ψυχρὸν ἐξάγει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
δὲ φούργη ἡμᾶς τὰς φι-
λίαν, ὡς ἀμφίβολός
ἔστιν ἢ διὰ θέσιν.

Ἀλώπηξ καὶ Δρυο-
τίμη.

AΛΩΠΗΞ κωκυγῆς
φεύγασα, καὶ ἐν
ὄρεσιν πολλῶν δρυῶν
αἰώνουσα, ἀνδρα δρυοτό-
μου ἐνέρισεν ἐν ταύτῃ,
ὃν καθιέτευε τοῦ κρυ-
ψαί αὐτῷ. ἦ ὁ ὑπο-
δέξαντο αὐτῇ τὴν
ἐκείνην καθύβην, ἐσελθῶ-
σα ἐκρύπτετο ἐς τὰς γω-
νίας, τῶν ἢ κωκυγῶν
ἐλθόντων, ἢ ἐρωτῶντων
τὸν ἀνδρα, ὅτος τῆ κρυ-
ψωτῆ ἠρνεῖτο μὴ εἶναι ἐ-
κεῖ, τῆ ὅτι χειρὶ αὐ-
τῆς τὸν τόπον κατεδέ-
κνυσε ἢ μὴ προσχρῆσες,
ἀπῆλθεν. παραχρῆμα
ὡς

citā : quia ex eodem
ore & calidum emit-
tis, & frigidum.

A F F A B V L A T I O .

Fabula significat
fugere nos amicitias
oporere, quarum an-
ceps est affectio.

V V L P E S B T
Lignator. 127

VLPES venato-
res fugiēs, & in
deserto multa decur-
sa via, virū Lignato-
rē in eo inuenit, cui
supplicabat vt se ab-
sconderet. A quo ci-
ostenso suo tugurio,
ingressa delimit in
angulis. At venatori-
bus profectis, & virū
rogantibus, hic voce
quidem negabat sci-
re quicquam, sed ma-
nu locum eius de-
monstrabat. Hi verō
quum non aduertif-
sent, cōfestim abiere.
Υε

Vt igitur vidit eos
Vulpes præteriisse,
exiuit nihil alloquu-
ta. Illo autem ipsam
accusante, quod ser-
uata à se gratias si-
bi non ageret, Vul-
pes conuersa, in-
quit, Heus tu, ego
verò egissem tibi
gratias, si verbis si-
miles & manuum ge-
stus, & mores ha-
buisses.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
uerbis quidam uilia
promittunt sed contra
rebus faciunt.*

HOMO PER-
fractor sta-
tua. 128

HOmo quidã li-
gneum habens
deũ, supplicabat vt si-
bi bñfaceret. Cũ igi-
tur hæc faceret, & ni-
hilomin⁹ i paupertate dege-

ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἢ
Ἀλώπηξ παρελθόντας,
ἐξῆλθεν οὐ προσφωνού-
σα. μεμφομένη δὲ αὐ-
τῶ ἐκέλευε, ὡς σωθεῖσάν
μὴ δι' αὐτοῦ, χεῖρι-
ταις δὲ αὐτῶ ὄνκ ὁμο-
λογῶσαι. ἢ Ἀλώπηξ ἐπι-
στροφῆσα, ἔφη, ὦ δῖο,
ἀλλ' ἔγωγε ἴδεν αὐ σοὶ
χάρησας. εἰ τοῖς λόγοις
ὁμοίαι καὶ τὰ ἔργα εἰ-
χερός, καὶ τὰς τρώων
εἶχε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰς
μὴ ἐπαγγελιαμένους
τοῖς λόγοις, ἐναντία ἢ
ποιῶντας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρωπος κατα-
βρώσας ἀγάλ-
μα.

Aνηρώς τις ἐν-
λίαν ἔχων θεόν,
καθήμενος πρὸ ἀγάλμα-
τοῦ αὐτοῦ, ὡς οὖν
ταῦτα ἐπρατήσῃ, καὶ
ὄνδρ ἕτερον ἐν πτωχίᾳ
διῆγε,

διῆγε, θυμωθεὶς, ὡς
αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἐρ-
ρίψεν εἰς τὸ ἔδαφος.
προσβρουσάσας αὐτὸν τῆς
κεφαλῆς, καὶ αὐτὴν
πλάσσειν, χρυσοῖς ἐρ-
ρίψαν ἐπὶ πλεῖστον.
ὄντως δὲ σωτήριον ὁ
ἀνθρώπος ἐβόη, σπε-
βλὸς ὑπέχεσθαι εἰς γε-
οῖμαι, καὶ ἀγνοίμων.
τιμωρὰ σε γὰρ ἦν ἵνα
με ἀφελῆσας, τυτθῆ-
σαι δὲ σε πολλοῖς κα-
λοῖς ἀμέλη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
ὄν

degeret, iratus eleua-
tum ipsum cruribus,
proiecit in pavimen-
tum. Illi so igitur ca-
pite, ac statim diffrac-
to, auri quàm plu-
rimū effluxit. quod
ille iam cū collige-
ret, exclamat, Peruer-
sus es, vt pato, & in-
gratus. colenti enim
mibi nequaquā pro-
fuiti, verberanti au-
tem te multa dona-
sti bona.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
r non*

non profuturū te tibi, ho-
norādo prauū hominē,
sed verberando ipsum
profuturum magis.

H O M O E T
Canis. 129

HOMO quā para-
bat cœnā, acce-
ptur⁹ amicū quendā
suū & familiarē. Ca-
nis itē ipsi⁹ al. ū inui-
tans Canē dicebat, O
amice veni, cœnā vnā
mecū. Is cū accessis-
set, lætus astabat, ma-
gnā spectans cœnā,
secū loquens, Papæ,
quanta mihi lætitia
nuper derepente ob-
lata est! nam & nu-
triar, & ad satietatē
cœnabo, ita vt nullo
modo cras esuriam.
Hæc secum cūm di-
ceret Canis, simulq;
moueret caudam, vt
qui iā amico fideret,
coqu⁹ vt vidit ipsum
huc

ὄν ὠφελήσῃ τιμῶν πο-
νηρῶν ἀνδρῶν, τύ-
πῳ ἢ αὐτῶν μάλα
ὠφελήσῃ.

Ἀνέρωπ⁹ καὶ
Κύων.

ANθρωπός τις ἦτοί-
μασε δειπνῶν,
ἐπιλάσων τινα τῶν φί-
λων αὐτῷ καὶ οἰκείων.
ὃ ἢ Κύων αὐτῷ ἄλλου
κυνία ἐκάλει, λέγων, ὦ
φίλε, δεύρο συνδείπνη-
σόν μοι. ὃ ἢ προσελθὼν,
χαίρων ἴσταν, βλέπων
τῶν μέγαυ δειπνῶν, βοῶν
ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί, πό-
σι μοι χάρα ἄρτι ἐξα-
πινάως ἐράην. τραφή-
σαι μὲν τε γὰρ, ἢ ἐς πό-
ρον δειπνήσω, ὥστε με
αύριον μηδαμῶς πει-
νήσαι. ταῦτα μὲν εἰπὼν
τῶν λέγων ἢ κυνός,
καὶ ἅμα σείων τὴν
πέδιον, ὡς δὴ ἐς τὸν
φίλον διαρροῦν τ⁹, ὃ
μάγειρ⁹ ὡς εἶδε τῶν
ὠδὲ

εἶδε καὶ κἄσε τὴν πέ-
διον ἀδύσπροντα, κα-
τασχῶν τὰ σκέλη αὐ-
τοῦ, ἐξήνε παραχρή-
μα ἔξωδον τῶν θυρί-
δων. ὃ ἢ κατιῶν, ἀ-
πῆκε μεγάλως κλάσων,
τῶν τις ἢ κυνῶν τῶν
καὶ ὄδων αὐτῷ συ-
ναΐσάντων, ἐκπρώτα,
πῶς ἐδείπνισσας φίλος.
ὃ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπο-
λαβὼν, ἔφη, ἐκ αὐτοῦ πολ-
λὴς πόσεως μεθυδὲς
ὑπὲρ μέρου, οὐδὲ τί-
μιον αὐτῶν ὄδον ἐξή-
θων, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι
ἢ δὲ βαρῶν τοῖς ἢ ἀλ-
λοτριῶν ἢ ποιῶν ἐπαρ-
χασαμένους.

Ἀλιεύς.

Aλιεύς ἀλιευτικῆς
ἀπέρ⁹, λαβῶν
αὐλῆς ἢ δίντυνα, πα-
ρεγένετο ἐς τὴν θάλασ-
σαν, καὶ σταῖς ἐπὶ τῆν⁹
πέτρ

huc & illuc caudam
circūagentē, arreptis
ipfius crurib⁹, eiecit
statim de fenestris.
At is quum decidif-
set, abibat vehemēter
exclamans. Sed Ca-
num quidam quum
illi in via occurrisset,
percontabatur, vt bel-
lē cœnatus es amice?
Qui respondens ei
dixit, Multo potu
inebriatus supra sa-
tietatē, ne ipsam qui-
dem viam qua egres-
sus sum noui.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat,
non oportere confidere
ijs qui ex alienis bene-
facere pollicentur.

P I S C A T O R. 130

Piscator piscan-
di rudis, acce-
ptis tibiis ac reti-
bus, perrexit ad mare,
& stans super petra
r 2 quad

quadam, primū quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suauitatem pisces affilire. Ut verò multum contendens, nihil proficeret, depositis tibiis, assumit rete, ac iacto i aquā, multum pisciū cepit. Quibus euacuato reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibia, non saltabatis: quum verò cessauī, id agitis.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos, qui preter rationē, inopportune aliquid agunt.

BVBVLCVS. 131

Bvbulc⁹ armētū taurorū pascēs, amisit vitulū, iustitiamque omnem solitudinē, indagādo morā traxit. vbi autē inuenire

nihil

πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον κίβηται, νομίσαν πρὸς τὴν ἰδυρωσίαν τὰς ἰχθύνας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπιπολὺν διασπένε μὲνος ἡννεμ ἄδωκ, ἀποθέμενος τὰς αὐτοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβλητρον, καὶ βαλὼν κατὰ τὸ ὕδατος, πολλὰς ἰχθύνας ἤγαρυσεν. ἐμβαλὼν ἢ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς διπτύας, ὡς εἶπε πτωχὸς, ἔφη, ὦ κἀμιστὰ ζωα, ὅτε κίβηται, οὐκ ἀρχεῖσθε. ὅτε ἢ πτωχουμαι, τὸ τοιοῦτον ποιῆτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς παράλογον, καὶ παράκαιρὸν τι πράττοντας.

Βουκόλ.

Bουκόλ⁹ ἀγέλιον ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. πέρμελλον ἢ ἀσασαμ τὴν ἔρμουν, διέτριβε μὲν ἐρευνῶν. ὡς ἢ ἀλέμ ἀνέμ.

ἀνέμ ἰδυωσθῆν, κίβηται τὸ δὲ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτῃ ὑποσέξῃ, ἔρμουν εἰς θυσίαν προσάξῃ. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς τινα δρυμῶνα, στίβουσι δένουσα κατὰ δύνοντα τὸν μόσχον. ἐμφοβῶ οὐκ ἔνοιμην, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἔειπεν, ὦ δεισσοτάξεν, ἐπηγγελάμην σοὶ εἶμαρ δώσω, ἂν τὸν κλέπτῃ εὐρωῦν ταύρων σοὶ εὐσεμ ὑπισχνούμαι, ἂν τοῦτον τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδρας δυστυχῆς, οἱ τινες ἀπορῶντες μὲν, οὐκ ἔχουσι ἀνέμ, ἀνέμους ἢ ἰπτόσω ἀποφυγῆν.

Κόραξ.

nihil potuit, precatus est Iouē, si furem qui vitulū cepit ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturū. Cæterum proficiscēs in quercetum quoddam, inuenit à Leone deorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in cœlum, ait, ô domine Iupiter, promiseram tibi hœdum me daturum esse, si furem inuenirem: nunc taurum tibi polliceor sacrificaturum, si huius manus effugero.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant, precantur: cum inuenierint, querunt effugere.

I 3 COR

CORVVS. 132

COru^o ægrotās,
Cait matri, Mater
precare Deū, nec la-
mentare. Ea verò re-
spondens, ait, **Quis**
Deus ò fili miserebi-
tur tui? cuius enim tu
carnes nō es furatus?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui in uita multos ini-
micos habent, eos ami-
cum in necessitate in-
uenturos neminem.

AQUILA. 133

Super petrā Aquila
sedebat, Lepo-
rē captura, hanc autē
quidā percussit sagit-
ta, quæ intra ipsam in-
gressa est. Sed crena-
rum pennis ante ocu-
los stabat: quā cū vi-
disset. Et hæc, inquit,
mihi altera moestitia,
quod propriis pennis inter-

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη
τῇ μητρὶ, μήτε
δύχου τῷ Θεῷ, καὶ μή
θρήνηι. ἢ δ' ἰσχυρὰ
βῆσαι ἔφη, τίς σε, ὦ τέ-
κνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει;
τίνος γὰρ κρέας εἶμι ὃ σὺ
γε εἶν ἐκλάπης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηγεῖται
ὅτι πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν
βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φί-
λον ἀνάγκη ἀρῆσου-
σιν.

Ἄετός.

Υπερπέτρῃσι
Ἄετος ἐκαθέζετο,
λαγῶν θηροῦσα ἦν.
τῶν δὲ τις ἐβλήετο
ξυσσῶς, καὶ τὸ βέλος
ἐντὸς αὐτῆς ἐπέεισεν. ἢ
ἵ γλυφὴ σὺν τοῖς πε-
ρῶσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔστη. ὃ ἵδων ἔφη, καὶ
τὸ μοι ἑτέρα λύπη,
τὸ τοῖς ἰδίαις πτεροῖς
ἐνασθῆναι.

ἐν κροθυκίῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηγεῖται
ὅτι μὲν ἐστίν, ἕταυ τις ἐν
τῷ ἰδίῳ κινδυνώσῃ.

intercam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
du: um esse, qui quis à
suis periculum patitur.

Τέτλιξ καὶ Μύρ-
μινες.CICADA ET
Formicæ. 134

Χεμίμων ὄρεε τῷ
σίτῳ βραχύν-
των, οἱ Μύρμινες ἔ-
ψυχον. Τέτλιξ δὲ λι-
μώτων ἦτε αὐτὰς φο-
φῶν. οἱ δὲ Μύρμινες
ἔειπον αὐτῷ, διατί τὸ
βλέπῃ; ὃ ἵδων ἔφη, δι-
ὅτι ἐστὶν ἐν
ἐσχῶν

HYemis tpe quū
tritricum maderēt,
Formicæ vētila-
bāt. Cicada autē esu-
riens petebat ab eis
cibū. Formicæ verò
dixerūt ei, Cur astate
nō colligebas ali-
mentū? hæc ait, Non

eram

eram ociosa, sed canebam musicè. tum hæc ridentes dixerunt, Si æstate modulaberis, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō oportere quengquam aliqua in re esse negligentem, ne marcat ac periclitetur.

VERMIS ET Vulpes. 135

Qui sub cœno celabatur Vermis, super terrā egres sus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi presso experientiā fuerit omne verbū inane esse.

GALL

ισχολασίαν, ἀλλ' ἤδου μουσικῶς. οἱ ἡ γελᾶσαι τις εἶπον, ἀλλ' ἐθέρως ὡραῖος κῦλλεις, χαμῶν ὄρχη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν ποιητῇ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ ἡγεῖ κινδυνεύσῃ.

Σκόληξ ἡγεῖ Ἀλώπηξ.

Τῷ πελῶ κρυπτόμενος ἔνωληξ, ἐς γλῶττι ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις, ἰατρὸς εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς Πάων. ἢ πῶς, εἶπερ Ἀλώπηξ, ἀλλὰ σε ἰώμενον, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἐὰρ μὴ πρόχρηστος ἢ πῆρα, πᾶς λόγος ἀργὸς κἀργαίος.

ὄρνις

ὄρνις χρυσόπεδος.

GALLINA auripara. 136

ὄρνιθός τις ἔχουσα χρυσὰ πτερυγίων, ἡγεῖ νομίμως ἐνδοξὸν αὐτῆς ὄρνιθον χρυσὴν εἶναι, καὶ εἰς εὐρημὸν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὄρνιθων. ὃ ἡ ἀβρία πολυτέρου ἐλπίσας διήρσησεν, ἡγεῖ τοῦ μικροῦ ἐστῆρθη ἐκείνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι δεῖ τοῖς παρῶσι ἀρνηθῆναι, ἢ τὴν ἀπληστίαν φεθῆναι.

Gallinā quis habens, oua aurea parientē, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis similem reperit. Hic multū sperans se inuenturum diuitiarum, etiā exiguus illis priuatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus, & fugere insatiabilitatem.

λέων ἡγεῖ Ἀλώπηξ.

LEO ET Vulpes. 137

λέων γηράσας, ἢ μὴ δυναμένους διὰ ἀρτίους αὐτῷ ἐς τροφήν, ἔγνω δὲ ἐπινοίας τι πρᾶξαι. ἡγεῖ δὲ παραγενόμενον ἐν σπηλαίῳ τινὶ, ἢ καί τινος ἀδελφῆ, προσεποιήσατο νοσήειν. παλάγιος

Leo senio confectus, quū suppetitare sibi cibum nō posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrū quoddam, & deuolutus simulabat egrotū. Ad-

135 ueni

uenientes igitur animantes visitationis gratia, comprehēſas deuorabat. Multis igitur abſumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtans extra ſpeluncā rogabat quomodo ſe haberet. Quū autē iſ dixiſſet, malē, cauſamq; roga- ret, quāobré nō īgre- deretur, vulpes ait, qa meveſtigia terrēt, oīa introrſum ſpectātia, nulla retrorſum.

AFFABVLATIO. Fabula ſignificat, prudentes homines con- iecturis preuiſa pericu- la cuiuare.

L V P V S E T
Vetula. 138

LYpus eſuriēs cir- cuibat quērēs ci- bū. Proſectus autē ad locū quendam audi- uit

ραγορόμενον αὐτῷ τὰς φωνὰς ἐπιſχεύſας χεῖρας, συνα- λαμβάνειν κατῆλθόντων αὐτῶν. πολλῶν οὖν βίων ἀναλωθέντων, Ἀλώ- πηξ τὸ τέχνασμα τοῦ- το γυνῶσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὴν, καὶ εἰπὼσα ἔξωθεν τῶ σπηλαίου ἐ- πυνθάνετο πῶς ἔχει. ἢ εἰπόντος, κακῶς, ἢ τίμω αἰτίῳ πωθαινομένης, δι' ἃ δὲ ἐν εἰσέρχεται, ἢ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄρω ἵχνη πολλῶν εἰσιόντων, ἐλί- γων ἢ ἔξιόντων.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ φρονιμοὶ τῶν ἀνθρώ- πων ἐν τεμμηρίῳ προ- ορώμενοι τὰς μινδύων ἐμφόρως.

Λύκος καὶ
Γραῦς.

ΛΥκος λιμώτην περιέεισιν τῶν τρο- φῶν. γονόμενος δὲ κατὰ τινα τῶν κύνων

σε παιδὶς κλαίοντος, καὶ Γραῦς λεγούσης αὐ- τῷ, παύσαι ἢ κλαίειν, εἰ δὲ μή, τῇ ὄρα ταύ- τη ἐπιλάσῃ σε τῷ Λύ- κῳ. εἰδόμενος δὲ ὁ Λύ- κος ὅτι ἀληθὲς ἢ Γραῦς ἴσατο πολλῶν ἐμειχό- μενος ὄραν. ὡς δ' ἔσπε- ρα κατέλαβον, ἀνδρα- πάλῳ τῇ Γραῦς πολα- μεύσας τὸ παιδίον, ἢ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλ- θῃ ὁ Λύκος δούρο, φο- βόσομεν, ὡ τέμνον, αὐ- τῶν. ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἀλλὰ μὴ λέγωσι, ἀλ- λα ἢ πράττωσι.

Ἐπιμύθιον. Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἱ τινες τὰ ἔργα τῶν λό- γοις ἢν ἔχουσιν ὁμοία.

Ἐριφὸς καὶ Λύ-
κος.

Eριφὸς ἐπὶ τινὸς
ἀλώματι ἐσθῶς
ἔπει

uit lugentem pueru- lum, eiq; dicentem anum, Desine plora- re: ſin minus hac ho- ra tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus ſerid loqui aniculā, expectabat ad mul- tam horā. Sed quum adueniſſet veſpera, audit rurfus anum blandientem pueru- lo, ac dicentem, Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lu- pus abiens dicebat, In hoc tugurio a- liud dicunt, aliud faciunt.

AFFABVLATIO. Fabula in homines, quorum facta verbis nō reſpondent.

H O R D V S E T
Lupus. 139

HOed' ſup domo
quadā quū ſta-
ret,

ret, viso Lupo prae-
tereunte, conuicia-
batur, & mordebat
ipsum. sed Lupus ait,
Heus tu, nõ tu mihi,
sed locus cõuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerumque & locum &
tempus præbere auda-
ciam aduersus presitan-
tiores.

MVLVS. 140

MVL^o ordeo pin-
guefact^o, lasciuiebat
clamans ac di-
cens, Pater meus est
equus cursor, & ego
ei totus sum similis.
atque aliquãdo cum
necessè foret ei cur-
rere, vt à cursu cessa-
uit, patris A fini sta-
tim recordatus est.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, etsi
iēpus ad gloriã promo-
ueat aliquē, non suã ta-
men*

ἐπεὶ δὲ Λύκου περιόψας
ἔειπεν, ἰσοιδοῦμαι καὶ ἐ-
σκωπήσῃ αὐτόν. ὃ δὲ Λύ-
κος ἔφη, ὦ αὐτό, ὃ
σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὃ
τόπος.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ καὶ ὃ τόπος
καὶ ὃ καιρὸς διδάσκει τὸ
βλάσφημὸν κατὰ τὴν ἀμε-
νίαν.

Ἡμίονος.

Hμίονος ἐν κρη-
θῆσι παχυβέης, ἀ-
νεσκήσησε βόθρῳ καὶ λέ-
γων, πατήρ μου ἴσθῃ
ἴππος ὁ ταχυδρόμος,
καὶ γὰρ αὐτῷ ὅλον ἄφω-
μοῖώθη. καὶ ὡστε ἀ-
νάγκης ἐπελθόντος τρέ-
χειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμον ἐ-
παύσατο, τὸ πατρὸς ὄντος
σύνδου παρεμνήσθη.

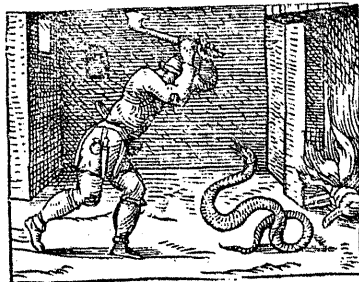
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι
καὶ ὁ χρόνος εἰς διαφω-
φίαν τινὰ, ὅτι ἐαυτὸν γε-
μῖνον

μηὲρ τύχης μὴ ἐπιλα-
θῶντι. ἀβέβαιος γὰρ
ἴσθῃ ὁ βίος οὐτός.

men ipsius fortunæ obli-
uiscatur. instabilis enim
est vita hæc.

Ὀφίς καὶ Γεωργός.

SERPENS ET
Agricola. 141

Oφίς ἐν γεωργῷ
προθύρῳ φηλδύ-
κῳ, ἀνέλασεν αὐτοῦ τὸ
νήπιον παιδίου. πέν-
θος ἦ τοῖς γονόδοις ἐ-
γένετο μέγα. ὃ δὲ πατήρ
ὑπὸ τῆς λύπης πένε-
κον λαβῶν, ἐμελλεν
τὸν ὄφιν ἐξελεῖντα φο-
νύσειν. ὡς ἡ ἐννέη μι-
κρὸν, σπύσσας ὁ γεωρ-
γός

Serpens in agrico
læ vestibulis deli-
tescens, sustulit eius
infantē puerulū. Lu-
ctus autem parētibus
fuit magnus. at pater
præ mœrore accepta
securi, egressum Ser-
pentē occisurus erat.
Vt verò p̄sπεxit pa-
rūper, festinans agri-
cola

cola vt ipsum percu-
teret, errauit, tantum
pcusso foraminis ori-
ficio. Digressio autē
Serpēte, agricola rā-
tus Serpente nō am-
plus iniuriā memi-
nisse, accepit panē &
salē, apposuitq; in fo-
ramine. Sed Serpens
tenui sibilo ait, non
erit nobis posthac fi-
des amicitiaue, quā-
diu ego lapidem vi-
deo, tu filii tumulū.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nullum odiū, aut uindi-
ctā obliuisci quādiu ui-
det monumentum, quo
uictus est.

T V B I C E N . 142

TVbicen exerci-
tum cōgregās,
ac superatus ab ho-
stibus, clamabat, Ne
me temerē & frustra
viri, occidite : Non
enim

γὸς τ' πατάξαι αὐτὸν,
ἠσέχασε, μόνον κρούσας
τὴν α' τρώγλης ἄπην.
ἀπελθόντ' δὲ τοῦ
ἄφρου, ὁ Γεωργὸς νομί-
σας τὸν μικρῆτι μικσι-
νακῆν λαβὼν ἄφρον
ἠσέχασε, ἔθυσεν ἐν
τῇ τρώγλῃ. ὁ δ' ἔφει-
λεωτὸν συρίζας, ἔειπεν,
οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπαρτι-
πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν
ἐγὼ τὴν πέτραν ἴδω,
οὐ δὲ τὸν τύμβον το-
τέκην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ διλοῖ, ὅτι
ἔσθεις μίσος, ἢ ἀμείων
ἐπιλουθαίνετ', ἔφ' ὅσον
βλέπει μνημόσμων, δι-
ὲ ἑλυπηθῆν.

Σαλπυγίης.

Σαλπυγίης στρατῶν
ἐπισημαίων, ἠσέ-
πρατῶν ἐπὶ τ' πολε-
μίων, ἐβόα, μὴ κτεί-
νιτέ με, ὦ ἄνδρες, εἰ-
νὴ ἠσέ μάτλω. ἔδένει
γὰρ

γὰρ ὑμῶν ἀσέκτενα·
πλὴν γὰρ το χαλκοῦ
τούτου οὐδὲν ἠδῶμαι.
οἱ δ' πρὸς αὐτῶν ἔφα-
σαν, διὰ τῶτο γὰρ μά-
λαυ τὸ δυνῆξῃ, ὅτι οὐ μὲν
δυναμῶντ' ὠπομεῖν,
τὸς πάντας πρὸς μά-
χλω ἐγείρεις.

enim vestrum quen-
quam occidi: nā prae-
ter aes hoc possideo
aliud nihil. & hi ad
ipsum dixere, Ob id
magis morieris, qui
quam nequeas ipse
pugnare, omnibus ad
pugnam excitas.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ διλοῖ, ὅτι
πλὴν ἠδικασίῃ, οἱ τὸς
πικρὸς ἢ βαρῆς δυνά-
σας ἐπεγείροντες εἰς τὸ
μακροποιεῖν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plus peccare, qui ma-
los ac graues principes
conciant ad malē agen-
dum.

ΚΑΛ

ARVN

ARVND0 ET Kάλαμϑ ηγεί
Oliua. 143 Ελαία.

DE tolerātia, & virib⁹, & quiete, Arundo & Oliua contendebāt. Quum autē arundini oliua conuicium faceret, vtpote imbecilla, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, vbi acer afflauit ventus, arundo succussa, & declinata

Διά παρηγορίαν ηγεί ισχύη ηγείσυχίαν κάλαμϑ ηγεί Ελαία ηγείσυχ, τού η κάλαμον όνειδίζομενός υπό η Ελαίας, ός άδυνατός ηγεί έπειλινομενός πάσι τοίς ανέμοις, ό κάλαμϑ σιωπών όδη έφθεγγάτο. ηγεί μιμνήσκόμενος, έπειδή άνεμος έπνευσό ισχύός, ό μεη κάλαμϑ ποσειδός ηγεί έπειλινοβείς

βείς τοίς ανέμοις, εύαλίως άισούθι. ή ά έλαία έπειδή άδύνατος τοίς ανέμοις, παρηκολάθη τή βίη.

nata ventis, facile euasit, oliua autem cum ventis resistisset, vi diffracta est.

Επιμνήσκων.
Όμνθ διδοί, ότι ει τώ καιρώ ηγ τοίς ηγείσυχαις αυτών μη άνδιστάμενοι, ηγείσυχαι έσι ηγείσυχαις μεζονας φιλονεικούτων.

AFABVLATIO.
Fabula significat, eos qui tempori ac praeslantioribus non resistunt, meliores esse ijs qui cum potentioribus contendunt.

Λύκϑ ηγεί Γέρανϑ.
LVPVS ET
Grus. 144

Λύκον λαμψόσχοι έπεπήγει. ό ηγείσυχαις μιμνήσκόμενος

Lvp⁹ gutturi se infixo, mercedem Grui se prebiturum

turum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. hec autem eo extracto, quippe quae procero esset collo, mercedē effragitabar. Qui subridendo, dentesq; exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illæsum ex emeris.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros, qui à periculo seruaui, bene de se meritis eam gratiam referunt.

GALLI. 145

DVob⁹ Gallis pu gnātib⁹ de Gal linis fœminis, alter alterum in fugā vertit, ac victus in locū obscurum profectus delituit. Sed qui vi-

ρέξην ἄγρον, ἐπὶ τῷ νεφελῶ αὐτῆς ἐπιβαλῶσα, τὸ ὄσπιον ἐν τῷ λευκῷ αὐτῆς ἐμβαλῶσι. ἢ τούτ' ἐμβαλῶσα, δουλιχόδερον εἶσα, τὴν μισθὸν ἐπέσχηται. ὅς τις γελᾷσας, καὶ τὰς ὀδύνας ἐξῆσας, ἀρμῆσαι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο μὲν ἴδον, ὅτι ἐκ Λύκου σέμαχος ἢ ὀδύνην ἐξήρες κάρην σῶσιν μισθὸν παθῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας, εἴ τινες ἀπὸ νινθίων διασωθέντες, τοῖς ὀφειγέταις τοιαύτας ἀποπέμψοι χάριτας.

Ἀλέξιστορες.

Ἀλέξιστορον δύο μοι χρηθέντων πρὸς θηλείων ὀρνίθων, ὃ ἐς τὸν ἕτερον κατατραπώσαστο. καὶ ὃ μὲν ἠτήθηδαι, ἐς τόπον κατ' ἄσπιον ἀπὸν ἐν ῥύβιν. ὃ ἢ νινθίων,

κῆσας, ἐς ὑψὸν ἀρδῆς, καὶ ἐφ' ὑψηλῶ τείχου σῆς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' αὐτῆς Ἀετὸς καταπλάσ, ἢ παύσῃ αὐτῷ. ὃ δ' ἐν σκοτεινῷ κενυμμένῳ, ἀδεδῆς ἐντοσε ταῖς ἐνλάειν ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον. AFFABVLATIO.

Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνως αὐτιτάωνται, ταπεινοῖς ἢ δίδωσι χάριν. Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

Γέγων ἢ Θάνατος. SENEX ET MORS. 146

Γέγων ποτὲ ξύλα νόψας, ταῦτα φέρων, πολλὸν ὁδὸν ἐβάδιζε, ἢ διὰ τὸν πολλὸν κόπον ἀποδέμενον ἐν τάπῳ τινὶ τὸν φέρον, τὸν Θάνατον ἐπεκλήθητο. ἢ ἢ Θάνατος παρεόντες, ἢ πτωχικῶς τὴν αἰτίαν δ' ἢ αὐτῶν ἐπιπλεῖ, δευτικῶς ὀφείσων, s 2 nex,

nex,ait, Vt meū onus attollas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omnem hominem esse vite studiosum licet infortunatus sit, & mendicus.

RANAE. 147

DVæ Ranæ siccata; alude, vbi habitabant, circumibant, quærendo vbi manerēt. ac profectæ in profundum putrū, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, vt saltarent continuo deorsum : altera verò ait, Si & hic aruerit, quo modo poterimus ascendere?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nequid in consilio fiat.

AGN

γων, ἔφη, ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀναστρεφόμενος ἀνθρώπου φιλοσοφίας, εἰ καὶ δυστυχῆς ἢ πτωχὸς ἔστι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθέντες ἐπὶ λίμνης ἐν ἡμετέροις, περιήκουσαν ἑκατέρωθεν τοῦ καίαναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φέρον βαλὼν, καὶ κύναντες κἄτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς συνεβούλευον, ἵνα πηδίσωσι παρευθὺς κἄτω· ὁ δ' ἕτερος ἔειπεν, εἰ ἢ καὶ τούτο ξηρανθῆ, πῶς δύνασθε μετὰ ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀναστρεφόμενος ἀνθρώπου συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

Ἄγνος

Ἄγνος καὶ Λύκος.

AGNVS ET Lupus. 148

Ἄγνος ἔφη ὑψηλῶς τῶν ἰσχυρῶν, Λύκων κἄνωθεν περιδύναται τὸν ἰσχυρῶν, καὶ ἰσχυρῶν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δ' Ἄγνος εὐφραδῆς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, οὐ σὺ μελοιδουεῖς, ἀλλ' ὁ κύριος ἐν ᾧ ἴσασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸν ὑπομένοντα ὑβρίον ἀπὸ ἀναξίως ἐυδωπῶτων, διαφέρει ὑψηλότερον.

Κώνωψ καὶ Λέων.

CVLEX ET Leo. 149

Κώνωψ πρὸς Λέοντα ἐλθὼν εἶπε, ὁ δὲ φόβος μαινοῦσε, ἵδμε δύναστέρος μου εἶ. εἰ ἢ μὴ, τί σοὶ ἐστὶν ἡ δύναμις; ὅτι εἶδες τοὺς ὀνυξί, καὶ δάκτυλους τοῖς ἰδοῦσι;

CVlex ad Leonē Caccedēs, ait, Neque timeo te, neq; fortior me es. Sin min⁹ quod tibi est robur? quia laceras unguibus, & mordes dentibus?

s 3 hoc

hoc & foemina cum viro pugnans facit. Ego verò longe sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugna. Et cum tuba cecinisset Culex, inhæsit mordens circa nares ipsius læuceis genas: Leo autem propriis vnguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autē victo Leone quum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, auolauit. Aranæ verò vinculo, implicitus, quū deuoraretur, lamentabatur, quòd cū vili animali Aranca occideretur.

A F FABVLATIO.
Fabula in eos, qui profertunt magnos, & a paruis profertuntur.

τῷτο κῆ γῶνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχημένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπερῆχον ἰσχυρότερον. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμεν ἡμεῖς εἰς πώλεμον. καὶ σαλπῆσας ὁ Κούνηξ, ἐνεπέθετο δένωνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχας πρὸσωπα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυσε ἑαυτὸν, ἕως ὃ ἠγάπηθησεν. ὁ Κούνηξ δὲ νικῆσας τὴν Λέοντα, καὶ σαλπῆσας, καὶ ἐπινικίαν ἀολαυῖσας, ἐπίλατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμωλῆκεῖς, ἐδιόμηνον ἀποδύρεται, ὅτι μεγάλους πολεμῶν, ὑπὸ ἀντελοῦς ἴσθου τῆς Ἀράχνης ἀπολέτα.

Ἐπιμύθιον.
 Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγαν, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

F A B

M Y

ΜΥΘΟΣ ΟΤΩΝ F A B V L A
Μυθικόνιον κῆ τῆς τήτων, περὶ τῆς τῶν νέων εἰς πένους.

Ἔσθες κῶ ἀμὴν, καὶ εἰ κῆ τῆς τῆς μαστικῆς ἀνεβάλλοντο σῶτονον. τοῖς Μύμηξι δὲ πονέμ ἐπώκει, καὶ συλλέγειν καρπῶν, ἐξ ἧν ἐμειλαν τοῦ χειμῶν τραφίσεσθαι. χειμῶν δὲ ἐπιγεγονότῃ, Μύμηκες κῆν οἷς ἐπονῶν ἐτρέφοντο. τοῖς δὲ ἡτέρεσις ἐτελεύτα πρὸς ἐνδειαν. ἔτω νεότερον πονέμ ἢ κῆ ἐλέσσαι, παρὰ τὸ γῆρας κακοποιεῖται.

F A B V L A
que Formicarum & Cicadarum exemplo horiatur iuuenes ad laborem.

Cicadae cū æstas vigeret, assiduis cātibus indulgebant: Formicæ verò laborib⁹ fructibusq; colligendis, quibus hyceme victuræ essent, operam dabant. Verum quū hyems aduenisset, Formicæ iis quæ collegerant, pascébatur: Cicadas autem delectatio ad extremam perduxit indigentiam. Sic iuucit⁹ laborum fugitans malè habet in senectute.

ε 4

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
τετραστιχα.

Περὶ Ἀνδρώπυ καὶ Λέοντα
Λέοντος.

Ἄνδρες ποσσὶν παύεται πίπτειν ὁ Λέων.
Καὶ τις Λέοντι φησι, πλὴν ἰσχυρὸν βλέπεις;
Ἄλλ' ἐὶ Λέοντες, ἔπειρ', ἴδουσαυ γλῆφειν,
πολλοὺς ἄν' ἴδες ὄντας ἀνδρώπυσι λίθους.
Ἐπιμύθειον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ οὐδέ τί σεμνύνε-
ται.

Περὶ Λέοντος κοίμω μὸς
καὶ Μῦς.

Λέωντος ἐκνώθησαντος, αὐχέντος μέσσην.
Διέδραμον Μῦς, ὅς δ' ἀνίστη σιωπῆτος.
Γελάσ' Ἄλωπις, καὶ Λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν πησῶμαι, πλὴν ὁδὸν ἢ ἀναφέσω.
Ἐπιμύθειον, ὅτι δ' αὖ καὶ μιν γὰρ πρὸς φέρ-
νησιμ ἀποστρέφεται.

Περὶ Λέοντος, καὶ Κάρου,
καὶ Γυπῶν.

Λέων μάχην ἔσχεε πρὸς ποτὶ Κάρου,
Γύπες δ' ἀνῶν ἐσιδέσκοντο πλὴν ἔσσην,
βρώσιμ τὸν ἐτήθεντα ποιῶσαι τάχα.
Φίλος δ' ὄρωντες ἠσπύχων τ' ἐκπίδδον.

ἔπιμ

ΓΑΒΡΙΑΕ ΓΡΑΕΚΙ
τετραστιχα.

DE HOMINE ET
Leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidā Leoni, Robur, inq̄t, intueris?
At si Leones, ait ille, sciuisset scalpere,
Multos vidisset esse homines lapides.
AFFABVLATIO, Quid non oporteat
inflari uirum.

DE LEONE DORMIENTE
& Mure.

Leone dormiente per mediam ceruicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit ilico.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

AFFABVLATIO. Quid non oporteat,
ne paruum quidem contempnū negligere.

DE LEONE ET APRO
& Vulturibus.

Leo pugna aliquā parauit aduersus Aprū,
Vultures verò desuper speculabantur litem,
Vt deuorarent statim, qui vinceretur.
Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

S S A F F A

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δὲ ἀποστρίψαι κακοῖς
ἐπιχαιρέειν.

Ἦβι Δορκάδου καὶ Λέοντος
θυμβήνῃ.

Λέοντα Δορκάδης ὡς ἴδον μεμνῶτα,
ὧ μοῖρα θηρῶν, ἔπειν, ἀδλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε δύσκαθενῆς ἢ Λέων,
πῶς νῦν μανείς ἔμεπαι δακρυῶν δρῦσεις
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἕξασίαν ἔχοντα ἔδει
θυμῶδα.

Ἦβι Λέοντος ὄνος, Ἀλώπεκος.

Λέων, ὄνος, Κερδῶ τε, πρὸς θήραμα ἴον.
ὄνος ἢ ταύτην εἰς τρίτον δεδάσμωνός,
Λέων καὶ σπάρραξ. Κερδῶ ἢ γόλιον
Ἐνεμῶν αὐτῷ, σωφρονιστῆς ἢ ὄνος.
Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ ἕξ ὧν πάσχασι ἐτε-
ροι, παυδύεδα.

Ἦβι ὄνος βασιλεύοντος ἔδω-
λον.

Ὀμίς ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦ βρέτας,
ὄψιν σιωπῶν πᾶς τις αὐτῷ ἐπροσηύει.
τύφῳ δ' ἐπαρθείς, μὴ δέλων μένειν ὄνος,
ἕκαστος, ἔθεός σου, τὸν θεὸν ἄγχα.
Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸς ἐν ἀξιώμασι τιμω-
μῶν δὲ γινώσκον ὅτι αὐ-
θροποι εἰσιν.

Ἦβι

A F F A B V L A T I O , *Quod non oporteat
alienis malis lætari.*

D E C A P R E A , E T
Leone furente. 4

Leonem Caprea ut vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quo nunc furens non plena facies lacrymarum?
A F F . *Quod non oporteat eum qui potesta-
tem habet excandescere.*

D E L E O N E , A S I N O , V U L P E . 5

Leo, Asinus, Vulpesque, ad predam iere.
In treis partibus eam cum Asinus diuisisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.
A F F A B . *Quod ex his quae alij patiuntur,
doceri oporteat.*

D E A S I N O G E S T A N T E
simulacrum. 6

Humeris Asinus gestabat simulacrum argenti,
Quod unusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolens manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.
A F F . *Quod oporteat eos qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere
se esse homines.*

D B

Πρὸ παιδὸς ἐδιόντο
σπλαγχνά.

Βαὺς φάγωμ παῖς ἐς ἑορτῶν ἔγκαιρα,
Οἱ μοι μένικυ' ὡς σπλαγχνά μῆτρ', ἐκχέτω.
Ἢ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβῶ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶμ γὰρ ἔδην, ἀλλ' ἐμῆς ἀλλοτριῆς.
Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ πάλαιότῳ ἀντιστρέφει,
ἧσὶ μὴ γογγύειμ.

Πρὸ Ἀλώπηκος ἧσὶ Βάτου.

Φραγμὸς Ἀλώπηκος ὑπερβαίνειμ βέλεις,
Ὀλιδάουσα, ἧσὶ βάτου δέδρυγμένον,
Ἐξέσο πέλιμα, λοιδορεῖ ἢ τῶν βάτου.
Μέμψα σαυτῶν, μὴ μέπερ, κἄν φάτο.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς τὰ ἑαυτ' κενὰ σιωπῶν-
τας, τὰ ἢ ἑτέρου καὶ ἠγορευτάς.

Πρὸ Κώνωπος ἧσὶ Ταύρου.

Κώνωψ καθήσο πρὸς κέρασ Ταύρου πέλας,
Ὅντ' κέλευσε, ἄπειρ ἐπτεῖλαι θέλει.
Ἦκουσε δ', ὡς περ ἐκ ἔγνω καθυμνέμεν,
Ὅντα δὲ μὴ σήσαντο αἰδοῖσιν λάβη.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς λογισμένους ἑαυτὸς ἄναι
ἢ σοφῶς, ἢ δωρατῶς, ἢ φρονίμως, μὴ ὄψας δέ.

Πρὸ Ἐλάφου ἢ Ἀμπελίου.

Ἐλάφου ἐξήλασαν οἱ κύνες ἐπ',
Ἢ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.

Τῶ

DE PVERO COME-
dente intestina. 7

Bouis puer festo die cū comedisset viscera,
Hei mihi clamabat, q̄̄ intestina effūdo mater,
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
Non enim ex tuis quicquid, sed vomis ex alienis.
AFFABVL. Quod oporteat aliena ressi-
tuere, & non murmurare.

DE VVLPE ET RVBO. 8

Sepem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta, conuicia dicebat rubo,
Increpare ipsam, non me, ille ait.
AFFAB. Aduersus eos, qui sua tacenti ui-
tia, & aliena reprehendunt.

DE CVLICE ET TAURO. 9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se volare velit.
Audiuit verò quæ admodum nō nouerat sedētē,
Itaq; neque euolantem sentiret.
AFFAB. Aduersus eos qui uolunt esse sa-
pientes, potentes uel, aut prudentes, nec sunt.

DE CERVA ET VITE. 10

Cervam persequabantur venatores.
Quæ densis in vitibus delituit.

Scd

Τὰ φύλλα βιβρώσκησα δὴ τῶν ἀμπέλων,
Κινηγέτῳ ἐνδίκως ἐθιράθη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς κληροποιουῦτας τὸς
αὐτῶν οὐβγάτας.

Ἡδὲ Ὀφρεὺς ἡγεὶ Γεω-
γού.

Ὅριμ θέλω τὸς αὐτ' ἀλέθρῳ παισὶς
Πηλίσην, πέτραν τ' ἔπρασε, ἢ φιλέμ θέλω.
Ὅφρι δὲ φησι, πῶς γένουσα συμβάσεις,
ἕως οὐ τύμβον τὸν δ' ἰγὼ πέτραν βλέπω;
Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἔχθραι ἀδιάν-
ταίσι εἰσι.

Ἡδὲ Παισίδις ἢ Σκορπίου.

Ὡς ἀγρίδαις θήρατε, καὶ τὸς Σκορπίῳ
Πρὸς τινε χεῖρας δὲ ἢ, μὴ ψάσσης, ἔφη.
Ὡς ἔγε μὴ ψάσσης, ἐν πόλπω σένον,
Καὶ τὰς ἀλλοδαῖς ἐπινοήσεις ἀγρίδαις.
Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ πανοῖς ἀνθρώποις μὴ
συμμιγνύσθαι.

Ἡδὲ Σὺς ἡγεὶ Μύθις.

Σὺς ἄλλο τίς Μιῶ ἔργον ὄντ' ἀοιτίαις.
Ὅς χαλκίαις βλεψομήτες, ἔσπασα γέλω.
Ὁ Μύθι δ' ἔτι σῶν, ἵπε μετὸς δακρυῶν,
Ὡς ἔλε σὺν δεινὰνδρῶ καὶ τρέφειν ἕνα;
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς τὰ ἑαυτῶν παραπλήμια
παραλέποντας, τὰ δ' ἑτέρον γελῶντας.

Ἡδὲ

Sed folia vitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
malè faciunt benefactoribus suis.*

DE SERPENTE ET
Agricola.

11

Serpentem quis pro filii interitu
Percussurus, petràs scidit, & amare volebat.
Sed ait Sc pès, quomodo fient cōventiones,
Quādiu tu tumbā hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO, *Magnus inimicitias
esse irreconciliabiles.*

DE PVERO ET SCORPIO. 12

Cū locustas cepisset puer quidā, Scorpionī
Porrigebat manus. is autē, Ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicias.

AFFAB. *Cum malis hominibus conversari
non oportere.*

DE SVE ET MVRE. 13

Sus quidā Murē trahebat ad sedā esuriē.
Quos videntes fabri ferrarii riserunt.
Mus verò adhuc viuēs ait lacrymarū plen⁹,
Ne vnum quidem potestis palcere Suem?

AFFAB. *Aduersus eos, qui suos casus ne-
gligunt, alienos verò derident.*

DE

Περὶ ὄνου καὶ Λεον-
τῆς.

Φέρων Λέοντ' Ἀλέμια τοῖς ὄμοις ὄνθ',
ἠῶχε Λέων ἄναι τις, αἰπὸς δὲ βλέπων.
Ἐπεὶ ἡ γυνὸς τῆς Λεοντῆς σφρέθη,
Τῶτον μύλων ἐκινῆσε τῆς ἀταξίας.
Ἐπιμύθιον, ὃ μὴθ' ἀλλοῖ, ὅτι αἱ παρ'
ἀξίαν τιμὰν τὰ χιτῶνα
λύοντ'.

Περὶ Τράγῃ καὶ Ἀμπέλῳ.

Τράγω προσᾶπτε Ἀμπέλθ', βλάπτεις σὺ με
Κέρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ δὴ ἐστὶ χλόη;
Ὅσον γὰρ ἂν βλάψεις, ἀρῆσω τὰ χεῖρα
Πρὸς θυσίαν σὴν εἰς θεὸς οἴνου βλύσαι.
Ἐπιμύθιον, ὅτι ποδάρις δέλων τίς
ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ
αὐτόν.

Περὶ ἀνδρὸς καὶ Γαυλῆς γυ-
ναϊκός.

Ἄνθρω γαυλῶ γυναικίαν πρὸς δόμῳ ἄγε.
Παυλῶ ἡ Κύπρις εἰς ἱερτῶν τῶ γάμου.
Νύμφη ἡ Μυῶ βλάψασα, σωτόνῳ τὰ χεῖρα
Δίωκε τῶτον, μὴ τραπήσῃ πλὴν φύσιν.
Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸ ἐκ φύ-
σεως ἄν, οὐ μετα-
τρέπεται.

Περὶ

D E A S I N O E T P E L -
le Leonis.

14

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
Iactabat se esse Leonem quempiam, videns
caprarios.

Sed ubi sine Leonis inventus est pelle,
Pistrinū cum memorē turbationis reddidit.

A F F A B V L . Fabula significat, immeritos
honores quamprimum solui.

D E H I R C O E T V I T E . 15

Hircum vitis allocuta est, Offendis tu me
Tondens folia, num nam non est herba?
Quamvis etiam nocueris, intemiam statim
Ad macerationem tui erga Deos, vinum ut
scaturiat.

A F F A B . Quid plerumque volens quis ali-
quem iniuria afficere, iunet cum.

D E V I R O E T
sele vxore.

16

Vir se fem vxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura.

A F F A B V L A T I O , Quid id quod à
natura est, non trans-

mutatur.

c

D E

Πρὸς Δορναῖδ' ὅτι τὴν τὴν ποσσὶν λεπτήν-
τα μεμφομένους.

Πηγαῖς ὄρῳσα Δορναῖς αὐτῆς τοι δάει,
Λεπτῆς πλάσας μωμῆτα, χαίρει δ' ἐς νῆρα.
Λέων δ' ἐπεί δλίωκε, πτότος ἠγάπα,
Κέραι καὶ υβρίσσει, διόρας ὡς πάγλι-
Ἐπιμύθιον, ὅτι ποδάμις τις ὄφε-
λάτη, εἰς ἣν δονεῖ βλά-
πηρεῖται.

Πρὸς Ἀλώπην' ἠγεῖ σα-
φύλλης.

Κόρην βέβρω βλέπασα μακρῶς ἀμπέλις
Πρὸς ὑλ' ἤγτο, ἠγεῖ καμῖσαι ποδάμις
Ἐλεῖν, ἀπέπειε πρὸς δ' ἐαυτῶν ταῦτ' ἔφα,
Μὴ κάμνε, μάγος ὀμφακίβισσι μάλα.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὴν ποιούσας τὴν ἀνάγ-
κην φιλοτιμίαν.

Πρὸς Κόρακ' ἠγεῖ Ἀλώ-
πην'.

Τυρὸν Κόραξ ἔδρανε, Κερδαῖ δ' ἠπάτα,
Ἐι γλώσσῃν ἔχεις, σιωπῆς ὄρνις μέγας.
Εὐθύς δ' ὁ τῶτον ἔειπεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγγη.
ἔχεις Κόραξ ἠπαύλα, νοῦν κτῆσαι μόνον.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὴν ἐπι-
λασείας χείρον-
τας.

Πρὸς

DE CAPREA REPREHENDENTE
pedum tenuitatem. 17

In fontibus suā imaginem videns Caprea
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cor-
nibus.

Cū verò Leo psecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, vt prædæ laqueum.

AFFABVLATIO, Quòd plerunq; quis
inuitur ex quibus videtur lodi.

DE VVLPE ET VVA. 18

Vulpes racemum proceræ videns vitis,
In altum eleuabatur: cumq; sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est: sed secum hæc lo-
cuta est,

Nè labora, acini vuz exacerbescūt admodū.

AFFABVL. In eos qui de necessitate no-
luntatem faciunt.

DE CORVO ET VVLPE. 19

Caseum Coruus mordebat, sed Vulpes
decipiebat.

Si linguam haberes, esēs magna Iouis auis.

Cōtinuò verò is cū abiecit, ea ipsum comedit.

Habes Corue omnia, mētem solam cōpara.

AFFABVLATIO. Aduersus eos
qui adulationibus dele-

stantur.

t 2 DE

Πρὶ Βαφράχων κή κλίσ.

Γάμοις ἔχαρον Βαφράχοι κή κλίσ.
Καί τις πρὸς αὐτὸς εἶπε, ὦ δειλὸν γένος.
Εἰ γὰρ μόνος τρέμοιμεν αὐγὰς κλίσ,
Τίς εἴ γε τενωύσει, τῶτον βαφάσει;
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐπὶ ἰδλίᾳ βλάβη ἀγνω-
σίας, χαίροντας.

Πρὶ ὄρνιθ' ὠδὸν χρυσῶν τιφίσσης,
ἠελὶ φιλαργύρα.

Ἐτίησε χρυσοῦ ὠδὸν ὄρνις εἰσάψασε.
Καί τις πλανηθεὶς χρυσεράσῃ τῶ φρένα,
Ἐπτανε ταύτῃ, χρυσὸν ὡς λαβῆν θέλων.
Ἐλπίς ἢ μῆλον δώρον ὠλέει τύχης.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐλπίδι κέρδος εἰς ψυμῶν
ἐν μικροψυχίας ἐμπιπῶντας.

Πρὶ ἀστεροσκοπίου ἠελὶ ὀδοι-
πόρου.

Ἄστεις περισκοπῶν τις ἀστεροσκοπῶν,
Πίπτει δειλῶς πρὸς φρέαρ. τυχῶν δέ τις
ὀδοιπόρ' ἔσθ' ἐπὶ ταύτ' ἔφη λέγων,
Ναὺν θᾶς ἄνω, βέλτετε, τίς γὰρ ἔβλεπεις;
Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐπιστάτα μὴ
γινώσκοντες, τὰ μέγιστα
καυχῶντι γινώ-
σκουσιν.

Πρὶ

DE RANIS ET SOLE. 10

Ob nuptias Solis lartabantur Ranæ.
Quædamq; ad eas ait, O miserum genus
Nam si solos radios Solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?
AFFABVL. *Aduersus eos, qui suo damno
pre ignorantia gaudent.*

DE GALLINA AUREVM OVVM
pariente, & auaro. 21

Ouum aureum Gallina semel peperit.
Quidamq; auarus deceptus animo,
Eam occidit, aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.
AFFAB. *In eos qui spe lucri in damnum ex
pusillanimitate incidunt.*

DE STELLARVM SPECVLA-
tore, & Viatore. 22

Stellis intētus quidam stellarū speculator
Cadit imprudēs ī puteū: sed quidā supueniēs
Viator, suspiranti hæc inquit, dicens:
Animum qui applicuisti fursum ὀ optime,
terram non vides?
AFFABYLATIO, *Quod plerique
quum presentia nesciant, fu-
tura cognoscere glo-
riantur.*

DE

Περὶ ἵππου καὶ κά-
πρου.

Ἡρῆσον ἵππου ἀγρωτάτην κάπρην,
Ὀρμύλῳ θηρὸς ἵππου δ' ἀένου δίκου,
Ἐαυτῷ ἐπιλέδωνεν, σίξων σὺμμαχαρον
Ἐπιπείραμ ἀνδρα πρὸς σφραγίλῳ τ' ἑρμῖα.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οἱ ἔχθραν τινὲς
ἢ εἰς δουλείαν ἑαυτὸς ἐμ-
βάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρῶς μίξοτροχῶ, καὶ
δύοιμ ἑταίραμ.

Ἐρωμύλας δὴ ἔχον ἀνὴρ μίξοτροχῆ,
Χρόνῳ δ' ἐνλωσχεῖαι πάντη καὶ τρέπον,
ἢ μὲν μελαίνιας, ἢ ἢ λουκῶς ἐκφορῶν,
Ἐξ ἄμ ψιλλοθεῖς, πᾶσιμ ὠρέθου γέλωτος.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς εἰς δύο ἐναντίας
πράγματ' αἰαντὸς ἐμβάλλου-
σας.

Περὶ ἄετου τε καὶ κο-
λοιδῶ.

Ἄρνῳ καταπέλας ἄετος καθαυπάσας,
Ἰδῶν κολοιδῶ, ἐμ κρητῶ πρότῃσι τὰδε,
Ὅμ ἔλε ποιμῖν, πᾶσι δ' ἐφώνει τὸτό τι,
Ἐμοὶ κολοιδῶ, ἄετος δ' αὐτῷ πέλας.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δ' εἰ μὴ εἶδαι τὸν
κρητῆρας.

Γ α β ρ ι

DE EQVO ET AFRO. 23

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
Impetum verò feræ Equus quum penitus
non sustineret,
Sese dedit, inuento socio.
Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO, *Quod nonnulli ob
inimicitias in seruitutem sese dedant.*

DE VIRO MISTICAPILLO,
& duabus amicis. 24

Amicas duas habebat vir misticapillus,
Aetate autè & morib⁹ omnino dissimileis.
Altera nigros capillos, albos altera, euelle-
bant.

Quapropter depilatus, oĩbus ridiculo fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos qui
in duas res contrarias sese iniiciunt.*

DE AQUILA ET
Cornicula. 25

Agnum deuolans Aquila quĩ rapuisset,
Idq; vidisset Monedula, in ariete facit cadẽ,
Quam pastor cepit, puer autem clamabat
tale quid,

Mihi monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO. *Quod non oportet
imitari pressantiores.*

t 4 DE

Περὶ Κολαίδ τε καὶ ἄλλων
ὀρνέων.

Ἄλλοις πτεροῖσι κρυπταμένη,
ἢ χει Κολαίδ ὀρνέων ὑποφέρειν.
Πρῶτον ἢ δάου ἢ Χελιδῶν ἔρπαιει,
Μετ' ἢ ἀπωσῆες, ἄτα γυμνοὶ δὲ ῥέθι.
Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸ δὲ ἔραυα κἀλλ.
διαλύεται.

Περὶ Ἄετός τε καὶ ὄϊός.

Βέλει τὸ γῆδ' Ἄετός ἀρῶν πάλαι,
Ἄλ γῶν ἢ λοιπὸν ἢ πολλαὶ θανόντων.
Βλέπων δ' ὄϊόν ἔπειρ' ἐπτερομελίου.
Βαβαί, πτερόν με τὸν ἤρωτόν ὀλλύει.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐκ τῶν ἰσθίων κακῶς
πάσχοντας.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ
Στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφυκὲι θηροὶ καὶ πτερωτοῖς μάχη,
ἢ ἢ Λίβυα Στρουθός, ἢ τὸς δ' ἐκλάσας.
Εἶναι δ' ὄρνις, ἐκ μέγας ἢ θυγίον,
Πτερωτοῖς μάχην δεινύσας, τοῖς θηροὶ πίδαας.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς δυοὶ κυρίως
δουλοῦσας, καὶ πλά-
νῶντας ἀμφο-
τέρως.

Περὶ

DE CORNICVLA ET
caeteris auibus. 26

Alienis pennis induta
Gloriabatnr Cornicula praestare auibus.
Primum donum Hirondo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.
AFFABVLATIO, Quod ex collatione
pulchritudo dissoluitur.

DE AQUILA ET SAGITTA. 27

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autē postea sedebat admodū plorans.
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papa, penna me pennatam occidit.
AFFABVLATIO, In eos qui à suis
mala patiuntur.

DE TVGNA FERARVM AC
volucrum, & Struthionē. 28

Oēs inter se ferae & volucres cōcertabant,
Capta est Struthio Libyca, quae haec deci-
piebat,
Esse quidem auis, ex parte verò fera,
Volucris caput, feris pedes ostendens.
AFFABVLATIO, Aduersus eos
qui duobus seruicndo dominis
utrosque deci-
piunt.

DE

Περὶ Χελιδνῶν καὶ Κοι-
τηρίων.

Πήξε Χελιδνῶν νεοσσίαν Κοιτηρίων
Ἐπέθην, ἵσπερ τῶν γυνῶν βλάπτει Δεσπότην.
Ἡ δ' αὖτ' ἔφησεν, ὡ πολλοῦ τῆς τύχης,
ὅτι γὰρ ἐπὶ λίκνοισι, ἐβλάδιον μόνον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς παθόντας κα-
κῶν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώ-
πων.

Περὶ τριῶν Βοῶν ἁμοφώνων, εἴτα
ἁσυμφώνων καὶ Δέων-
τα.

Ὁμόφρονες νέμοντο τρεῖς ἅμω Βόες,
Ὅς δ' αὖτ' εἰς ἐβλάπτει πολλὰς Δέων.
Ἐγδρας ἢ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
Ἐκαστον ἐνέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς σχισμολόγους ἐν
τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τὸ κα-
κῶς πείσασθαι.

Περὶ Γεωργῶν καὶ Γεράνων.

Ἐδνε Γεράνων τῆξέ τις σποράς πάγλιον.
Μεθ' αὖτ' Πελαργῶν εἶπεν, ὡς θηρία μέγα.
Ἐφη δ' ἀποφάναι, ὡς φίλ' αὖτ' εἰ σὺ μοι.
Ἄλλ' ἢ πάγλι λαβῆσαι, σὺν κακῶσι ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, ἐν ἁμάρτην τοῖς
ἐχθροῖς τ' φίλον αὐτόν.

ηξβ

DE HIRVDINE ET
Prætorio. 29

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
Cuius prolem lædit Serpens.
Hæc autè dixit, O ingemiscendâ fortunam,
Vbi enim vltio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO, In eos, qui malum à
bonis patiuntur.

DE TRIBVS BOVS CONCOR-
dibus, inde discordibus,
& Leone. 30

Concordes pascebantur tres simul Boves,
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Cum verò inimicitiarum odio & pugna
dissentissent,

Singulos deuorauit nudos vt vnum.

AFFAB. Aduersus eos, qui à suis dissi-
dent, & propterea mala patiuntur.

DE AGRICOLA ET CICONIA. 31

Gruibus tetedit Agricola quidam laqueum,
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehemen-
ter lugebat.

Dixit autè agricola, Vt amica quæ tu mihi es!
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFAB. In amicum cuiusdam, coniunctum
cum inimicis amici ipsius.

ηξβ

Περὶ κυνὸς ἡγεῖ ἀλόων αὐτῷ ἐν
τῷ ὕδατι.

Φέρον πώσαμὸς πλησίον κυνὸν κρέας,
Κύβητας ἐαυτῶν, ἀλλὰ εἰς ὕδωρ βλέπει.
Χανὼν ἢ λοιπὸν τῆ μάτω λαβῆν κρέας,
Διαφερέτω ἡγεῖ τῷ ὕδατι ἐκράται.
Ἐπιμύθειον, ὅτι ὁ πλεονεξίῳ μᾶλλον
ζημιῶται.

Περὶ ὄνου ἡγεῖ ἀλός ἡγεῖ
σπόγγων.

Περὶ ὄνου πώσαμὸς, φέρων ἢ γ' ἀλός ὄνον,
Ἐν ᾧ τε ἡγεῖ πρὸς ἡμῶν νομφιδίῳ βίον.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος ὅπως ὡς φέρον,
Περὶ ἐκόντι, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.
Ἐπιμύθειον, ὅτι πολλάνους προσδοκία κέρους
ἐς ζημίαν καίσται.

Περὶ καμήλου ἢ Διός.

Κυρτὴ Θεὸν κάμηλον ἐβήτει κέρα,
Ἢν ἔβη μνηστῆρισε δ' ἀβελτίας.
Ζημιῶ γὰρ αὐτὸν λοιπὸν ὅπως ἡγεῖ κέραν,
Ὅτι αὐτὸν γὰρ πάντα πασιμ αἰσχίστη πέλη.
Ἐπιμύθειον, ὅτι δὲ παρὰ τῷ Θεῷ αὐτὸν τὰ
προσδοκίῳ.

Περὶ λύκου ἡγεῖ ἀγνός.

Λύκος πρὸς ἀγνὸν φησὶν, ὅτι πρόδωκε σὺ μοι.
ὕδωρ

DE CANE ET IMAGINE
ipsius in aqua.

32

Canis propter flumen carnem ferens,
Quum se acclinasset, aliam in aqua videt,
Hiscēs autē ut inferiorē aliā carnē caperet,
Priuatus & ea est cuius compos erat.

AFFABVLATIO, *Quod cupidus magis
damno afficitur.*

DE ASINO, ET SALE,
& Spongiis.

33

Trāsiēs fluuiū, onus salis portabat Asinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc quū itidem multū spongiarū ferret,
Cecidit sponte, & infelicitē suffocatus est.

AFFABVL. *Quod plerunq̄ expecta-
tio lucri in damnū incurrit.*

DE CAMELO ET IOVE. 34

Curua Camelus à Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Ut ab omni parte foret turpissima.

AFFABVLATIO, *Quod oporteat à
Deo conuenientia petere.*

DE LVPO ET AGNO. 35

Lupus Agno inquit, Nonne dudū tu mihi
Aquam

Υδωρ ταραχτες: αἴτι γαστρος ἐξέφυ,
 Και πως υδωρ ταραχτων ἀγρω ποτε.
 Οὐνη γενη μοι, κἀν θέμις, κἀν μη θέμις.
 Επιμυδιον, προς τας ἀδεις φασκερως
 ἀδιουωτας.

Πρόβι Δελῆς Κυνηγῶς καὶ Παι-
 μελῶ.

Δελῆς Κυνηγῶς πρὸς τιν' ἔπε ποιμελῆα,
 Εἰ πε Δέσφ' ἴχνη εἶδες, μοι φράσον.
 Σοὶ τῶτον, ἔπειρ, ἐθέλεις δέξω, πέλιος
 ἴχνη. Κυνηγῶς, ἔπειρ, ἢ σὺ πῶ πλῆσον.
 Επιμυδιον, πρὸς ἀνθρώπων θρα-
 σείς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
 ἔργα δελῆς.

Πρόβι Ἰωπότου καὶ Ἀγροί-
 κων.

Ἦται λαβεῖν Ἀγροίκου Λαγῶν Ἰωπότου.
 Λαβῶν ἢ χερσὶ τῶτον, ἠρώτα, πόσου;
 Καὶ πῶλον ἐξήλασεν. Ἀγροίκοι δ' ἔφη.
 Μὴ σπύδε, σοὶ δώρημα τῶτε προσφέρω.
 Επιμυδιον, πρὸς τὰς ἐξ ἀναγκῆς παραιτη-
 μένους τὰ ἴδια.

Πρόβι Λύκου καὶ ὄνου.

Ὅδ' ἄσιν ἴδον ἔλκε δὲ ὄνου Λύκοι.
 Αἰτῶν ἢ μιᾶδον, πλῆττεται λαῖξ τίνω γένειω.
 Λύκοι δ' ἐφασκε, πῶς μάγειροι ὦν πάλαι

Ἰατρ

Aquā perturbasti: nuper ex vêtre natus sum,
 Et quomodo aquā pturbarim nescio quādo.
 Cœna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
 intrepidè palàm iniurij sunt.*

DE VENATORE TIMIDO,
 & Pastore.

36

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
 Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi.
 Tibi ipsum, ait, vis ostendam, longè
 Vestigiū. Venator ait, Non quæro amplius.

AFFABVLATIO, *Aduersus homines
 audaces verbis, et factis timidos.*

DE E'QVITE ET
 Agricola.

37

Petebat Leporem ab Agricola vt acciperet
 miles.

Accepto eo manibus rogabat, quanti?
 Et Equum admisit. Agricola autem ait,
 Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
 necessario recusant res suas.*

DE LVPO ET ASINO.

38

Ex Asino clauum dentib⁹ extraxit Lupus.
 Petès verò mercedē, percentitur calcib⁹ gena.
 Lup⁹ autē inqt, Quò cocus quū essem olim,
 Mediciur

Ἰατρικῆς μετὰ τοῦ ἔργου ἀναξίως
 Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς πλὴν ἰδίων τέχνων κα-
 ταλιμακάνους, ἢ ἐτέρων μετερχομέ-
 νων ἐπὶ βλάβῃ.

Πρὸς Δύνα καὶ Γεράν.

Εἰς λαμῶν ὄσσειν ἐμπεπῆχον ἢ Δύνα,
 Μισθὸν δ' ἑλῶν Γεράν. ἢ τε πλὴν χάσμου.
 Ζῶον τρέχον ἐν Δύνα λαμῶν φέρων,
 Μισθὸν ἄλλο μισθὸν μισθὸν ἢ τὸ το σιόπει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπιμύθιων πρᾶξιν
 ἐγχειρησάσας, καὶ μετὰ τὸ σιόπει.
 Ἰατρικῆς μετὰ τοῦ ἔργου.

Πρὸς Ταύρον καὶ Τράγον.

ἤλαυνε Ταύρον ἢ ἐν καίτοις Τράγον.
 Ὁ δὲ Λέων δὲ καὶ Λιωνῆ, εἶπε ἢ τένων.

Εἰπὲρ με μὴ Λέοντι ἐπὶ φοβῶν.

Ἐγὼν ὅσον Ταύρον καὶ Τράγον δένον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς κατὰ τοὺς μετὰ τοὺς ὑβρίστας
 ἐπὶ μισθῶν, διὰ φοβῶν ἐτέρων μετὰ τοῦ ἔργου.

Πρὸς Μύρμηκα καὶ Τέττιγον.

ἤπει τροφῶν Μύρμηκα Τέττιγον ἐν κρῖνι.

Μύρμηκα δ' ἔφησε, τὶ θέρεσ ὄντι ἐδράσας.

Ὡς ἐν θέρεσ, ἔφησε, ἄλλων ὄξυς.

Χειμῶντι ἀρχῆ, φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμ

Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO, In eos qui propriam
 artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur
 incommode.

DE LVPO ET GRVE. 39

In Lupi gutture os infixum erat,
 Mercede autem cum extraxisset Grus, pete-
 bat pretium.

Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
 Nullam aliâ mercedé, quàm hoc considera.

AFFABVLATIO, In eos qui periculo-
 sum negotium aggrediuntur, & post con-
 uentionem querunt mercedem.

DE TAVRO ET HIRCO. 40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
 Què fer? Leo insectabatur, ait autè suspirâs,
 Nisi me Leonis timor perterreret,
 Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

AFFAB. In eos qui affici iniuria ferunt à
 parvis metu aliorum maiorem.

DE FORMICA ET
 Cicada. 41

Petebat à Formica Cicada cibum, hyeme,
 Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
 Quod æstate acutè caneret, dixit.
 Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

AFFAB

Επιμύθιον, πρὸς τὸς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, ἢ δὲ τὸτο ἐν τῷ γήρατι πηχουῶτας.

Πρὸς Ὀφίως καὶ Γεωργίου.

Ἐδάλλε τις Γεωργὸς ἐν κάλπαις Ὀφιν ὄρα κρυπτός, ἐπεὶ ἡ δέρις ἤδεντο, Ἐπλήξε τὸν βάλψαισα, καὶ κτενε τάχῃ. Οὕτω κακοὶ ποῖσι τὸς ἀνθρώπους.

Πρὸς Χελιδόνῃ καὶ Ἀηδίνῃ.

Ἀγρῷ Χελιδὼν μακρὰν θηροποσίην,
 Ἐύρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθήμελίσω ὄλιαν
 Ἀηδὼν' ἄξυφωνον· ἢ δ' ἀπεδρύνει
 Τὰν ἴτιω ἄωρον ἐκπεσόντα ἐλ' ἄβυσ.
 Χ' ἢ μὲν Χελιδὼν φασί, φιλτάτη ζώῃς,
 Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκην.
 Ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
 Στάσιλω ἡμῖν, καὶ φίλη κακοκίχσις,
 ὅπου γεωργοῖς, καὶ χυλὴ θηρίοις ἔσσις.
 Τὼ δ' αὖτ' Ἀηδὼν ἄξυφων' ἡμέφθη,
 Ἐὰ μὲν πέτραις ἐμμένειν ἀεικήτοισ.
 Οἶκῳ δέ μοι πάς, ἢτε μίξις ἀνθρώπων
 Μνημῶν παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
 Ἐπιμύθιον, δ' μῦθῳ Ἀηδῶν, ὅτι κρείττον ἐν
 ἐρήμοις ἢν ἀλάσως, ἢ συνοικῆν ἐν
 πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Ο Μ Η Ρ

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & priore aetate in senectute mendicant.*

DE SERPENTE ET
 Agricola.

42

Agricola quidam in sina fouit Serpentem Frigoribus: ubi autem calorem sensit, Percussit eum qui fouit, atque occidit statim. Sic mali tractant benefactores.

DE HIRVNDINE ET
 Luscinia.

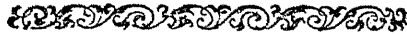
43

Procal ab agro Hirundo euolauit. Reperit autem in desertis sedentem syluis Acute canentē Lusciniam: ea verò lugēbat Irym immaturum excessisse à vita. Et Hirundo inquit, Charissīma salua sis, Primum hodie te post Thraciam uideo, Sed ueni rus & in domum hominum, Contubernalis nobis, & chara habitabis. Vbi agricolis, & non feris cantabis. Cui Luscinia canora respondit, Sine me in petris manere desertis, Nam domus omnis & consuetudo hominum Memoria antiquarū calamitatū reaccender.

AFFABVL. *Fabula significat, praestare sine dolore uivere in desertis, quam cum malis habitare in ciuitatibus.*

H 2

H O M

ὍΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ-
χουνομαχία.

Ρήχθην ὦ πρῶτον Μυσῶν χορὸν δὲ
Ἑλικῶν ὦ,
Ἐλθέμ' εἰς ἐμὸν ἄτος ἐπεύχουμαι εἶνεκ'
ἁοιδίης,

Ἦν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γυνάσσι θῆκα,
Δῆρον ἀπειροσίῳ πολεμικόνον ἔργον ἄρη ὦ.
Εὐχθῆν ὦ μερόπειον ἐς δ' ἅπαντα πᾶσι βαλλέσθαι,
Πῶς Μῦες ἐν Βατραχίσιον ἀμπεδύσαντες ἔβησαν,
Γηγυκῶν ἀνδρῶν μιμνήσκοντο ἔργα γιγαῖντων.
Ὡς λόγῳ ἐν θνητοῖσιν ἔην, τοῖσι δ' ἔχον ἀφ-
χῶ.

Μῦς ποτε διψαλέῳ γαλέης κίνθων ἀλύξας,
Πλασίον ἐν λίμνῃ ἀπαλάδῳ προσέθηκε γένεον,
Ἰδατι τερπόμενῳ μελιθεῖ. τὸν δὲ κατ' ἔδε
Λιμνοχάρης πολύφρημῳ, ἔπ' ὦ τ' ἐφθέγγετο
τίον.

Ξᾶνε, τίς εἶ πόθρον ἦλθες ἐπ' ἡῶνα; τίς δ' ἐσ' εἰ
φύσας;

Πάντα δ' ἀληθεύσσω, μὴ ψευδομένοῦ σε νοήσω.
Εἰ γὰρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δώσω ξενίῃα ποικίλα καὶ ἰδύλα.
Εἰμί δ' ἐγὼ βασιλεύς φυσίγναδ' ὦ, ὅς κατὰ λί-
μνῶν

Τιμῶμαι Βατραχῶν ἠγέμεν ὦ ἡμᾶρ' αὖ πάντα.
Καί με πατήρ Πηλεΐδης ποτε γέναιτο ὕδρομεδύση

μιχ

HOMERI RANARVM

ὦ Μυρίων pugna.

Incipiens primum Musarum cec-
tum ex Helicone,
Venire in meum cor supplico,
gratia cantus.

Quē nup in libellis meis super genua posui,
Litem immēsam, tumultuosum opus Martis,
Supplicās hominib' in aures oībus mittere,
Quo Mures in Ranas bene se gerētes iuerūt,
Terrigenūm virorū imitati opera gigantū.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem ha-
buit principium.

Mus aliqui sicibūdus Felis periculū euitās,
Propinquū in lacū tenerā adposuit barbā,
Aqua delectatus dolci: hunc autem vidit
Limnocharis obstrepera, verbum autem lo-
cuta est tale:

O hospes quis es? unde venisti ad littus?
quis autem te produxit?

Oīa autē verē dic, ne mēdaccē te intellexero.
Si em te nouerim amicū dignū, ad domū ducā
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa
& bona.

Sum autē ego rex Physignathus, qui p lacū
Color, Ranarum dux dies omnes.

Et me pater Pele' oli genuit Hydromeduse

u 3 Mixtus

Μιχθῆς ἐν φιλότῳ παρ' ὄχθας Ἡριδανῶν.
 Καί σε ἰδῶ κωλύει τε καὶ ἄλλοιμον, ἔξωρον ἄλ-
 λου
 Σικπῶν ἄλλου βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μα-
 χητῶν
 ἔμμενον. ἀλλ' ἄγε δάσασιν ἐλὼ γορελὸν ἀγρόσιν.
 Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπας ἠμέβετο, φωνήσεν τε
 τίωτε γένος τοῦ μόνου σπῆτος φίδε δῆλον ἄπασιν
 ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ δεινῶν περὶ τῶν
 Ψιχάρπας μὲν ἐγὼ κινδύσιμα. ἐμὶ δὲ νοῦ-
 ρῶ
 Τρωξάρτῳ πατρὸς μεγάλῳ τῶν. ἢ δὲ νῦν μήτηρ
 Λιχομύλη θυγάτηρ Περνοτροχῆ βασιλῆος.
 Γέναι δ' ἐν κωλύει με, καὶ δεσπέρησιν ἀπο-
 τῶν,
 Σύναις, καὶ κερύεις, καὶ ἐλέσασιν παυσοδοπαῖσι.
 Πῶς ἢ φίλον ποιῆ με, τὸν ἐς φύσιν ἔλεν ὁμοῖον
 Σοὶ μὲν γὰρ βίῳ ἔσθην ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἐμοί γε
 ὄσσε παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθῳ, δὲ με λῆθε
 ἄρτῳ τρισσοπαύσῳ ἄπο δυνήδου κωλύει,
 οὐδέ πλαιῖς πικρῶν πεπλοῦ ἔχω ποτὶ σισα-
 μῖδον,
 οὐ τὸ μῶν ἐν πῆρῳ, ἔχ' ἔμματα λευκοχίτωνά,
 οὐδέ τυρὸς νεόπηνι ἄπο γλυκεροῦ γάλακτι.
 οὐ χρυσὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσι,
 οὐδ' ὄσσε πρὸς θοίνῳ κερύσῳ τεύχουσι μάγιστροι.
 Κοσμοῦντες χίτρας ἀπτόμασι παυσοδοπαῖσιν.
 οὐδέ ποτ' ἐν πολέμοιο κωλύει ἀπέφυγον αὐτήν.
 ἀλλ' ἐνθὺς μετὰ μῶνον ἰὼν, προμάχισιμ' ἐμὶ χθῆν.
 οὐ

Mixtus in amore ad ripas Eridani,
 Et te quidem video pulchrumq; & fortem
 egregium aliorum
 Sceptiferum regem, & in bellis pugnacem
 Esse, sed age citi' tuā generationē cōcionarc.
 Huic autem rursus Psicharpax respondit,
 dixitq;,
 Quidnam genus meum perquiris ὁ amice,
 manifestum omnibus
 Hominibusq; diisq; & cœlestib' volatilib' ?
 Psicharpax quidē ego vocor, sum autē filius
 Troxartæ patris magnanimi; at mater
 Lichomye filia Pternotrochæ regis. (riis;
 Genuit autē ἰ lignario me & enutrit cibis
 Ficibus & nucibus, & eduliis omnigenis.
 Quomodo autem amicum facies me in na-
 turam nihil similem?
 Tibi qdē cōm vita est in aquis, sed mihi certē
 Quæcunque apud homines, comedere con-
 suetudo, neque me latet
 Panis ter pistus à bene rotunda cista,
 Neq; placēta extēsa habens multā si famida:
 Nō scētio ex pna, nō iecora albā vestē habē-
 Neq; case' nūp pressus à suavi lacte. (tia,
 Non bonū dulceariū, quod & diuī desiderāt.
 Neq; quecūq; ad cōiuiia hominū faciūt cocci,
 Ornantes ollas condimentis variis.
 Nunquā ex bello malum effugi clamorem,
 Sed statū ad pugnā iēs, ppugnātib' mixt' sum.
 u 4 Non

Οὐδέ μοι ἀνθρώπων, καὶ πρὸ μέγα σῶμα φερόντα·
 Ἄλλ' ἐπὶ λένκρον ἰών, ἀκρον δακτυλον κατα-
 δάκνω,

καὶ πτέρυκ λαβόμεν, ἤγε δ' ὄνθη ἱκανῶς ἀν-
 δρα.

Νύδου ὅτι δὲ ἀπέφυγεν ἕπην, δάκνον ἔμοι,
 Ἄλλὰ δύνω μάλ' ἀ πάντα τὰ δέξια πᾶσαν ἐπὶ
 αἶαν,

Κίχρον ἤγε γαλέλω, οἱ μοι μέγα πένθη ἄγασιν·
 καὶ παγίδα συνέσασιν, ὅππ' ἀολόγῃς πύλε πότμου.

Πλῆστον δὲ γαλέλω πρὸς δέξια, ἥτις ἀρίστη,

ἢ ἤγε φρωλοδιώνησιν καὶ φρωγίλω ἐρεείνη.

Οὐ φρωγὴ βαφάνωσιν, ἔκράμβωσιν, ἔκπολιώτασιν,

οὐ τούτοις χλωροῖς ἐπιβόσσημα, δὲ δὲ σελίνοισιν.

Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ἐδέσματα τῶν καὶ ἀλί-
 μνῶν.

Ἦγός τὰ δὲ μαθήσασιν φουσίγναθ' ἀντίον κῦδα·

Ξένε, λίαν ἀρχῆς ἐπὶ γαστέρι, ὅτι ἤγε ὑμῶν

πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, ἤγε ἂν χθονὶ θαύματ'
 ἰδέσθαι.

Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βαφάχοισιν Κρονίον,
 Σκίρτησιν καὶ ἀ γλῶ, ἤγε ἐφ' ὑδάσιν σῶμα κα-
 λυψαι.

εἰ δ' ἰδέλεις ἢ ταῦτα δεικνύμεναι, σύχερός ἐστι.

λίαν δ' ἐν νότοιςιν, κρᾶται δὲ με μίποσ' ὄληται.

Ὅπως γὰρ ὄσιν ὅτι τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίηται.

Ὅτι ἄρ', ἔφη, μὴ νῶτ' ἰδίδη, ὅ δ' ἔβανε τὰ χίττα·
 Χέραι ἔχω ἀπαλοῖσιν κατ' ἀχέν, ἄλματι
 κῶφω

Καὶ

Non timui hominem, quamuis magnum
 corpus ferentem:

Sed ad lectum iens, summū digitū mordeo,

Et pedē arripui, & non labor occupavit virū.

Suauius non aufugit somnus mordente me.

Sed duo valde oīa timeo omnē per terram,

Accipirem & Felem, qui mihi magnum lu-
 ctum adferunt,

Et decipulam luctuosam, vbi doloſum exi-
 ſtit fatum.

Plurimū iam Felē ſupertimeo, qui optimus,

Qui & foramē ingredientē p foramē pquirit.

Non comedo raphanos, non caules, non cu-
 curbitas,

Non porris viridibus pascor, neque apiis:

Hæc enim veſtra ſunt edulia per lacum.

Ad hæc autem ſubridens Phyſignathus con-
 trā locutus eſt:

O hoſpes, valde gloriaris ob ventrem: ad-
 ſunt & nobis

Multa valde ī lacu & in terra mirabilia viſu.

Vtrāuis enim dedit paſcuā Ranis Saturnius,

Exultare p terrā, & ī aquis corp^o cooperire.

Si autem viſ & hæc ſcire, facile eſt.

Portē te in humeris: tene autē me, neq̄n peas:

Sic gauifus in meam domum venias.

Sic certē, inquit, & terga dabat. ille autem

ascendebat celerrimē,

Manus habens tenerū per collū, ſaltu facili,

u 5 Et pri

Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαυρον, ὅτ' ἔβλεπε γάιονας ἔρ-
μους,

Νῆξαι τὸ πρόμυθον Φυσιγράδου. ἀλλ' ὅτε δι-
δά

Κύμασι πορφύροισι ἐπεκλύφεται, πολλὰ δα-
κρυῶν,

Ἄχρητον μεταύσιον ἐμέμπετο. τίλλε δὲ χαί-
τας,

Καὶ πῶδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρον. ἐν δὲ σί-
κτον

Πέλλετ' ἀνδρείη, καὶ ἐπὶ χθόνα βόλετ' ἰδέσθαι.
Δευὰ δ' ἐπεσονάχισε, φόβον κρυδέειν ἀνάγκη.

Οὐρῶν μὲν πρῶτ' ἐπλάσθη ἕδνισι, ἠντε κί-
πην

Σύρων, ὃν χόμῳ τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι.

Υδάσι πορφύροισι ἐκλύφεται. πολλὰ δ' ἐβόα,
καὶ τοῖον φωνὴν μῦθον, ἀπὸ στόματός δ' ἀγέ-
ρουν.

Οὐχ ἔτι νότοιον ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος.

Ταῦρος δ' ἐυρόπῳ διὰ κύματός ἦγ' ἠδὲ κρη-
πίου,

Ὡς ἔμ' ἐπιπλάσας ἐπινώτιον ἦγον ἐς οἶκον

Βάτραχόν, ὃ ψόσας ὠχρῶν δέμας ὑδασι λεύκῳ.

Υδρὸς δ' ἐβηπίονος ἀνεφάνετο, δεινὸν ἔραμα
ἀμφοτέροισι, ὄρθρον δ' ὕδατος ἔλε τράχη-
λον.

Τῶτον ἰδὼν κατέδυν Φυσιγράδον, ἔτι νόσας
ὄϊον ἐταῖρον ἐμελλεν ἀποπρόμυθον κατὰ λί-
μῶν.

ΔΨ

Et primùm quidem gaudebat, quando in-
tuebatur vicinos portus,

Natatiōe gaudēs Physignati. sed qñ iā utiq;
Vndis purpureis submergebatur, multum la-
crymans

Inutilem pœnitentiam accusabat: vellebat
autem comas,

Et pedes stringebat p vétré. in illo autē cor
Concutiebatur insolentia, & in terram vo-
lebat videre.

Vehementer autem ingemiscebat timoris
frigidi necessitate.

Caudam quidem in primis extēdit in aquis
tanquam remum:

Trahens supplicansq; deis in terram venire.

Aquis purpureis submergebatur: multum
autem clamabat:

Et talem dixit sermonem, ab ore autem con-
cionabatur:

Non sic humeris portavit onus amoris
Taurus, qñ Europā per vndā duxit in Cretā,

Vt me nauigās humeris vectā duxit ad domū
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus autem ex improuiso apparebat, hor-
rendum spectaculum

Vtriq; ac erectū super aquā habebat collū.

Hunc videns iugressus est Physignathus,
non quicquam intelligens

Qualem sociū futurus erat perdere per lacū.
Ingressus

Δὺ δὲ βάδ' ὄ λήμης, καὶ ἀλάσταν κήρα μί-
λαιαν.

Κἄν' ὁ' ὡς ἀφέη, πείσθ' ὑπτι' ὀδύς ἐς
ὑδωρ.

Χείρας δ' ἔσφιγγον, καὶ ἀπολλυμένων καίετραξε.
Παλάμι μὲν κατέδωκεν ἐφ' ὑλάτι, ποδάμι δ'
αὐτε.

Δαντίζων ἀνέδωκε, μόρον δ' οὐκ ἔω ὑπα-
λίξαι.

Δουδόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάφ' ἔληνον ἐπ'
αὐτῷ,

Ἰδῶσι δ' ὀδυμένῳ, τοῖς ἐφθέγγετο μύθος·
Οὐ λίσεις γὰρ Θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιή-
σας,

Ναυγὸν ῥίψας ἀπὸ σώμασ' ὡς ἀπὸ πέτρης·
Οὐκ ἄρ' ἐμὲ καίε' γαῖαν ἀμείνων ἡδὲ κἄνιστε,
Παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ ἐς ἀρόμον ἄλλο
πλευήσας,

Εἰς ὑδωρ μὲ' ἔρριψας. ἔχει Θεὸς ἔκδικον ὄμμα.
Παινῶ δὲ τίσεις Μυῦρ σφατῶ, δ' ὅλ' ὑπαλίξας.

Ταῦτ' ἐπὶ ἄνω, ἀπέπυσσον ἐν ὑδάσι, τόνδε κα-
τέδωκε

Δειχσπίνωξ, ὄχθησιν ἐφείδμενον καλκῆσι.
Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, ἀραμῶν δ' ἠγγελλε Μύε-
σιν.

Ἰὲς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδωκεν ἄνδρ'
ἀπαιτίας

Καὶ τότε κηρύσσων τοῖς ἐκείνουσιν ἐπ' ὄρθρων
Κηρύσσων ἀγορεύει δ' ἐς δόματα Τροξάρταο
Πατρὸς

Ingressus est autem profunditatem lacus, &
euitavit parcam nigram.

Ille autem ut relictus est, cecidit supinus sta-
tium in aquam:

Manus autē stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe
autem rursus

Calcitrans emergebat: mortem autem non
erat euitare.

Madentes autem pili plurimum pondus tra-
hebant in ipso.

Aquis autē periēs, tales loquitur est sermones.
Non latebis utiq; Deos Physignathe hæc
faciens.

Naufragium iaciens à corpore ut à petra.
Nō certè me p̄ terrā melior eras, ὁ pessimè,

Pācratiōs; luctāq;, & ad cursum: sed decipiēs,
In aquam me proiecisti. habet Deus vindic-
cem oculum.

Pœnam tu solues Murium exercitui, neque
euitabis.

Hæc locutus, expiravit ī aquis: hūc autē vidit
Lichopinax, ripis insidens mollibus,

Vehementer autem ululavit, currens autem
annunciauit Muribus-

Ut autem didicerunt mortem, subit ira gra-
uis vniuersos.

Et tūc præconib⁹ suis iusserunt sub dilaculū
Proclamare ad cōcionē ī domos Troxartæ
Patris

Πατρὸς δυσίνου Φιχάρπαγος, ἐς κατὰ λίμην
 Ἰαμίον θήκησιν, κενεὴν δέμας, δὲ παρ' ἔχθρας
 ἢν ἴδεν τλίμην, μέσῳ δ' ἐπενήχεται πόντῳ.
 Σὺς δ' ἔλθον σπασίδυϊες ἄμ' ἡοί, πρῶτον αὐτίκῃ
 Τρωξάρτης ἐπὶ πικρῇ χολοῦνθῳ, εἰπέ τε μύ-
 θον.

ὦ φίλοι, εἰ κενὸν μῦθον ἔγω κενὰ πολλὰ πεί-
 πουθα

Ἐν Βατραχίῳ, ἡ μίτρα κενὴ πάνταςί τετυνηθῆ.
 Εἰμι δ' ἔγω δύνωσθον, εἰπέ τρεῖς παύλους ὀλεσ-
 σα.

Καὶ τῶν δ' πρῶτον γε κατέκτανεν ἀρπάζεσσα,
 ἔχθιστη γαλέκ, τρώγλης ἐκποδῶν ἰλῆσα.
 Τῶν δ' ἄλλων πάλιν ἀνδρες ἀωνίες ἐς μίτραν
 ἤγαγον,

Κονοτέρας τέχνας ξύλινον δόλον βευρόντες,
 ἢν παγίδα καλέουσι, Μυῶν ὀλέτερον εἶσαρ.
 Ὅ τρίτος ἔγω ἀγαπητὸς ἐμοὶ κῆ μνέρι κενεθῆ,
 Τῶτον ἀπέκτανεν ἀνσίγναθον ἐς βυθὸν ἄξιας.
 Ἄλλ' ἄγεδ' ὀπλισόμεθα, κενὴ βέλθωμεν ἔω.
 αὐτὸς,

Σώμαίσα κοσμήσασθες ἐν τεσι θαλάσσοισι.
 Ταῦτ' ἄνωγ' ἀνέπεισε κενεπληξέσθαι ἄπαν-
 τας.

Καὶ τοὺς μὲν ἴ' ἐκίρνασθον Ἄρης πολέμοιο μεμπ-
 λῶς.

Κυνηῖδας μὲν πρῶτα πρὸς κνήμην ἐθνασθον.
 Πίξασθες κενεμὲς χλωρῶς, οὐτ' ἀσκήσασθες,
 Οὐδ' αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάτες κατέβωσθον.

Θάρα

Patris infelicis Pfscharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus. neque
 iuxta ripas

Erat iam miser, sed medio innatabat ponto.
 Ut autem venerunt festinantes cum aurora.
 primūm surrexit

Troxartes ob filiū iratus, dixitq; fermonē:
 O amici tametsi solus ego mala multa
 passus sum

Ex Ranis, fors mala omnibus facta est.
 Sum autē ego ifelix, postq; treis filios pdidi.
 Et quidem primum utique occidit rapiens
 Inimicissimus Felis, foramen extrā capiens.

Alium autem rursus viri crudeles ad mor-
 tem duxerunt,

Vanioribus artib⁹ lignēū dolum inueniētes,
 Quam decipulam vocant, Murium perditri-
 cem existentem.

Qui terti⁹ erat dilect⁹ mihi & matri Iclytæ,
 Hunc suffocauit Phylsignathus in profun-
 dum ducens.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari vniuersos.
 Hos quidem utique armauit Mars belli cu-
 ram habens,

Ocreas quidē primū circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas virides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes corrosferunt.

Thoraces

Θύρκιας δ' ἔχον κελαιμοσφείων ἀπὸ βυρσῶν,
 Οὓς Γαλέλω δάειραυτες ἐπισαμίνως ἐποίησαν.
 Ἀσπίς δ' ἰὼ λυχνῶ μεσόμφαλον, ἢ δὲ νῦν λόγχη,
 Ἐμπίκας βελόναι, παγχάλκεον ἔργον Ἄρκου.
 Ἡ δ' κέρυον τὸ λέπτρον αὐτὴ προτάφοισι κέρυον.
 Οὕτω μὲν Μῦες ἦσαν ἔνοστοι, ὡς δ' ἔνοστον
 Βάτραχοι, ἐβανέδυσσαν ἄφ' ὕδατος, ἅς δ' ἔνα
 χεῖρον
 Ἐλθόντες βαλὼν ξυάγαγον πολέμοιο κακῶν.
 Σιεπτομύλων δ' αὐτῶν πόντος ἢ σείσις, ἢ τίς δ'
 βρύκη.
 Κίρυξ ἔγγυθον ἦλθε, φέρων σπῆνῆρον μετὰ
 χόρσι,
 Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασιχούρου.
 Ἀγγέλιον πολέμοιο κακῶν φάτιν, ἀπὲρ τε μῦ-
 θον.
 Ω Βάτραχοι, Μῦες ἔμμου ἀπειλήσασθε ἐπεμ-
 ψαν
 Εἶπεν, ὅταν βροταὶ αὐτὸν πόντον τε μέγλω τε.
 Εἶδον γὰρ κατ' ὕδατος Ἐκχάρπαγα, ὅν κατέπε-
 φυν
 Ἐμπερὸς βασιλῆος φησὶ γυῖον, ἀλλὰ μάχεσθε
 Οἱ τινες ἐν βάτραχοισιν ἀριστῆες γέγονε.
 ὧς εἰπὼν ἀπέφηνε λόγῳ δ' ἐς ἄτακτα μύθων
 Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βάτραχων ἀγερώ-
 χων.
 Μεμφομένων δ' αὐτῶν, φησὶ γυῖον εἶπεν ἀνα-
 σίας.
 ὧ φίλοι, νῦν ἔντενον ἐγὼ Μῦν, δὲ δὲ κατέδον
 Οὐκ

Thoraces autem habebant calamis circun-
 datis à coriis,
 Quos Felem excoriantes scitè fecerunt.
 Clypeus autem erat lucernæ medius umbi-
 licus, at verò lancea,
 Longæ acus, omnino ærcum opus Martis.
 Calsis autem, testa in temporibus nucis.
 Sic quidem Mures erant armati, vt autem
 intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua: in vnumq; locū
 Veniètes, consiliū cōgregauerūt belli mali.
 Considerantibus autem ipsis vnde sedirit,
 vel quis tumultus,
 Præco propè venit, ferens sceptrū in manib⁹,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
 Nunciās belli malū nunciū, dixitq; sermonē:
 O Ranæ, Mures vobis minitātes miserunt
 Dicere, armari ad bellumq; pugnāq;
 Viderunt enim per aquā Psicharpaga, quem
 occidit.
 Vester rex Physignathus, scd pugnate
 Quæcūq; inter Ranas egregiæ genitæ estis.
 Sic locutus disparuit, sermo autem in au-
 res Murium
 Ingrediens turbauit mētes Ranarū supbartū.
 Accusantibus autem ipsis, Physignathus di-
 xit assurgens:
 O amici, non occidi ego Mures, neq; vidi
 x Per

Ὀλλύμενον. πάντως ἐπύργη, παύρων περὶ λίμ-
νην.

Νήεις τὰς βαρῶν χροὺ μεμύμενον. οἷ ἢ κἀνίσσοι
Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀνείτιον· ἀλλ' ἄγε βυ-
λάω

Σπῆσαιμεν, ὅπως θολοῖς Μύρας θροέσωμεν.

Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι λοιπὸν εἶναι ἀρίστα.

Σώματα νοσηκόσμητες, ἔνοστοι σῶμασιν ἀπαν-
τες,

Ἀμφοῖς παρ' ἡείλεισιν, ὅπου κατέρημι· ὁ χῶ-
ρος.

ἦνίκα δ' ἄρρηκέντες ἐφ' ἡμέας θβέλβωσι,

Δραξάμενοι νοσηθῶν, ὅστις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,

Ἔς λιμνὴν αὐτὸς σὺν ἔντασιν οὐδὲν βάλωμεν.

Οὕτω γὰρ πνίξωτες ἐν ὕδασι τὸς ἀπολύμεβας,

Σπῆσαιμεν οὐδὲν μὲν τὸ Μυοπέτην ὡδὲ τρόπασιν.

Ὡς ἀρὰ φηνίσσας, ὁπλοῖς ἐνέδυσον ἀπαντας.

Φύλλοις μὲν μαλαχῶν νηίμας εἰς ἀμφεκέλυ-
ψαν.

Θόρημα δ' ἔχον χλοερῶν πλασίμων ἀπὸ τεύτλων.

Φύλλα ἢ τ' ἡραμβῶν εἰς ἀσπίδας οὐδὲν ἴσησαν.

Ἐγγὺ δ' ὄξυσχιν· ἐκείθεν μακρὸς ἀφύρει,

καὶ ἰόρυβες κοχλιῶν λεπτῶν παράτ' ἀμφεκέλυ-
ψαν.

Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθρας ὑψηλῆσι,

Σείοντες λόγχαις, θυμὸν δ' ἔπλητο ἔντασιν.

Ζῶντες ἢ Θείας καλέσας εἰς ἄραυον ἀπερόντα,

καὶ πολέμου πλοῦτον δαίξας, κρατερὸς τε μα-
χητῆς

Πολλὸς

Pereuntem omnino suffocatus est, iudens
iuxta lacum,

Natus Ranarum imitatus. pessimi autem

Nūc me accusant inculpabilē. sed age cōsiliū

Inquiramus, vt dolosos Mures deperdamus.

Etem ego dico, vt mihi apparēt esse optima

Corpora ornantes, armati stemus vniuersi

Summas iuxta ripas, vbi præceps locus.

Quādo autē impetū faciētes ī nos venerint,

Arripientes galeas, quisq; ppē obui⁹ venerit,

In lacū ipsos cum armis statim deiiciamus.

Sic em̄ suffocātes in aquis expertis natandi,

Constituemus in promptu Murium occi-
forum hīc trophæum.

Sic certē loquutus, armis induit vniuersos.

Foliis quidem maluarum tibias suas vndi-
que cooperuerunt.

Thoraces autē habuerūt viridib⁹ latis à betis,

Folia autē caulii in clypeos bene aptauerūt.

Lancea autem acutus iuncus vnicuique lon-
gus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita vndique
cooperiebant.

Obstruētes autem steterunt in ripis altis

Vibrantes lanceas, animo autem plenus erat
vnusquisque.

Iupiter autē deos vocās in cœlū astriferum,

Et belli multitudinem ostendens, poten-
tesq; pugnatores

x 2 Multos

Πολλὰς ἡγεῖ μεγάλων, ἠδ' ἔρχεται μακρὰ φέρον-
τας,

Οἷον ποταμῶν στρατὸς ἔρχεται, ἠδὲ γιγαῦτων.

Ἢ δὴ γελῶν ἐρέεινε. τίνας Βατραχισμῶν ἀρωγῶι.

Ἢ Μυσηῶν, ἀθανάτων, ἡγεῖ Ἀθλωαίῳ προσέειπε,

Ὡ θύγατερ, Μυσηῶν ἤρ' ἐπαλεξίσσασα πόρδουσι;

Καὶ γὰρ σὸ κατὰ νηὸν ἀέ σιρτῶσι μ' ἀπαυτες,

Κνίσου τὸρπὸ μὲναι, ἡγεῖ ἐδέσμιον ἐν θυσιῶν μ.

Ὡς ἔρ' ἔφη Κρηνίδης, τὸν ἧ προσέειπε Ἀθλωαί.

Ὡ πατήρ, ἐν αἶμ' ἴπποισι' ἐγὼ Μυσηῶν τερεμεθεῖ-

σιν

Ἐλθοίμην ἐπαρωγῶς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔργων;

Στέμματα βλάπτοντες, ἡγεῖ λυχνους εἶνε' ἐ-

λαιόν.

Τὸτο δέ μιν ἴδων ἐθέναε φρένας, οἷον ἀρεξάρ.

Πέπλον μιν κατέβραξαν, ὅν' ἐξέφηναι καμῖσσα

ἐν βοδάνου δαπτήσι, ἡγεῖ σήμονα δαπτῶν ἔνυσα,

Τρώγλας τ' ἐμπαίνισαμ, ὅ δ' ἠκοντὶς μοι ἐπέειπε,

Καὶ πλάσσει μετόνευ, τὰτα χερσὶν ἐξείργισμαί.

Χρησαμένη γὰρ ἔφηναι, ἡγεῖ οὐκ ἔχω ἀνταπο-

δοῦναι.

Ἄλλ' ὅ δ' ὡς Βατραχισμῶν ἀρνηγέμεν ἐν ἐθέλλω.

Εἰσι γὰρ ὅ δ' αὐτοὶ φρένας, ἐμπέδοι, ἀλλὰ με πρώ-

τον

ἐν πολέμῳ κνίσου μιν, ἐπεὶ δὴ ἐνισπῶδῶν,

Ἰάνη δαμνύω ἐν εἴωσαν βαρυβοῶντες,

Οὐδ' ἰλιγὸν καταμῦσαι ἐγὼ δ' αὐτῶν κατέ-

κείμην

Τὴν κεφαλῶν ἀλγῶσα ἔως ἐβόησεν ἀκλήτωρ.

Ἄλλ'

Multos & magnos, & læceas longas ferētes,
Qualis cetaurorū exercit⁹ p̄cedit, & gigātū,
Suauiter ridēs rogabat, q̄ Ranis auxiliatores
Vel Muribus, immortalium? & Palladem al-
locutus est:

O filia, Murib⁹ nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuū p̄ tēplū semper exultāt vniuersū,

Odore delectati, & cibariis ex sacrificiis.

Sic certē dixit Saturnius. hunc autem al-

locuta est Pallas:

O pater, nō certē vnquā ego Murib⁹ vexatis

Venirem auxiliatrix: quoniam mala multa

mihī fecerunt,

Coronas labefactāntes & lucernas propter

oleum.

Hoc autem meas valde pupugit mētes quod

fecerunt.

Peplū meū corroserunt, quod texui laborās

Ex trama subtili, & stamen subtile neuī,

Foraminaq; fecerunt: at futor mihī institit,

Et exigit à me furas: huius gratia irata sum.

Mutuata enim texui, nec possum restituere.

Sed neque sic Ranis auxiliari velim.

Sunt enim neque ipsæ mentibus firmæ, sed

me primum

Ex bello redeūtē, cū essem valde defatigata,

Somno indigentē nō pmiserūt tumultuātes,

Neq; parū cōnuere. ego autē ifomnis iacebā

Caput dolens, donec clamauit gallus.

Ἄλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τ' ἄποισιν ἀρνήγην,
 Μηνέτις ὑμμέσιον ῥωθῆ βέλαι δ' ἐξυμέντι.
 Εἰσὶ γὰρ ἀγγέμαχοι, κρεί εἰ θεὸς ἀντίῳ ἔλθοι.
 Πᾶντες δ' οὐρανόθεν τέρπώμεθα δῖον ἔρυν-
 τες.

Ὡς ἄρ' ἔφα. τῆ δ' αὖτε πεπέθοντο θεοὶ ἄλ-
 λοι.

Πᾶντες ὁμῶς ἢ ἀοκίεσ ἦλδον εἰς ἓνα χῶ-
 ρον.

Κάσδ' ἦλδον κέρυκε τέραισ πολέμοιο φέρον-
 τί.

Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχον-
 τες,

Δεινὸν ἐσάλπιγγον πολέμοιο κτύπον ἔβρανον ἢ
 Ζοῦσ Κρονίδης βρόντισε, τέραισ πολέμοιο κωνοῖσ.

Πρῶτ' ἔδ' Ὑψιβόας Διελχίωρα ἔτασε δειρή,
 Ἐσάδ' ἐν πρῶμάχοισ, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον
 ἦσασ.

Κάσδ' ἔπεσον πρηνῖσ, ἀπαλάσ δ' ἐκόνισον ἐθέ-
 ραισ.

Τρωγλοδύτης ἢ μετ' αὐτὸν ἀκύντισε Πηλέω-
 να,

Πῆξεν δ' ἐν σέρων σιβαρῶν δόρυ. τὴν ἢ πεσόν-
 ται

Εἶπε μέλασ δαύατ' ὅ, ψυχὴ δ' ἐν σώματ' ἔπι-
 ἔπι.

Σούτλαῦ δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασι-
 χυρῶν.

Ἀρτοφάγ' ἢ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τινύσεν.
 ἦρπε

Sed age cessemus, Dei, iis auxiliari,
 Ne utiq; aliq; vestrū vulneretur telo acuto,
 Sunt enim cominus pugnātes, etiam si Deus
 contrā veniret.

Omnes autē cœlit' delectemur litē vidētes.
 Ut certē dixit, huic deinceps paruerunt
 Dei alii.

Oēs simul autē collecti venerūt in vnū locū.
 Venerunt verō præcones duo, signum belli
 ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementem tuba clangebant belli strepi-
 tum. cœlitus autē

Iupiter Saturnius intonuit, signū belli mali.
 Primus autē Hypsiboas Lichenorē vul-
 neravit lancea,

Stantem inter propugnatorē per ventrem
 in medium hepar.

Concidit autem pronus, ac pulvere imbuīt
 teneras comas.

Troglodytes autem post ipsum iaculatus
 est Peliona.

Infixit autem in pectore solidam lanceam.
 hunc autem cadentem

Cepit nigra mors, aīa autē ex corpe auolauit.
 Seurlæus autem utiq; occidit trahiciens cor
 Embasichytrum,

Artophagus autem Polyphonum per ven-
 trem percussit.

Ἦρπε ἢ περισκεψυχὴ ἢ μελέων ἐβέτη.
 Λιμνοχαρίς δ' ὡς εἶδεν ἀποκλύμενον Πολύφω-
 νον,
 Τρωγλοδύτην πέτρῳ μελοειδίῃ φῶσόν ἐπιφ-
 βάς,
 Αὐχένα παρ' μέσῳ. τὸν δὲ σκέτ' ὄσ' ἐκάλυ-
 ψεν.
 Λαχλώνας δ' αὐτοῖο τιτύσκεισθ' ὄρι φαενῶ.
 Καὶ βάλεν, ὄσ' ἀφάμαρτε, καδ' ἦπαρ. ὡς δ' ἐνόη-
 σε
 Κραμβοφάγ' ὅ, ἰχθαῖσι βαθείαις ἔμπροσε φει-
 γων.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέδλησεν ἐν ὕδασι, ἦλασε δ' αὐ-
 τήν,
 Κάτωπεσε δ' οὐκ ἀνέπνουσεν, ἐβάρητο δ' αἵμα-
 τι λίμνη
 Πορφύρεῳ αὐτῷ παρ' ἡῶν Ἰζετανύδης,
 Χορδαῖσι λιπαρῶσι τε παρ' ἡμῶν λαγόνεσσιν.
 Λιμνήσι δ' ἰχθαῖσι Τυρόγλυφον θρονάειξε.
 Πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνδι, εἰς φόβον
 ἦλθεν.
 ἦλατο δ' ἐς λίμνῳ φύγων, τὴν ἀσπίδα φέ-
 ψας.
 Υδροχαρίς δὲ τε πέφνε Πτερνοφάγον βασιλῆα,
 Σχημαδίῳ πλῆξας κατὰ βρέγματ' ἐγκύφω-
 λ' ἢ
 Ἐν ἡνῶν ἔσασε, παλάσαστο δ' αἵματι γαῖα.
 Λαχρῶνιξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκό-
 τιν

ἔρχεται

Cecidit autem supinus, anima autem mem-
 bris euolauit.
 Lymnocharis autem ut vidit pereuntem Po-
 lyphonum,
 Troglodyten petra molari vulnerauit an-
 ticipans
 Collum iuxta medium. huic autem caligo
 oculos operuit.
 Lichenor autē ipsi⁹ collimabat læcea lucida.
 Et percussit, neque aberrauit, per hepar. ut
 autem intellexit
 Crabophagus, ripis profundis incidit fugiēs,
 Sed neque sic cessauit in aquis, impulit au-
 tem ipsum.
 Concidit autem, non respirauit, tingebatur
 autem sanguine lacus
 Purpureo. ipse autem iuxta litus extēsus est;
 Venis pinguiibusq; incitatus intestinis.
 Limnēsi⁹ autē ī ripis Tyrolyphū spoliavit.
 Pternoglyphum autem videns Calamin-
 thius, in timorem venit.
 Saltauit autē in lacū fugiens, clypeū iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum
 regem,
 Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, ac polluebatur san-
 guine terra.
 Lichopinax autem occidit irreprehensibi-
 lem Borborocœten.

x 5 Lancea

Ἐγχεῖ ἐπαίξας, τὸν ᾧ σὺ τῷ δ' ἔκλυψε.
 Πρασσοφάγῳ δ' ἐσιδῶν, ποσὶδ' ἔκλυσε Κνισ-
 σοδιώκτιω,
 Ἄν λιμνῆ δ' ἀπέσπυξε κρατήσας χειρὶ τένον-
 τα.
 Υἱχάρπαξ δ' ἦμιω, ἐτάρωρ ποδισθεναίωντων.
 Καὶ βάλε Πηλοσίου κατὰ νηδύῳ εἰς μέσση ἡ-
 παρ.
 Πῖπτε δὲ οἱ πρῶθον, ψυχὴ δ' ἀϊδῶσθε βεβή-
 νει.
 Πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλῶ δ' ἄρα κ' ἴψον ἐπ'
 αὐτῆμ.
 Καὶ τὸ μέτωπον ἔχουσε, καὶ δ' ἐβητύφλου παρὰ μι-
 κρῆν.
 Θυμῶδ' δ' ἄρα κ' εἶνῳ, ἐλὼν δ' ἔγε χειρὶ πα-
 χέη
 Κέμλην ἐν πεδίῳ λίθου, ὄβρημον ἀχθῷ ἀρῶν-
 ρης,
 Τῷ βάλε Πηλοβάτην κπὸ γούνατα· πᾶσα δ'
 ἐκλάσθη
 Κνήμη δεξιτῆρῆ. πέσε δ' ὑπτιῳ ἐν νομίση.
 Κραυγασίδης δ' ἦμινε, καὶ αὐθις βᾶινον ἐπ' αὐ-
 τῆμ.
 Τύψε μέσην δ' αὐτῆμ κατὰ γαστέρα· πᾶς ᾧ οἱ
 ἔσω
 Ὀξίσχονῳ δ' ἔσω, χαμαὶ δ' ἐκχυθῆσ ἀπαιατα.
 Ἐγχετ' ἐφαρμομῶν κπὸ δ' ἄρα κ' εἶνῳ χειρὶ πα-
 χέη,
 Σιτοφάγῳ δ' ὡς ἔειδον ἐπ' ὄχθησιν ποταμῶν.
 Σηά?

Lancea impetum faciens:huicq; caligo ocu-
 los cooperuit.
 Prassophagus autem videns, pede traxit
 Cnissodioten,
 Ac in lacu suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem vltus est, fociis mortuis.
 Et percussit Pelusium per ventrem in me-
 dium hepar:
 Cecidit autem illi ante, anima autem ad in-
 fernum iuit.
 Pelobates autem videns, luti manipulum ie-
 cit in ipsum,
 Et fronte iuxit, & excæcabatur propemodū.
 Iratus est autem certè ille capiens vtiq; ma-
 nu forti
 Iacentem in campo lapidem, ponderosum
 pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobaten sub genua: tota au-
 tem fracta est
 Tibia dextra: cecidit autem supinus in pul-
 ueribus.
 Craugasides autem vltus est, iterumq; ado-
 riebatur ipsum,
 Percussit medium autem ipsum per ventrem,
 totius autem ei intrò
 Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem
 effundebantur vniuersa
 Intestina, extracta à lancea manu graui.
 Sitophagus autem vt vidit in ripis fluminis,
 Claudic

Συμάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάσεται, τέρετο δ' αἰ-
νώς.

Ἦλατο δ' ἐς τάφρον, ὅπως φύγη αἰώνυ δλε-
θρον.

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα ἄ-
κρον,

Ἦκα ἢ τερόμενον ἐς λίμνῳ ἦλατο φούγην.

Τρωξάρτης δ' ὡς ἔειπεν ἔθ' ἡμίπνοον προπεσόν-
τα,

Καὶ οἱ ἐπέδραμον αὐδῆς, ἀποντάμενοι μενεαί-
νον.

Πρασᾶν δ' ὡς ἔειπεν ἔθ' ἡμίπνοον προπεσόν-
τα.

Ἦλθε δὲ ἀπὸ προμάχων, ἠγὲ ἀκόντισσιν ὄξει σχοί-
νον,

Οὐδ' ἔρρηξε σάκον, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκω-
κή.

Ἦν ἢ τις ἐν Μυεσῶνι νέον πᾶσι ξερχὸν ἄλλω,

Ἀρχέμαχον φίλον ἦδ' ἀμύμονον Ἀρτεπιβου-
λου,

Ὀρχαμὸν αὐτὸν ἄρη φαίνων, ἠρώτερος Μεριδάρ-
παξ,

Ὅς μόνον ἐν Μυεσῶνι ἀρυσσέσθη μάχεσθαι.

Στῆ δὲ παρὰ λίμνῳ γαυροῦμενον οἶον ἀπ' ἄλ-
λων,

Στάτο δὲ πορθήσων βαρβάρων γένον αἰχμη-
τάων.

Καὶ νῦν ἐβητέλεσσεν, ἐπέ μὲγα οἱ δῖον ἦεν,

Εἰ μὴ ἄρ' ὄξει γήσσει πάτερ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καὶ

Claudicans ex bello recedebat, vexabatur
autem valde,

Saltavit autem in fossam, ut aufugeret di-
ram perniciem.

Troxartes autem percussit Physignathum
in pedem summum.

Celeriter autē vexat⁹ in lacu saltavit fugiēs.

Troxartes autem ut vidit adhuc seminiuum,

qui antē ceciderat,

Et illi incurrit rursus, occidere desiderans.

Prassæus autem ut vidit adhuc seminiuum,

qui antē ceciderat,

Venit per propugnatores, & iaculatus est

acuto iunco,

Neque fregit scutum: hærebat autem ipsius

lanceæ acies.

Erat autem quidam inter Mures iuuenis fi-

lius egregius inter altos

Cominus pugnans, charus filius irreprehen-

sibilis Artepibuli

Princeps ipsum Martem ostendens, robustus

Meridarpax,

Qui sol⁹ iter Mures dominabatur pugnādo.

Stetit autē iuxta lacum clarus solus ab aliis.

Iactabat autem depopulatum ire Ranarum

genus iaculatricum.

Et certē p̄fecisset, qm̄ magnū ipsi robur erat,

Nisi statim intellexisset pater hominumq̄,

deorumq̄,

Et tunc

Καὶ τότε ἄπολλυμένους Βαβράχους ἴκνυται Κρο-
νίου.

Κινήσας ἢ χερσὶ πολλῶν δ' ἐφθέγγετο φωνῶν.

Ὡ πόσοι, ἢ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώ-
μαι.

Ὅν μηρὸν μ' ἔπληξε Μεριδάρπας κατὰ λίμ-
νῶν

Ἐνναίφην Βαβράχους βλεμειάνων, ἢλλὰ τάρχ-
σα

Παλλάδα πέμψωμεν πολεμικόνου, ἢστέ πρὸ
Ἄσφιν.

Οἱ μιν ἄποσχίσσοσι μάχης κρατῆρῶν πρὸ ἐν-
τα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, ἄρως δ' ἄπαμείβετο μύ-
θῳ.

Ὅντ' ἄρ' Ἀδλωαῖς, Κρονίδην, ἰδὲν ὄ, ἔπε Ἄσφιν ὄ
Ἰσχύσει Βαβράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὴν ὀλεθρῶν.

Ἄλλ' ἄγε πάντες ἰώμεν ἀρηγόνες, ἢ τὸ σὸν ὄπλον

Κινέειδω μέγα Τίταναιήϊον ὀβριμῶν.

Ὡ Τίτανος πέφνες ἀρίστους ἔφορα πάντων,

Ἐγνέλα μὲν τ' ἐπέθυσας, ἢ δ' ἄγρια φύλα γι-
γάντων.

Ὡς ἄρ' ἔφη, Κρονίδης δ' ἔβαντε ψολόοντα κί-
ραυνόν.

Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγα δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμ-
πον.

Ἀντάρ' ἔπειτα κροαυόνθ' ὀβριμῶν Διὸς ὄπλον
ἦν ἐπιδησῶς, ὃ δ' ἄρ' ἔπαυτο χερσὶ ἀνάκ-
τῳ.

Παύτως

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Mouens autē caput, talem locutus est vocē:

O Di, certē magnum opus oculis video.

Nō parū me stupefecit Meridarpax ad lacū,

Trucidare Ranas desiderans, sed celerissime

Palladem mittamus tumultuosam, etiam &

Martem,

Qui ipsum atcebunt à pugna robustium

quamuis existentem.

Sic certē locutus Saturnius, Mars autem

respondebat sermone:

Neque certē Palladis, ὃ Iupiter, potentia, ne-

que Martis

Poterit Ranas vindicare à dira pernicie.

Sed agē omnes canus auxiliores, vel

tuum iaculum

Mouetur magnum, quod Titanas sustulit,

potens opus,

Quo Titanas occidisti egregios ὑltra ὄες,

Enceladumq; illigasti, & agrestia genera

gigantum.

Sic certē dixit: Saturnius autem iaculatus

est ardens fulmen.

Primum quidem intonuit, magnum autem

commouit Olympum.

Sed postea fulmen, terribile Iouis telum,

Venit inuolucens: illud autem certe euola-
uit à manu Regis.

Omnes

Πάντας μὲν ῥ' ἐφίβησε βαλὼν Βατράχους τε
 Μύας τε.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέπληγε Μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι
 μᾶλλον
 ἴετο παρθένων Βατράχων γένος αἰχμητῶν.
 Εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμῳ Βατράχους ἐλέησε Κρο-
 νίῳ,
 ὅς ῥα τότε Βαφράχοισιν ἀρωγὸς σῆδ' ἔπει-
 ψεν.
 Ἡλθον δ' ἑξαιρέως νωτάμμορες, ἀγκυλοχῆλαι,
 Δοξοβάται, σφελδοί, ψαλιόστμοι, ἀστροιδόρ-
 μοι,
 Ὀσφυῆς, πλατιῶντοι ἀποσὶλβοντες ἐν ὤ-
 μοις.
 Βλαιασοί, χειροτένοντες, ἀπὸ σέρων ἐσορῶν-
 τες,
 Ὀυτάποδες, διαφίλωι, ἀχειρέες οἱ ἢ καλεῖν-
 ται
 Καρνίνοι, οἱ ῥα Μυῶν οὐρανὸς σμαρτασῶν ἑσο-
 πῆσιν,
 Ἡδὲ πιδάσ ἡγεῖ χεῖρας. ἀνεγνώμισαντο ἢ λόγ-
 χαίς
 Οὐδ' ἡγεῖ ἀπέλεισσαν διδοὶ Μύες, οὐδ' ἀπέμει-
 ναν.
 Εἰς ἢ φυγῶν ἐτρέποντο. ἐδύετο δ' ἠλιὸς ἡδὲ,
 καὶ πολέμη τελευτῆ μουσῆμφορ ἑβετελέσθη.

Omnes quidem utique terruit iaculatus Ra-
 nasq; Muresq;.
 Sed neque sic cessavit Murium exercitus, sed
 adhuc magis
 Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
 iaculatricum,
 Nisi ab olympto Ranas miseratus fuisset
 Saturnius.
 Qui utiq; tūc Ranis auxiliares ilicō misit.
 Venerunt autem ex improviso habentes in-
 cudes in tergo, vngulis curuati,
 Obliqua ingredientes, tortuosi, habentes
 cortices in ore, ostripelles
 Offici natura, lati humeros, rutilantes in
 humeris.
 Blessi, neruosis manib⁹, à pectorib⁹ intuētes,
 Octopedes, bicipites, manibus abundantes:
 illi autem vocantur
 Cancri, qui utique Murium caudas oribus
 incidēbant,
 Etiā pedes & manus, flectebātur autē læcæ.
 Quos & timuerunt miseri Mures, neque su-
 stinuerunt.
 In fugam autem vertebantur: occidebat au-
 tem sol iam,
 Et bellī finis vnus diei perfectus est.

INTERPRETATIO PRO-

priorum nominum, que in Βατραχίου-
μαχία Rantis & Μυρίβυ
attribuuntur.

Λιμνόχαρις, palude gaudens,
Φυτίγνυός, inflans maxillas, siue buccas.
Υδρομεδίσσα, regina aquarum.
Υιχέρπαιξ, micarum raptor.
Τρωξάρτης, vorans panem.
Λειχομύλη, lambens molas.
Πτερνόροβιτης, pernas vorans.
Λειχοπινιάξ, lambens quadras.
Τυρογλυφός, caseorum excuator.
Εμβασίχυτος, in ollam irrepens.
Υψιβόας, altè clamans.
Λειχλώωρ, lambens caudam.
Τρωγλοσύντης, ingrediens foramina.
Πυλέων, à luto nomen desumptū, cœno sus.
Ξανταί, à beta, vel porro, Betaccus, vel
Porraceus.
Αρτοφάγος, panivorus.
Πολύφωνος, multiuocus, garrulus.
Κραμβοφάγος, vorans caules.
Λιμνήσις, palustris, siue locustris.
Πτερνόγλυφος, pernarum excuator.
Καλαμιάνθις, από τῆς καλαμίνθου, nepita
herba.
Υδροχαρις, aqua gaudens.

Πτεροφ

Πτεροφάγος, pernas vorans.
Βαρυζουίτης, in cœno iacens.
Πελασοφάγος, edens porrum.
Κοινοδίωκτας, nidorum sectator.
Πυλόσις, à luto nomen habet: Lutosus.
Πυλοβότης, per lutum incedens.
Καυλοσώτης, caulium speciem referens.
Σιφεφάγος, cibos absumens.
Πελασοί, caulis colori similis.
Αγροπίβυλος, pani insidians.
Μεθοδάρπαιξ, particularum raptor.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΔΟΣ

ἐπιστολὴ ἰεροδικόνου
τοῖς ἐντευξιδέσις
χαίρειν.

*

Μηδὲ μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γενιμώτα-
τες, τῶν Χίου παιδῶν ἐκαστῶ πα-
ρατεθέντων παιδιδέσσαι, Βαβαχα-
μνομαχίαν τε καὶ ἑπιμιχλίδαι, κα-
βάσφρ ἠρόδοτος ἰσχυρῶς, καὶ ἄλλα ἕσα παι-
γνίων αἰνέματα τοῖς τε παισὶν ἐκείνων, καὶ τοῖς
ἐπιμιχλοῦσι χαρισίμην, συνετίθετο. ἵνα
τῶν μαθημάτων ἀρχέμενοι, τούτων ἡδίων ἀ-
κροῦνται, καὶ μὴ τῶν τῶν παιδῶν ὅσα δια-
κναίειν φιλοῦνται. τῶν μεταγοσεύων δὲ τίς
τῶν ποιητῶν ἀπομιμῆσαι βουλόμενος, πώ-
λεμον τινα Γαλλῆς πηλασάμενος καὶ Μῦθον,
εἰς κομωδίας τάξι παραύγαγε, μέγαν λαμ-
βέω χρυσάμενος. τούτου δὲ μοι ταῖς χερσὶν
ἐμπεσόντι, ἔδοξεν ἄμα μὲν τοῖς φιλομαθέ-
σι τῶν νέων ἔργον ἀπεργάσασθαι, κατεθύ-
μιον, εἰ τούτου ὁσπῆς τινα νέων ἀειδῶν τυ-
πώσαντες ἀποπέμψομεν. ἄμα δὲ καὶ εἶμι τι-
να κήρυκα προσηκόμενα τῆς οὐ μετῴσων τυ-
πωδιστοῦ ἰονίας, ἐφ' ἧν πολλὴν σπον-
δῶν ὁ ἐμὸς πατήρ μετ' ἐβάλετο. τὰς γὰρ δια-
τριβὰς ἐν Ρώμῃ πάσαι ποιούμεναι, Γασπάρου
τῷ ἀδελφισμότητι ἐπισυνήθη τῶν ὄσμων συνα-
γωγῶν

ARISTOBYLVS APO-

stolicus sacerdiaonus ijs qui hoc

usuri sunt libro,

S. D.

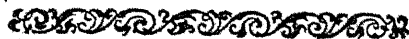

Omerus ille Poëtarum parés ma-
ximus, cum à Chii pueris inter
se se disceptatio fieret, vt erudi-
rentur, Ranarum & Murium pu-
gnam, atque Turdorum carmen, veluti He-
rodotus memoriæ prodiit, & quæcunq; sunt
alia puerilium delectamentorum plena, pue-
ris illis & posteris gratificari cupiens com-
posuit: quo disciplinarum rudes horum sua-
uitatem audirent, vale iussis iis qui puero-
rum aures prurire mallerent. Sed aliquis po-
sterior hunc imitari Poëtam ausus, bellum
quoddam Felium & Murium concinnans in
Comcediæ ordinè deduxit, metro vsus Iam-
bico. Illud itaq; cum inter manus fortè meas
incidisset, visum est me pariter nouarum re-
rum studiosis opus facturum gratissimum,
si istud in lucem, vti nouam formantes cau-
tilenam, emitteremus. Ad hæc tanquam præ-
conem quædam præmittere ad hortum haud
adeò longè commonstrandum, in quo stu-
dij plurimum pater meus nauauit. nam cum
olim vitam Romæ degeret, Gaspari in pri-
mis venerabili Episcopo Osmensi Paroc-

y s miorum

γωγῶν Παροιμιῶν συνδῶσαι ὑπέσχετο. ἀξίωμα
 δὲ Παροιμιῶν, συνυπευκνῶσαι καὶ γυναικῶν,
 ἀποφθεγμάτων τὲ καὶ ὑποδικῶν ἀρχαιωτάτων
 καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀσκληρὰ γὰρ ἀλλή-
 λους ἔστι παροιμίαι καὶ γυνῶναι, καὶ ὑποδικῶν
 καὶ ἀποφθεγμάτων. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῦ
 φιλομαθέσι τῶν νέων, ὅτι πλεονεχίως παρέβηεν γέ
 τιν ὠφέλειαν. ἔτι γὰρ ἂν διὰ πολλῆς σπουδῆς τε
 καὶ ἀναγνώσεως ἠρανοῦσαντο, εἰ γὰρ τὸ βιβλίον ἠν-
 τώρισαν, ταυτὰ γὰρ πάντ' ἐπέσει συνηγεμένα κα-
 θέσθαι ἐν ἰωνιῶν ταῖς μελίταις τὰ ἀνθρα, θέσται
 τοῖς πᾶσι ἀνιθροῦσι ἀποδρέπεσθαι. τίν μὲν
 οὖν χαλεπὸν μαχίαν, ἢ ὁ συνδέει, ὅστις ἂν
 ἢ καλῶς πᾶν καὶ ἀσέως συνέθετο, ταυτῶ
 τοῖς φιλομαθέσι ἐμπέμπουσιν. ἢ μετὰ-
 πολεῖ καὶ τίν ἰωνιῶν ἐκδῶσιν
 ἀντιπώσασθαι, παρ' ἧς οὐχ
 ὄπως συφρασύνην, ἀλ-
 λά καὶ μεγίστην ὠφέ-
 λειαν οἱ σπου-
 δάσιοι κατ-
 πώσων-
 ται.

miorum collectionem componere pollici-
 tus est. Incepturus igitur à Parœmiis rede-
 git quoq; sententias memorabiles, Apoph-
 thegmata & antiquorū sapientissimorumq;
 virorum præcepta, quippe quæ confinia in-
 ter se essent Parœmiæ, sententiæ memora-
 biles, præcepta & Apophthegmata. Arbitror
 autem librum hunc studiosis iuuenibus val-
 de fore conducibilem. Quod ea quæ multo
 studio & lectione sunt comparata, si libro-
 rum abundè satis sit, hæc, inquam, omnia
 illò coaceruata, quemadmodum in horto
 flores Apibus, erunt omnibus sine sudore
 collecta. Hanc ergo Felium & Murium pu-
 gnam concinnans, quisquis is fuerit, pulchrè
 sane & eleganter composuit, nunc discipli-
 narum amatoribus euulgamus. Quin-
 etiam hortum prælo committentes
 publicamus, de quo non solum
 oblectationem, verum
 etiam vtilitatem
 studiosi maxi-
 mam con-
 sequen-
 tur.

ΓΑΛΕΩΜΥΟ-

ΜΑΧΙΑ.

ἀσπίλου.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ

Γαλεωμυμαχίας.

ΤΟΥ ΜΥΩΝ κυριόσιντ' ἐν δ' ἡ τινὶ σοφώ-
 Δει καὶ κατεσκιμασμένη προσελόντ',
 Κρείλλου κατωσμομασμένη, καὶ ἡ Γαλλῆ τ' ἡ κα-
 κῆσαι δρομαίως πδριβλεπδους, καὶ τὸν τούδε συ-
 νάθως δρόμαρ ἀνιχουσαμλῆς, ὁ Κρείλλ' ἢ μὴ φέ-
 ρων ταύτης τίνω διννευῆ πδρισνόσινσιμ, τῶ τόν-
 τος ἰμαίμενοι προσελθῶν, ὅς τίνω τῶ Τυροκλόπου ἰ-
 ξίαν αὐτῶ πδριέφερε, καὶ τόντῶ συμβδλω χρι-
 σαμῆντ', ὅ τινι προπῶ ταύτῶ κατασροπδσεται,
 πδλεμον ἄσωνδαν κατ' αὐτῆς δεδρακέναι με-
 μελετήσασι, καὶ πλῆσιν Μυῶν ἀδραιομῆν συ-
 νηροινότες ἀμφοδτόδοι, καὶ τούτο νεουθετηνότες,
 καὶ πῶμπλῆσιν παροξυῶντες, ἰβηδὸν παρσι-
 νῶ πρὸς αὐτῶ ἀντεξέσασιν, καὶ δὴ προσνε-
 κρουνότες ἐκότεροι, τὸν τοῦ Κρείλλου ἴδῶν ἡ Γαλλῆ
 κρατήσασα, καὶ τοῖς ἰνυξί ταύτης ἀγρίως σπαρά-
 ξασα, παρῶτῆνα τὸν νεανῶν ἐσβέβδωνσρ, ἀγ-
 γελ' ἢ δὲ τῶν Μυῶν καδτωσμομῶς τὸ γινόμε-
 νον, δὴδῆως πρὸς τίνω δάμαρτα τοῦ Κρείλλου
 πῶσρ

FELIVM MV-

RIVM'QVE PVGNA,

incerto autore.

*

ARGVMENTVM

Galeomyomachia.

QVum Muribus dominaretur in cauer-
 na quadam caliginosa, & tenebri-
 cosa assiduus existens, Crëillus denomi-
 natus, & Fele huc illuc cursum circumspi-
 ciente, & illius de more cursum inuesti-
 gante: Crëillus non sustinens huius perti-
 nacem obseruationem, huius cognatum con-
 ueniens, qui Tyroclopi dignitatem ipsi de-
 ferebat, & hoc à consiliis vitus est, quo modo
 hanc deuinceret. Bellum atrox aduersus
 ipsam apparare statuerunt, & maximam Mu-
 rium expeditionem vtrique contrahentes,
 atque hoc admonentes & sedulo exasperan-
 tes, omnes ætates statim contrà egressi sunt,
 & iam congregientes vtrique Crëilli filium
 vbi Felis superasset, & vnguibus suis imma-
 niter lanialler, protinus adolescentem de-
 uorauit. Legatus autem Murium id facino-
 ris contemplatus, illico se ad vxorem Crëilli

y s conuert

ἰκέστροψε, μινύσων ἀντὶ τὸν τοῦ πρῶσφιλιτάτων
 παιλῶς χαλιεστάτων θάλασσαν. τοῦτον τοίνυν
 ἰωταπολὺ μαχημῶν ξίλων κατελθὼν σεσημ-
 μῶν ἐξ ὑπερτάτης σέως, τὸ νῆμα τῆς Γα-
 λῆς κατέβλασε, καὶ νινυτοὶ αὐτὸ μᾶλλον οἱ Μῦες
 ὠράθησαν.

Τὰ τῶν δράματων πρῶ-
 σωσα.

Κρεῖμα,	Χορὸς θεραπεινίδου.
Τυροκόπος,	Ὁμιλέτης Κρεῖμα.
Κῆρυξ.	Ἡμεῖς Ἄγγελοι αὐτοῦ.

Προλογίσει ἡ δὲ Κρεῖμα.

Ἰ τὸν ποσῶτον, ἀνδρικώτατοι,
 χρόνον
 μένοντες ἔσω τῶν ἐσῶν ἀν-
 νείως,
 Δείμων σῶσεσθε, καὶ φρίκη, καὶ
 δειλία,

Καὶ δυσμέρας διέμνησιν βίαν,
 Μῦες προμύθει ἢ ὀπίης ἡμέραν,
 Ἄλλ' οἰκρότατοι καὶ φόβου πεπλησμένοι,
 Βίαν σποτεινὴν ἀβελίως μνηστῆρας
 Ζῶμεν, καθάπερ οἱ πεφυλατισμένοι,
 Καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα ἔχρονον δρόμον
 Μακρὰν δουλίαν καὶ σμῆν τοῦ θανάτου,
 Ὡς οἱ σοφῶδες Κιμέριοι ἔλθου.

οἱ

conuertit, nuntiaturus ipsi charissimi filioli
 tenuissimum interitum. His igitur diu con-
 flitabantibus, lignum decidit putrefactum ἐ
 superiore tabulato, & nervos Felis perfre-
 git, & Mures hac pugna victores conspicu-
 ti sunt.

F A B V L A E H V I V S
 personæ.

Crællus, Imperator.	Chorus ancillarum.
Tyroclopus à consilijs.	Concubina Crælli.
Græco.	Hæmu. Legati duo.

Præfatur autem ipse CRÆLLVS.

Vid tantum, ὁ fortissimi, tem-
 pus
 Manentes intra cauernas, per-
 petud
 Cum pauore conuersamus, &
 horrore & miseria,

Et infelicitèr transigimus nostram vitam,
 Ne antro quidem prospicere audentes?
 Sed miserrimi, & metu pleni
 Vitam vmbatilem miserè in nostris antris
 Agimus, tanquam custodia sepi.
 Et noctem vniuersam temporis curriculum
 Longum metimur, & vmbra lechi,
 Perinde atque caliginosi Cimerii, sermone

Qui

Οἱ Ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν.
 Ζάφωσιρ ἐξάμιλλον ἔλκωρ ἔβις,
 Τυροκλόπ. Καὶ μὴ δέλωμεν, ἐσμεῖν ἐν μνη-
 ξίαις.

Εἰ γὰρ προσλήθω, ὡς λέγεις, θρασυαλίως
 Τυλμήσομεν βαίνοντες ἀσχετῶ δρόμῳ,
 Τέχισ' ἂν ἐμώσοιμεν αἰπῆ κινδύωσ,
 Καὶ πρὸ μμάτωρ ἰδοίμεν οἰκῆον μάρω.
 Καὶ τὸν σκοτεινὸν Αἰδωνέως τόπον,
 Λάβειμεν ἀντίπαινον ἀκρατωσίως.

Κρ. Πῶς γὰρ παρεμπέσωμεν, ὡς φησὶ κινδύωσ,
 Καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίω μέσῳ;

Τυ. Ληφθέντες εἶσω ἔφριμωδῶν χειλέωσ,
 Τῆσ ἀρπαγῶ κρέιλλε εἰ δολοπλόκω.

Κρ. Τίς ὄσση αὐτῆ μὴ φθάνῃσ ἔ λέγει.
 Οὐ γὰρ προχέειωσ τῷ σινοπῷ πδριστέφω.

Τρ. Ἢν Γαλλίω ὠνόμασσωσ ἀνθρώπων γένῳ.
 Αὐτῆ γὰρ ἀεὶ χηραμὸν πδριβλέπει,
 Καὶ μῦσ ἐρσυνῶ, ἠεὶ καθώστερ οἱ κύνεσ
 Ἰχνυλατῶσι τῶσ Λαγωῶσ ποικίλωσ,
 Τὸν αὐτὸν αὐτῆ στανδαλοπλῶνωσ ἔρῶπον
 Ἡμᾶσ διίχθῆ λυγγιμὸν βλέπωσ ὀ τι.

Κρ. Οἶδ' ἦνδρ ἠγμλίσσοσ ἀσχετῶσ
 Καὶ γὰρ πρὸ κειρῶ τῶ ἐμῶ θυγατέρα,
 Λυχνολύφω δέ φημι τῶ περιμυθίω
 Οἰτρῶσ καὶ μᾶλλον αἴξε φῶν μοι πρὸ μμάτωρ.

Τυ. Καμῶ τὸ τένονο τῶ φίλω Χορδοκόπω,
 Καὶ τὸν ποδενὸν Σιτοδάρην ἠεὶ φίλω,
 Εἰς ἐκλίνοσιν ἔ ἀδελφῆσ ἐλθόντα.

Κρε.

Qui Ponticorum affecti visus hebetudine,
 Tenebras femestres vitæ ducebant.
 TYROCLOP. Etiam si nolimus, sumus in
 nostris caueruis.

Si enim procedere, ut inquis, confidenter
 Audeamus gradientes in detento cursu,
 Ocyus incidemus in graue periculum,
 Et ante oculos habebimus domesticū fatum,
 Et tenebrosas Plutonis sedes,
 Feremus dignam pœnam incontinentiæ.
 C R E. Quomodo incidem⁹, ut ais, ī periculū,
 Et vitam experiemur misero fato?
 T Y R. Apprehensi intra horrida labra
 Raptoris Crēille dolosi.

C R E. Quænam hæc est? ne graueris dicere.
 Haud etenim expedite scopum attingo.
 T Y R. Quam Felē nominat hominū genus.
 Ea nanque semper horridè circumspicit,
 Et Mures scrutatur: & perinde atque Canes
 Inuestigant Lepores multiphariam,
 Simili hæc modo scandalosè

Nos indagat horridè quodammodo intus.
 C R E. Noui quam memorasti exactissimè.
 Etenim olim meam filiam,
 Lychnoglyphen, inquam, charissimam,
 Misere confecit, hen mihi, ante oculos.
 T Y R. Et meā filiam charā Chordocopum,
 Et amabilem Sitodarpen atque dilectam,
 In vltionem sororis venientem.

C R E I L.

Κρ. Τί γού κωτωνήσασμεν ως θαυμάσια,
 Και παρέρωμεν τῶν σόνων τῶν φίλωνταυ;
 Τυ. Και τί προσήκον ἐργάσασθαι τυχεύεις;
 Κρ. Εἰς ἀντήριμαυ ἀπιδέω εἰ Πρωμάχου,
 Και τῶν θανάτων ἐκδικήσασ τῶν μέρων.
 Τυ. Ποῶν τρέτω κατέπει σὺν σαφελίσει.
 Κρ. Μόθου πρὸς ἀότιον ἀβέβαιος τεταχέτης.
 Τυ. Δέδωκα καὶ πέφρακα μὴ ἐσφαγισμίδου
 Χ' ἡμῖς φασώμεν, καὶ καταθέδρωμεν.
 Και ἡύμα Παλῆς φάσ γενέμεθα ξένου.
 Κρεῖττ. Και τοῦτο δὲχ' ἔκκτι τῶν τελευτή-
 των,
 Και γὰρ γνώσεις τὸς γράφῃς αἰνεμενίς,
 Τῶν συγγενῶν ἔκκτι, καὶ τῶν γνωρίμων,
 Παιδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτόσπεζων
 Θανάτων ἀπλήρωτων ἔκκοντας κατέτ.
 Τυ. Ἰσημι πάντως ἀλλὰ θένων τυχεύεις
 Διπῶν τὸ λαμπρὸν στάδιον εἰ ἡμέρας,
 Και τῶ σιστενῶ συγκαλυφθῆναι τάφω.
 Κρ. Οὐκ εἶδασ ἡ μέγιστη ἀφώμεν κρέττ.,
 Και πιροπῆτω τίνδε δάσμεν μέγ.
 Τυ. Οὔτω τρέπω σὺν αἰμα σαφῆνίσε μοι.
 Κρ. Αὐτῆ μαχησμεν συνάδου διεξ ἀπότες.
 Τυ. Κρεῖττον μοι δονῆ συμβαλεῶν καθηρόδω.
 Κρ. Ποῖα δ' ὄνησος λάβρα ἔ προσίεναι;
 Τυ. Εἰ γὰρ προγνώσει τῶ δόλοισ προσανέχων,
 Ως εἰς μαχησμεν αἰρετῶν σωστέναι,
 Και συμμάχων ἡμιδων εἰς αὐτίον λάβρα,
 Και συμβαλλῶσα, τῶν καῦτα τὸ σέφ.

Αφετ

C R. Quid igitur cessam? tāquā effœminati:
 Et prodidimus necem charisimorum?
 T Y R. Et quid operæpretium fuit facere?
 C R E. L. De vltione dispicere Pamphagi,
 Et extinctorum vltisci interitum.
 T Y R. Quo pacto, memora clarè.
 C R E. Impetum in ipsū intrepidè faciētes.
 T Y R. Timui, & horruī, ne mactati
 Nos videamur, & deuorati,
 Et gaudium Felis, proh dolor, siamus noui.
 C R E. Et hoc dedi propter mortuos.
 Nosti etenim pictores celebres,
 Propter cognatos & familiares,
 Liberos, fratres, præclaros maiores
 Mortuos, immensam assequutos gloriam.
 T Y R. Noui planè, sed graue est,
 Linqvere clarum stadium diei
 Et tenebroso obtegi sepulcro.
 C R E. Nescis an maximam de medio tolla-
 mus potentiam,
 Et acerbissimæ hanc dabimus neci.
 T Y R. Quonā modo cognate? declara mihi.
 C R E. Cum ea pugnam comminus ineuntes.
 T Y R. Satius mihi videtur cōgredi clāculū.
 C R E. Quæ commoditas clām inuadendi?
 T Y R. Nam si præciet dolis intendere,
 Tanquā in pugnam potiorem conspirare,
 Et commulitonum turmam accerset,
 Et congregiens extemplo coronam

Auferet

Ἄγ᾽ παραπαύσασα τῶν ἡμῶν ἴλιω.
 Κρ. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμπύγεις
 Λάβωμεν εἰς κέρειν ὡς εἶδισ μύθων.
 Τυ. Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σωισῶντες τὸν μέδων.
 Πρὸς τὸ στρατεύμα τῶν Γαλλῶν ἡγεῖ Βατρά-
 χων,
 Καὶ συμμάχων ἔχρησον κρᾶτισιν νέφθῃ·
 Κρ. Ἴσμι πῶς κἀνιστῶν εἶδωμεν μύθων,
 Παιδῶν δὲ κραιμῶν, γυναικῶν, φροντιστῶν,
 Μιμρῶ δ' ἀπολωλάμεν ἡμεῖς τῷ τότε.
 Τυ. Δέδωκε ἡγεῖ νῦν μὴ θαύωμεν τῷ βόδρω.
 Κρ. Οὐκ νῦν Θεῶν πλήρωμα τ' ἐνυπνίων
 Ἄελπίς ἐμῆ, ἡγεῖ γὰρ δὲ δνειράτων,
 Τυ. Τί γοῦδ ὄνειρον ἠμφανῶς ἐώρακας;
 Κρ. Ὁ Ζεὺς γὰρ ὄφθη κατ' ἄναρ κνώσονται μοι,
 Καὶ δάρα· ἐντέθεινε τῇ μῆ καρδίᾳ.
 Καὶ χεῖρε λάβη προσπεφώνηκε κρᾶτῃ·
 Τυ. Τίνι πρῶτω μοίωτο ἡγεῖ τὸτο φράσον.
 Κρ. Τῷ Τυρολίχῳ, τῷ φρονίμῳ, πρεσβύτῃ.
 Τυ. Πῶς δ' ἐν ἐπ' ἄλλου ὄραθι σοὶ τὸν χρέονα.
 Κρ. Ἐμαῖς ἀπειλοῖς ὄραθι πῶς καλέθῃ·
 Τυ. Τί γοῦδ ἐπὶ κωλύσας αὐτῷ τῷ Πόλλῳ
 Οἰσῶντι, ἡγεῖ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοισι,
 Σειρῶν μέγιστον θρασύφαι τ' ἰσίδω,
 Καὶ πάντας ἔλξει χεῖρι πανδυνεστάτῃ·
 Κρ. Καὶ πάντες ἠπέλημα τὸτω μυρία.
 Καὶ γὰρ κατ' αὐτὰν ἴσθηται τῆς βίον,
 ὅπως μὲθων ἔσθην οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅπως σποτεινὸς ἐμῆ, ἡγεῖ βέφα γέμων,

καὶ

Auferet domans nostrum exercitum.
 c r. Et nos veluti pugnātes simul cōgregati,
 Queramus suppetias, quē admōdū mos est.
 t y r. Nescis quo pacto pri^o fecim^o impetū
 In exercitum Felium & Ranarum,
 Et auxiliatorū habuerim^o potētissimā nubē?
 c r e. Noui quō pessimū cōspexerimus fatū
 Liberorum, fratrum, familiarium, maiorum.
 Partū absuit quin perierim^o nos eo tempore.
 t y r. Metuo etiā nū ne pereamus funditus.
 c r e i l. Non, per deorum supplementum,
 qui infomniis præsumt,
 Expes sum etenim ex infomniis.
 t y r. Quid igitur, somniū euidēter vidisti?
 c r. Iupiter certē uisus est dormienti mihi,
 Et robur indidit meo cordi
 Et aue, accipies, inquit, robur.
 t y r. Cui asimulatus fuit? cedo etiā illud.
 c r e. Tyrolicho prudenti seni.
 t y r. Qui nō alio etiā tibi uisus est tēpore?
 c r e. Propter minas meas uisus est timibūd^o.
 t y r. Quid igitur minatus es ipsi, qui Polū
 Habitat, & qui imperat Diis immortalibus,
 Catenam amplissimam suspendere Polo,
 Et omnes trahere manu potentissima?
 c r. Et supiori anno minat^o sum hoc millies.
 Etenim verē enarrans meam vitam,
 Quomodo retentus in angulo miserē
 Penitus obscurus sum & caligine suffusus,
 z Terror

Καὶ δέ μοι δεινὸν δέλειμαι, καὶ ἡγεὶ τρίμω
 Ζῆλον ποιητῶν ἐμπλεωρ ἁκιδίας,
 Ωμοσόν, ὠλοδολίον, ἠδύμωρον, μέγα
 ἔκτοσιν, ἐσπεράστων ἐκείων γένων,
 Καὶ τὸν Θεὸν ὑπαστων ὑδρίων Δία.
 Καὶ προσέειπα τοῖς στρατημαῖς ἐν χόλῳ
 Δεινὰς ἀπειλὰς παντελὺς δειματίας.

Τυ. Τί γοῦν ἐπισημασίας ἐπέηγε τόδε.

Κρ. Ὡς ἐπεὶ οὐ δίδες με νικητῶν μέγαυ,
 Καὶ παγκράτισον τῆ μάχῃ στεφανίτω.
 Τάχα προσελθὼν ἐς ναὸν τῆ θυμῶτων,
 Ἀπαστα βάσω πρὸς ἑσφίω ἢ κελίας.

Τυ. Κα' γὰρ σινέλω σινδύων ἡγεὶ τέκνοισ.
 Ἀλλ' ὡς εἶκε τὸν μῦθον καθιστόεις.

Κρ. Ναὶ δὴ τα ἡγεὶ συμπαντας ἀρτίως Μύας
 Κελμηέναι πρὸς μέδωρ ἐς ἐκκελίας.

Τυ. Οὐ νῦν, ἐπεὶ δόδοιτο τῷ φατημίω,
 Ἀπαλλαγίωται τὰ σκετορηπῆς βίς,
 Ἐλσθδραβλίω τε Γαλλῶν το φόβ.
 Τὸς Μύς ἄπαστας ἀρτίως συγκλητίων,
 Καὶ πρῶτον ἐς κώταξιν ἰτέων λόγων,
 Ἰπὶ βρεπύτων προσφίξω στυλομίω.
 Ἡγ στρατηγῆς στρατηγῶν ἀργακότες,
 Καὶ ταξιαρχῆς ἡγεὶ λοχαγῆς, ὡς θέμις,
 Λοχηφῆς τε ἡγεὶ κραταῖος ἐπλίτας,
 Ἀντιξίωμον ἐς μῦθον τεταγμένω.

Κρ. Καλῶς προσφῆς ἡγεὶ σφῶς ἡγεὶ κωμίως.
 Καὶ γὰρ τὸ γῆρας νυκτεῖ, ἡγεὶ σφῶνως.
 Κῆρυξ ἴτω ἡγεὶ κελίας τὸς Μύας.

Κρ.

Terrorē horrēdū metui, certē etiā tūc tremo,
 Animal despectum, plenum molestia,
 Iurabam, eiulabam, indignabar valde,
 Scindebam, lacerabam hæcce genas,
 Et Deum sublimem cōtumelia affeci Iouē,
 Et addidi ad gemitus cum indignatione
 Graues minas, omnino horrendas.

ΤΥΡ. Quid ergo minatus es? dic etiā istud.

ΚΡ. Quōd si nō faceret me victorē magnū,
 Et fortissimū ī pugna athletā, dignū corona,
 Et fortissimū ī pugna athletā, dignū corona,
 Mox ingrediens in adytum hostiarum,
 Totum efficerem pro nutrimento ventris.

ΤΥΡ. Et ego accedā cū coniuge & liberis.

ΚΑΤΕΡΩΝ Vt videtur, fabulam narras.

ΚΡ. Næ certē, etiā omnes paulō antē Mures
 Vocare prius volui in concilium.

ΤΥΡ. Nō ἰπρæsentiarū, qm oportet ἄσφιξιονε

Discedere ab umbratili vita,

Et liberari Felium terrore.

Mures omnes prius conuocandi,

Atq; in primis ad auspicia eūdū est sermonū

Hortantium adferre audaciam.

Si etiam duces ducum effecerint,

Et primipilos & ductores manipulares, vt

Satellitesq; & fortes milites, (phas est,

Contra progrediamur in prælium instructi.

ΚΡ. Ε. Rectē ᾤδικαστί, & prudētē & ornate.

Etenim senectus admonet & moderatē.

Præco eat & conuocet Mures.

Ζ & F R A M

Κήϊός παρῆσι Μυράχοι συνομηλοῖ,
 Καὶ σὺ παρεστῆκας βολοστυρήσῃ.
 Κρ. Ἐγὼ μὲν ὦ σὺνταγμασ γοναίων φίλων,
 Εὐσημῶν, σὺμίμιλον ἐν πολλῷ χρόνῳ,
 Πολλῶν καὶ ἀγνῶν τῷ πάλοι πεφυκότων
 Τῶν ἀδύναστων καὶ κακίστων δουλείων,
 Ἄνδ' ὄνησ' εἶσω φωλεῶν μυχαυδάτων,
 Μένοντες ἐν ἀπολωρῶν ἔχρω καρδίων,
 Ἄλλ' ὡς κλινηρεῖς, καὶ μέλα περιεμύλαι
 ἤπλησαν ἐλθέω εἰς μάχην ἐναστίων,
 Ἦδη στρατοῦσιν ἰσχυρῶ βαρβαρίων.
 Οὐ γὰρ προσήκων μου δέδοκτο καὶ φίλων
 Σθένος φέροντι, καὶ κρατῶντι Μυρίων
 Πομπῶν τελοῦντι καὶ κρότοις λιμνολύων,
 Τρέμασιν προσελθῶν ἄλ' ἐμῶν μνηστῶν,
 Ὑμῶν δ' ἐταίμων τὸν λόγον δεδεγμένον.
 Σὺς ἀγούων πέλαντες ἐν φυτσοπόρων,
 Καὶ παροδενῶν ἔχοντες αὐτῶν το πόνων,
 Μὴ νοχελ εἰς γένουδε πρὸς τὰ πρακτεῖων,
 Μήδ' ὀνησῶντε μεθεμῶν ὦ γοναίλων.
 Ἄλλ' ὡς τῆχιθ' ἀπαιτες ὦ θεοὶ Μῦσε
 Ἴτε προθυμῶν εἰς νέων στρατηγῶν,
 Ζῆλον λαβόντες ἄλ' ἐμῶν ἔξοσιων.
 Ἐγὼ γὰρ ἐν ὀνησῶν πώσων εἰς μέθων,
 Ἄλλ' ὡς ἀληθῆ ἐν νέων ἡλιμῶν,
 Ἐς τὸ στρατηγῶν αὐθιμῶν ἐφραπόμῶν.
 Πάντων δ' ἐπ' αὐτῶν προσβολαῖς ἐπεκράτων.
 Γένος γὰρ σὺν εἰς ἀγούων δὲ δόφονος,
 Σὺς ἴτε πάντες τὰ πάλοι θυμολύων,

ἔπ.

P R A E. En adfunt principes Muriū cōgregati,
 Et tuæ adstant concioni.
 C R R. Ego quidē, ὁ αἰες geuerosa, chara,
 Expedita, frequens à longo tempore
 Multam expertus maiorum
 Imbecillitatem & pessimam seruitutem,
 Eò quòd sanè intra recessus
 Abstrusi non timido præditi corde,
 Sed tanquam ægroti & membris soluti,
 Timuerunt progredi in pugnam hostium,
 Iam dimicandum narro confidenter.
 Haud enim mihi decorū viderur & gratum
 Robore prædito & imperanti infinitis,
 Pompas celebranti, & adplausibus celebrato
 Timere progredi mea cauerna.
 Vos autem promptè orationem suscipiētes,
 Ut qui ex generosis procreati maioribus,
 Et fortiter habentes eorundem industriam,
 Ne ignaui fitis ad obanda negotia,
 Neq; cunctamini vnquam generosi:
 Et quamprimum omnes, ὁ maximi Mures,
 Procedite alacriter in nouam militiam,
 Exemplum accipientes à mea præstantia.
 Ego quippe cūctatus sum nūquā in prælio,
 Sed re vera à prima pueritia,
 In pugnam strenuè ferebar.
 Omnes oīno hostiū oppugnatiōes vincebā.
 Generis em̄ natus generosi ex lumbis sum,
 Ut scitis omnes olim celebrata,

z 3

Propter

Ἐπὶ δὴ μάχῃ καὶ φρενῶν γερρασία,
 ἔμεις γονεῖς ἑλκοντας ἀπλετοὺ καὶ ἔργα,
 Τὸς γὰρ Χαρτοδάπτας ἀνομασμένους λέγω.
 Οὐκ ἠδέλκασα ζῶν τῶν ἀπνομῶν βίην,
 Ἀλλ' εἰς μάχῃσι τ' στρατηγικωτάτων,
 Ἀπείλομ' αὐτοῖς ἐν νῆσι μερακίαις,
 Ἡσκησα νότον καὶ σπάδην σὺν ἀσπίδι,
 Βαίνειμ' ἐφ' ἵππων, καὶ σφέδασι ποικίλοις,
 Βάλλειν τὸν ἐχθρὸν ἀνστήξας καὶ κενάριος,
 Τένειν τὸ τόξον, καὶ τὴν ἰὸν ἰέναι,
 Καὶ πᾶσαν ἀσπίδα τῶν στρατηγῶν τέχνην,
 Μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηγῶν.
 Μόθων ἢ πολλῶν ἐγκρατὴς δεδαιγμένον,
 Καὶ πᾶσα δόξα ἢ ἔμῃς ἐμπερίαις
 Ἐδνη δειδείκω, ἦλθον εἰς Μυαρχίαν,
 Πάντων ἀρχῆς καὶ μέγας κενουμένον.
 Καὶ νῦν ἢ παρῆκτιστον ἔγνωμ' τυγχάνειν
 Τὸν ἀνθάμιλλον τ' Διὸς καὶ τ' ἕτας,
 Ζῶν τρέμειν τί μικρὸν ἠδλιωμένον.
 Τόινω κελύβω τὸς ἐμοὶ περιμλῆδες,
 Ἀπαντας εἰς σὺνταξιν ἔλθεῖν ἢ μάχης,
 Στόβως, κραταῖως, ἀνδρονῶς, ἀναρδίως,
 Σοφῶς, ἐναργῶς, ἀνφῶς ἀπαισιμλῆδες.
 Ταυτὴν ἢ λοιπὸν, ἵτε πρὸς τὰς οὐκίας.
 Τῶν αὐτοῦ δ' ἑαῖον ὡ στρατηγῶν,
 Πάντα κινῆσαι βάλωμαι θαρραλέως.
 Δοκεῖ γὰρ ἔτι συμφέρον πρὸς τὸ πέρας.
 Τῶν ἑπείθ' ἦδη πάντες εἰς τὰς οὐκίας
 Ἀπῆλθον, ἄρα τὸ καθυδάσσει κλίην.

Απε

Propter virtutem & mentis præstantiam,
 Meos parentes assequutos maximâ gloriam.
 Chartodaptas enim cognominatos dico.
 Nolui ego viuere ociofam vitam,
 Sed ad disciplinam fortissimorum militum
 Respexi statim à tenero puero.
 Exercui contum & gladium cum clypeo:
 Cōscēdere equos (didici) & vertere cōfariâ:
 Ferire hostem cautè & opportunè:
 Tendere arcum & telum iaculari,
 Et omnem omnino militarem artem
 Aggressus sum vt omnes duces,
 Bellorum plurimorum potens declaratus,
 Et multos feruos mea industria
 Gentes declarans veni ad principatū Muriū,
 Omnium optimus & magnos iudicatus.
 Et nunc verò omnium peisimū aduertit esse
 Aemulum Iouis ac Rheæ
 Animal tremere quodāmodo partū afflictū.
 Igitur iubeo mihi charissimos
 Omnes in expeditionem venire pugna
 Validè, potenter, fortiter, animosè,
 Sapienter, splendè, ritè armatos.
 Nunc verò igitur redite ad ædes:
 Crastino die manè ò duces
 Omnia conari volo confidenter,
 Videtur enim sic expedire ad finem.
 ΤΥΡ. Postquam sanè iam omnes ad ædes
 Abierunt, hora dormiendi lecto,

z 4

Abco

Ἄπαμι κα' γὼ πρὸς κλίνην τίν ἰδίαν.
 Κρ. Ἐίρηκαί ὀρθῶς, τοιγαροῦν παρατίω.
 Χο. Ὡ πόσον ἀλγῶν νῦν κρατᾷ με καὶ θλίβει.
 Ὡ Ζεῦ τί τούτο εἶ παρ' ὅσας ἡμέρας,
 Δανὸς λογισμὸς ἔσχε με τὸν θεσπότην,
 Γαλή προσάψαι μῶλον ἐ λαβροδίας.
 Δουὸν γὰρ αὐτὴν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ
 Θανθῆν, λιπόντα τὸν φασσφόρον λύχρον,
 Ἀπολλέον, ἀγνέμαντι, φοῖβε, Δοξίᾳ,
 Τί τῶτο τῶτο; φθὸν παπαῖ, φθὸν μοι πάλιν.
 Ἰαταταῖαξ, ὦ πόνος ἰαλέμων.
 Αἰ, αἰ, ἰδ, ὦ κακῶν ποιημάτων.
 Ἡμ. Ἰσως κρατήσει τίν μάχην κατακτάτης.
 Ἄπισ' ἄπιστα, καὶνὰ καὶνὰ μοι λέγεις.
 Τὸ το Διὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.
 Τυ. Ορῶ θέσασιν ἀπὸ νέλων ἡμέρας.
 Κρ. Καὶ μὴν κα' γὼ δέδρακα τῆν λαμπροδία.
 Τυ. Καὶ τοιγαροῦν λίκαιμεν ὑπνον καὶ κλίνην.
 Οἷς ἢ καὶ βῶς τοῖς θεοῖς τεθυότες,
 Πρὸς τὸν μαχησάμεν ἔβηναι ἀβέβητος.
 Δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰδεαῖν τὸς ἐν πόλιν.
 Κρ. Ἰδὲ θύσασθε ἐμκαλῶμεν τὴν Δία,
 Καὶ τίν Ἄδλωα, καὶ τὴν Ἐρμῖν, καὶ
 Πάνα,
 Καὶ τὸν Πασσίδῶ, καὶ ἀγνὸν Δοξίαν.
 Ἡραν σὺν αὐτοῖς, ἀρτεμῖν τ' ὄρειβάτην,
 Πλάτωνά, Διτῶ, σὺν Ἄδην Περσεφόνην,
 Καὶ πάντας ἄλλους, καὶ προῦμην τὸν πύ-
 λαν.

Χο.

Abco & ego ad lectum meum.
 C R E. Dixi rectè, proinde tentandum est.
 C H O R V S F A M V L. O qualis dolor nunc
 tenet me & affigit!
 O Jupiter, quid hoc præsentis diei?
 Graue consilium occupavit regem,
 Cum Fele manum conferere Marte aperto.
 Video enim ipsum cum omni exercitu
 Occumbere, linquentem luciferū lychnum.
 O Apollo, sancte vates! Phæbe! Loxia!
 Quid hoc hoc, hei papæ, heu mihi denuo!
 Heu, heu, ô misérias, ô lamentationes!
 Ah, ah, heu, heu, ô graues afflictiones!
 H E M T. Fortè vincet pugnam pro viribus.
 Incredibilia, incredibilia, noua noua mihi
 memoras.
 Iouis voluntas nunc fiat.
 T Y R. Video currentem è vitris diem.
 C R E. Et sanè etiam ego vidi fulgorem.
 T Y R. Et ideo relinquamus somnū & lectū,
 Ouesq; & boues Diis maclantes,
 Ad bellum egrediamur intrepidè.
 Oportet enim ante omnia placare cœlestes.
 C R E. Ecce cū sacrificauerim⁹, vocem⁹ Iouē,
 Et Mineruam, Mercurium & Pana,
 Neptunum item & sanctum Loxiam,
 Iunonem cum ipsis, Dianamq; monticolam,
 Platonem, Latonā, cum Dite Proserpinam,
 Et omnes alios, & promoueamus pedem.

Z 5 C H O R.

Χο. Ω πάντες, ὡ σύμπαντες, ὡ θεοὶ μίνοι,
 ὅσοι τ' αὐτῆν καὶ κάτω κληροχίαν
 ἔχοντες ἐστὶ τῶν καλῶν χρηργίῳ.
 Πρῶτον καὶ πρῶτον καρτερωτάτως,
 τῶν δεσποτῶν μὲν τῶν νέων στρατηγῶν,
 καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γέ-
 νος.

Ὀμ. Νῦν εἶδε νικησεῖν, ὡ Ζεῦ, τῶ μὲν
 ἑμοὶ στρατηγῶν καὶ σὺν ὅσῳ.

Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλίαν μὲ ἔχει.

Ὀμ. Καὶ γὰρ δέδοικα καὶ φόβον κατακράτους.

Χο. Δεινὸν γὰρ ἐστὶ δυσμενῶν δυναστῶν.

Ὀμ. Ω Ζεῦ βασιλεῦ, χρηστὸν ὄψασαι μέδον.

Χο. Αἰεὶ τὸ δῆλον τῶν καλῶν ἀπάν νίμει.

Ὀμ. Εἰ μὲν κρατῶσι τῶν Μυθῶν αἱ πλεονέκ-
 ται.

Ἐξισχύσοσι καὶ ἐναντιομελῶσι,

εἴ μὴ τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τῶ βίῳ,

καὶ τὸν φόβον ῥιψάμεν ὡς πρῶτατος.

Χο. Ναὶ δὴ γένοιτο τῶτο σὺν θεῷ λέγω.

Ὀμ. Εἰ δ' ἴσῃσιν γένοιτο καὶ ἐναντίας,

καὶ πρὸς φυγῶν βλέψασιν ὡς τετραμελῆσι.

Ἄπαντα φρέσσεια προσγονήσῃ τάχα.

Χο. Ως εἶδε μὴ γένοιτο, μὴδ' ἔσοιτό μοι.

Ὀμ. Καὶ πῶς γένοιτο δὲ καὶ ἀρχιμαλωσία.

Χο. Οὐκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα καὶ ἐναντίας.

Ὀμ. Καὶ γὰρ ἡ δόξα παῖσι σὺν τοῖς φιλοτάτοις,

ἢ πρὶν κενεῖα, προσφανήσομαι τάχα.

Χο. Πῶς δὲ καὶ σὺ γονήσῃ σὺν τέκνοις,

ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα καὶ ἀδελφάγον.

Ὀμ.

CHOR. O cuncti, ὁ omnes, ὁ Dii soli!

Quicumq; supra infraq; imperium

Tenetis bonorum autores,

Additis, sanè additis fortissimè

Dominorum meorum nouo bello,

Et molientium aduersus vorax genus.

VXOR GREIL. Utinam nunc vincerent,

ὁ Iupiter, prælio

Mei duces cum maritus, tum filius.

CHOR. Pulchrū vincere, sed timor me habet.

VXOR. Et ego timeo, tremoq; fortiter.

CHOR. Pernicax quippe est hostium robur.

VXOR. O Iupiter rex cōmodū efficit bellū.

CH. Semp numè bonorū quoduis distribuir.

VXOR. Si quidè robore Murium exercitus

Antecelluerit aduersanti,

Bene reliquum transigemus vitæ,

Et timorem abiiciemus quàm longissimè.

CHOR. Prorsus fiet hoc cum Deo inquam.

VXOR. Si inferiores fuerint hoste,

Et in fugam respiciant tanquam auersi,

Omnia irrita erunt illico.

CHOR. O utinā nō fiat neq; futurū sit mihi.

VXOR. Et omnes fiant serui captiui.

CHOR. Non, sed dira esca hostium.

VXOR. Et ego serua cū liberis charissimis,

Quæ prius hera, apparebo illico:

CHOR. Minimè serua tu fies cum liberis,

Sed re vera cibus voracissimi.

VXOR.

Ὁμ. Τί γαῦ πρόλιπ' ὡ τὸ γλυκύτατον φάσμα,
 καὶ συγκαλυφθῶ τῆ κόνει ἐν τῷ τάφῳ;
 Χο. Σίγα, σίγα δέσποινα, δεινόν τι βλέπω.
 καὶ μὴδ' ὄρω θέοντα τίνα ἰσπασμῶν,
 καὶ πυννὴν ἀδμαίνουσαν, καὶ πεπληγμένον.
 Ἀγ. Κυρία, πῶς παρῆσι, τίς ἀλλωσάτω;
 Χο. Ἐξέσι σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπεω.
 Ἀγ. Τάλαινα παντάλαινα, καὶ τρισσθλία,
 Πέπτωκε τρωδῆς ὁ Ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ;
 Ὁμ. ὦ το πάθειν ἐκεῖ πεφιλμῶν τέκνον,
 Πέπτωκεν ἡμὴ τῶ γήρω βρακτυρία;
 ὦ τ' πάνωμ, ὦ τ' πάνωμ ἰαλέμων.
 Παι, παι, τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμά-
 των.
 Ἴδ' θανῶμαι, τίς γένωμαι, πῶς φύγω,
 Πᾶ βῶ; παρῆμαι τῶν μελῶν ἀρρώσιαι.
 ὦ παι πάπα, παι φιλιτάτη θεωρία.
 Χο. Τέτλαβί μοι, τέτλαδι, παύσαι τῶν
 γῶων.
 Ὁμ. ὦ Ζῶν ταλαιὰ διφραυτίαν οὐτρέπεω.
 Χο. Αἱ αἱ τάλαινα μήτηρ ἠδλιωμῶν,
 ἐπίσχεσ ἀπ' ἡ τὸς ἀπερίττω γένος.
 Ὁμ. ὦ φιλιτάτη πρόσψις, ὦ παι μοι φίλε.
 Χο. φέρεω πρέσων σοὶ τὴν ἀπειρον ἀνία,
 μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰ πύλοισι το μῶθ.
 Ὁμ. Ἄλλ' ἢ δένω σχῆμ' ἢ πόνος τὴν κικρία.
 Χο. Τίς νῦν δύνασι ἐν γῶων ἀμερσία;
 Ὁμ. Αὐτὴν διαχρήσασαι, καὶ τάχες δάνω.
 Χο. Μὴ δῆτα τοῦτο μηδὲ συσφίρειν θέλε.

XV

Ὁμ.

VXOR. Quid igitur deserā dulcissimā lucē?
 Et contegar pulueribus in tumulo?
 CHOR. Tace, tace domina, graue qd cōspicor,
 Et sanè video currentē quendam laceratum,
 Et crebrò anhelantem & percussum.
 NYNTIVS. Domina vbi est? aliqua indicet.
 CHOR. Licet tibi videnti hanc inspicere.
 NYNT. Misera, tota misera, & ter infelix
 Cecidit vulneratus Pſicharpax in pugna.
 VXOR. O desideratum & charum filium,
 Cecidit meus seruitutis baculus.
 O dolores! o laborum querelas!
 Fili, fili, omnia misera quæ nunciantur.
 Heu moriar. quæ sum futura, quo fugiam!
 Quo vadā? dissoluor mēbrorū imbecillitate.
 O fili. Patre, fili charissimum spectaculum.
 CH. Patere, patere, cessa à luctibus.
 VXOR. O Iupiter magni curr' Titanū euer-
 CHOR. Heu heu misera mater afflicta. (for-
 Contine nunc immensos luctus.
 VXOR. O charissima facies! o fili mi chare!
 CHOR. Ferre decet te immensam tristitiam,
 Discere autem deinceps reli qua belli.
 VXOR. Sed non possum sustinere doloris
 acerbitatem.
 CHOR. Quæ nunc vtilitas ex luctus im-
 mensitate?
 VXOR. Ista perfungar, & protinus emoriar.
 CHOR. Non sanè hoc, neq; cōturbari velis.

VXOR.

ὄμων. καὶ πῶς αὐκετὸν μὴ περιφθαίη καὶ σέ-
νει;

Χο. Τί γ' ἄνυσσας τὰς λογισμὸς καφίσεις;
Οὐδέ τις θαυμάσιος θρηγείας ἔταφρα.

ὄμ. Πανθῆσα τί πράξαμι τ' ἄνυσσας;

Χο. Μαθεῖν δέλωσον τὰ πάλαισι καὶ μὲν.

ὄμ. Καὶ τίς κατέπνυ τὰ ἄνυσσας, καὶ σαφηνίσαι;

Χο. Ὅ τ' ἄνυσσας ἀγγελοῦ ἀγγελοῦ μάταιον.

ὄμ. Καὶ πῶς ἀφῆσθαι; Χο. Ἐσθλὸν ἔφεσί σοι.

ὄμ. Ἐπὶ τῷ πάλαισι δόλωσα καὶ σινερίβω,

Καὶ τὰς κόρας ἡμβλῶσα τὰς τ' ὀμμάτων.

Χο. Ἄπαρ λέγ' ἄνυσσας ἀγγελοῦ;

ὄμ. Πῶς μὲν ἐστὶ τὸ μάχης ἢ τραχύτης,

Καὶ πῶς ὁ παῖς πέπλονε, καὶ παρερήναι;

Χο. Ἐφῆς ἄπαρ ἔφεσε συμβῆναι τῇ μάχῃ,

Αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διενέπων.

ὄμ. Εἶπω τὰ πάντα, τοι γὰρ οὐκ ἀκυστέον.

Ἐπεὶ γὰρ ἐς σύμμιξιν ἔλθον τὸ μάχης,

Πρῶτον μὲν ὁ κράτιστος ἔδωκε στρατῶν,

Ὁ Ψυχολείχης συμβῆναι τῇ Παμφάγῳ,

ἤτηται, καὶ πάλαισι, οἰκτρὰ τις βία.

Καὶ πᾶσα τὴν στρατιὰ διεφθάρη.

Ἐπειτ' ἐπέλθον ἄλλοι ἀρχισατράπης,

Ὅς πάλαι ὀνόμαστο Κωλυκοκλόπος.

Καὶ τὰντὸν αὐτῷ πῶμα πέντωκε βίον,

Ὅνδ' ὑπομέναιος προσβολῆ βραχυτά-
τῳ.

Ὅς γὰρ ἐφῆσε τὰς κραταῖς Σατραπίας

Ἡδὴ

VXOR. Et quomodo tolerabile non iuge-
re & gemere?

CHO. Quid vero gemēs cogitatioes leuas?

VXOR. Nemo fato functos iuscitat sepulcro.

Cessans, quid faciam, à suspiriis?

CHO. Noscere velis reliquum belli.

VXOR. Et quis dixerit hæc & indicarit?

CHO. Præsentis lator nuntii.

VXOR. Et vbi est? CHO. Intueri licet tibi.

VXOR. Ex afflictione perii & cõtrita sum.

Et pupillas contudi oculorum.

CHO. Omnia dic promptè nuntie

Quomodo se habeat pugnae asperitas,

Et quomodo filius cecidit & periit.

MYN T. Narrabo ordine, vel perstringam

narrationem?

CHO. Ordine omnè recēse euentū pugnae,

Ab ipso principio sermonem profecus.

MYN T. Dicā omnia, proinde auscultandum.

Postquā ad congressum ventum est pugnae,

Primum quidem fortissimus gentis satrapa

Pficholiches congregiens cum Pamphago

Victus est, & cecidit, miserabile visu,

Et omnis cum ipso exercitus occisus est.

Deinde accessit alius princeps satrapa,

Qui filius cognominatus est Colycoclopus:

Et idem illi casus accidit peregrinus,

Non sustinens impetum vel minimum.

Vt ergo vidit fortes Satrapas

Tam

Ἦδη προσόντας ὁ Ψιχάρπαξ καὶ βόσιν.
 Οἰκτραν φαινέντα σὺν στρατῷ τῆ Παμφά-
 γω,
 Ὄργης ἐπλήθει καὶ χόλε βαρυντάτη.
 Θυμῷ γὰρ οὐδέμ' ἔστιν ἄλλα πιπίλια,
 Εἰ μὴ σέως τις αἰματῷ πρὸς καρδίαν.
 Λαβῶν ἢ κοντῶν χροσίων ἐσθονομήτης,
 Ἐπύθην κούτῃ το τεθναστικόνειναι.
 Ἡ δ' ἀσιδῶσα τοῦτον ἵτοιμασμένη,
 Ἐν τῷ σίνεγγυς πρὸς σφαγλὴν ἐσκέτα,
 Καὶ νοντῷ ἐκτένοῦσα καρτερωτάτη.
 Σφραγισσὺν αὐτῶν συλλαβῶν παραντίκω,
 Καὶ δὴ πατάχε τοῖς ὄνυξι ἀγρίως,
 Καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.
 Χο. Καὶ ταῦτ' ἔω' ὄψει τῷ φίλῳ φουτοσσίφιν.
 Ὀμ. Τὸ μέγιστον αὐτὸ τυγχάνει μοι τῷ πάθος.
 Ἀγ. Ἐγὼ δ' ἐπεί δέιδερα καὶ τούτο τὸ πρῶγμα.
 Προσῆλθον, ὦ πότνια, σοὶ πεφραμέναι.
 Ὀμ. Σὺς εἶδε μὲν ἑπύθην ἀγγελοφόρε,
 Μέγιστον ἴω μοι μεγαλέως προσείναι.
 Οὐδὲν γὰρ ἀμείλι τῷ πάθει σμειοστέλλω.
 Ἀγ. Ἐγὼ μὲν αὖ ἀπείμι τὸν ἰπποδῖον.
 Ὀμ. Ἐλθοῖς κακῶν ἡκίστα μίλωντις παλιμ.
 Χο. Κακῶς κακῶς ὄλοντε νῦν ὁ πυρφόρος.
 Ὀμ. Δέδοικεν ἡμῶς πυρφορέας τῷ λόγῳ.
 Χο. Ἢ πόσον αὐτῷ τ' Μυθῶν ἀπεκρίβη.
 Ἐμοὶ δολοῖα καλίστην εἶναι καὶ σφέτην.
 Σιδυρῶν ἄσαι παιδί τῷ πεπρωμένῳ.
 Ὀμ. Καλῶς ἐφροσας, τοῖς γὰρ αὐτὸ βελωντίαν.

Αγ

Iam praesentes Psicharpax, & cibum
 Miserum ostesum cum exercitu Pamphagi,
 Ira correptus est, & indignatione grauisima.
 Animi enim nihil est aliud amarior
 Nisi feruor quispiam sanguinis circa cor.
 Accepto autem conto manibus temperato,
 Inuasit ipsam ut occideret.
 Haec autem inspiciens hunc paratum
 Cominus caedis ergo resistentem,
 Et conto extendentem robustissimo,
 Impetum fecit, ipsum ut comprehenderet, pertinens,
 Et continuus unguibus crudeliter.
 Et cum celeritate deuorauit audacem.
 C H O R. Et haec in conspectu chari parentis.
 V X. Hoc ipsum maius est mihi ipsa afflictio.
 N V N T. Ego postquam vidi hanc rem.
 Accessi, & veneranda, tibi ut dicerem.
 V X O R. O vtinam non aduenisses nunc tunc.
 Maximum erat mihi nequaquam accessisse,
 Nō enim rursus hoc dolore correpta fuisset.
 N V N T. Ego igitur ab eo retrouersam viam.
 V X O R. Venias malorum, minimè signifi-
 cator denuo.
 C H O R. Malus male pereat nunc ignifer.
 V X O R. Terruit nos ignifer sermone suo.
 C H O R. O qualis flos Murius occultatus est!
 Mihi videtur optimum esse & decorum,
 Lugubre carmen canere filio occiso.
 V X O R. Pulchrè dixi, proinde lugendum.

A N V N T.

Ἄγ. Πρώτισα σὺ κρέτισσον ἀρχὴν τοῦ πάθους.
 Ὄμ. Ἄ παπαὶ παπαὶ, παὶ παὶ, παπαὶ ποδάρις.
 Χο. Παῖ κρέιδε, παὶ παῖ, παπαὶ δέσποτα.
 Ὄμ. Ἄ εὖ, πῶθι παῖ, πῶθι παῖ ἀπίβης τέκνον;
 Χο. Πῶθι παὶ κωλυφθέεις θραπέσης τοῦ βίος.
 Ὄμ. Ὡ εὖ, πῶθον ποὶ τῆ πίνουσι ἰαλέμων.
 Χο. Ἰαλέμων, ὦ ἡγεὶ πάλιν ἰαλέμων.
 Ὄμ. Ἄ εὖ λέλοιπα τὸν λόχον ἢ ἡμέρας.
 Χο. Ἄ παυθ' ἀπαύσα τοῦ βίος, τέφρα, κύνεις.
 Ἄ παυθ' ἀπαύσα τῆ βίος σμικρὸν μόνον.
 Ὄμ. Οἱ οἱ προσώλθεις, ὦ Ψυχάρωξ, ὦ τέκνον.
 Χο. Ἀρκεῖ, τοιοῦτον βῆνε μὴ περαιτέρω.
 Ἦδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρομῶν.
 Ὄμ. Δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν τι μοὶ φράσῃ.
 Χο. Οὐκ ὠσεβασθί. Ὄμ. πῶς γὰρ οἰδίας Χο.
 πῶς ἀρα;
 Φαιδρῶν προσώπων τὸν δρόμον διατρέχων.
 Ὄμ. Ὡ εὖδε χρυσὸν ἄγγελον Ζεὺς μοι παρέδωκε.
 Ἔτερ. Ἄγ. Ἡ δεισώτης πέφυκε πῶς τίς ἐπάτω.
 Χο. Πάρεστιν, ἰδὲ ἡγεὶ θέλεις εἰπεῖ βλέπει.
 Ἔτερ. Ἄγγ. Πάγγχυσε φαίδρα μὴ τεύλιμμεθ' ἵππων,
 καὶ μοὶ βράβειε δῶρα τῆ ἀγγελμάτων.
 Ὄμ. Ἐξέπε, μὴ χλευάζε κερμπορμῶνας.
 Ἔτερ. Ἄγ. Ἄν μοι ἡμεῖς πρώτισα δῶρα τοῦ λόγου.
 Ὄμ. Εἰπόντι δῶσω ἢ παράσχω σωτήριος.
 Ἔτερ. Ἄγ. Τέτυγχεθ' ἢ τάλαινα Γαλλῆ τῷ μέθω.
 Ὄμ. Ἄ εὖ ἡφύθησ' ἡγεὶ χαρῆσομαι πόλεω.
 Ἔτερ. Ἄγ.

N V N. Prima tu præsulta pricipiū afflictionis
 V X O R. Ah papax, papax, fili, fili, papax denuō.
 C H O R. Vbi Creille, quō, quō, papax domine.
 V X O R. Ah ah vnde, fili, quonā abiisti fili?
 C H O R. Vbi vbi conditus migrasti vita!
 V X O R. O, o, vnde o miserias deplorandas.
 C H O R. Miserias o etiam rursum miserias!
 V X O R. Ah ah amici lucem dici.
 C H O R. Omnia omnia vitæ cinis & puluis.
 Vniuersa semel omnia vitæ vmbra solum.
 V X O R. Hei, hei, prænūisti o Psicharpax fili.
 C H O R. Sufficit, deinceps ne eas ulterius,
 Iam video enim nuntium festinum.
 V X O R. Timeo, molestū ne rursūm qd dicat.
 C H O R. Non o veneranda. V X O R. Qui
 scis? C H O R. Quomodo?
 Splendido vultu cursūm peragit.
 V X O R. O vtinam bonum nuntium Iupi-
 ter mihi præmittas.
 A L. N V N T. Domina vbi sit aliqua dicat.
 C H O R. Adest ecce, & si velis inspicere.
 A L. N V N T. Omnino aurea, lacta, non affli-
 cta sis,
 Et mihi solue dona nunticrum.
 V X O R. Dic ne subfanna falsa fingendo.
 C H O R. Nisi expromas primum dona nūti.
 V X O R. Vbi dixeris, præbebo daboq; statim.
 A L. N V N. Occubuit misera Felis tumultu.
 V X O R. Ah ah! plaudam & lætabor magis.

374 ΓΑΛΕΙΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Ἔτερ. Ἄγ. Νικησάτω γὰρ ἢ χαρὰ τίνι αἰνῶν.
 Ὀμ. Ὑφ' ἡλιουῖς μέγιστον ἐρχοῦμαι παῖν.
 Χο. Τὸ τῷ νόθου πρότερον μάθωμεν φιλῆ.
 Καὶ πῶς τέθνηκε δυνάμην ἢ παμφάγῳ.
 Ὀμ. Ἐξείπατο δὴ πᾶσαν ἀγγελιοφόρῳ.
 Τὴν συγγέτωρ ἄλ' μάστιγας καὶ τὸν μῶλον
 Τὸς ἀγροπῶς καὶ κακῆς Μυυτιένου.
 Χο. Ἡ δεισιπότης δέλακε τίνι γλώττων κριτεῖ.
 Ἔτερῳ Ἀγγλῳ. Ἰδὲ τὸν Ἑρμῆν εὐτρεπίῳ τῷ
 λόγῳ.
 Ὑμῶν δ' ἑτοίμως ὄσιν ἔσιν ἔβλοισ,
 Ἐνωτισσοῦδε τ' ἐφθρέμινεν ματῶν.
 Ὡς γούῳ ὁ δεινὸς σωματοφθέρῳ μὲν ὅθῳ
 Ἐσχάτη ἀρχῆν προσβολῆς δυνασμίας,
 Καὶ πρότερον μὲν πέπρωκεν ἐθνοσάφραπτε
 Ὁ Ψυχολέχης, εἰδ' ὁ Κωλυκοκλῆπῳ,
 Ἐπειθ' ὁ παῖς το καλῶ με δεισιπότη,
 Ἠλγιστῶν ἔπῳ τῷ πάθει τίνι καρδίαν,
 Ἰδὲ τὸν ὕδρ τὸν φίλον τεθνηκότα.
 Καὶ τίνι ἔπῳ αὐτὸν στρατῶν παροβλίνας,
 Ἐπῳλθευ ἀπτόες τῆ φθόρου καὶ παμφάγῳ,
 Καὶ πρὸς ἄμυδιαν ἀβρόμως σιμπελάκη,
 Πλάστῳ ἢ κατὰ ἀνθυπηγωνισμῶν,
 Καὶ μηλοῦς φθῶντῳ ἄλλ' ἐσθνήτες,
 Ξύλον κατελθῶν ἄλ' ὑπὲρ τῆς σέγης,
 Ἐπῳλθευ αὐτῷ καὶ χρόνῳ τετραυρένῳ,
 Ἐπῳλθευ αὐτῷ ἐν μέσῳ μεταφρένῳ,
 Καὶ νύθρα σιωτέδλακῶν αὐτῆς αὐτίκα,
 Καὶ πρὸς βῆθῃ πέπρωκεν Αἰθωνέως.

Καὶ

AL. NYN. Vincat quippe gaudiū tristitiā.
 V X. Præ voluptate maximè tripudio oino.
 CHOR. De bello primùm inquiram⁹ chara,
 Et quō occubuerit infesta Felis oīa vorans.
 V X O R. Narra sanè omnem nuntie
 Tumultum pugnae, & stragem
 Horribilis viū & malæ Murinecis.
 CHOR. Domina nimio gaudio exiit, lin-
 gua plaudē.
 AL. NYN. Ecce Mercuriū suborno sermone:
 Vos promptè auribus vestris erectis
 Aufcultate narrationes.
 Vt igitur graue internecinum bellum
 Habuit exordium impetus bene ornati,
 Et primùm quidem cecidit gentis Satrapa
 Pſicholiches, mox Colycoclopus,
 Deinde filius boni mei heri.
 Doluit ille ob affectum animo,
 Conspiciens filium charum mori,
 Et sibi subiectum exercitum promouens
 Aggressus est intrepidus hostem & voracē,
 Et ad pugnam intrepidè conuersus est.
 Diutissime verò pugnantibus,
 Et nemine fugiente, sed stantes,
 Lignum decidens è sublimi tecto,
 Annis vetustis & temporibus putrefactum,
 Percussit ipsam intra medias scapulas,
 Et neruos confregit ipſius protinus,
 Et ad profunda cecidit Plutonis:

A 3 Et ho

Καὶ τίω πρὶν ἡμῶν δυσμῆνῃ κατακράτως,
 Ἀσπασθον, ἀμέλιτον, ἡγρωμελίην,
 Ἐδείξο ἄπνοον ἐκτάσθην ἠπλωμελίην.
 Χο. Ζώεις ἀλύτως, σὺ δ' αἰῶς, σὺν ἀφείως,
 Ἔς λυκάβαντας μέτω πεπλωμελίως.
 Ἄνθ' ἄνπορ ἦλθες ἀγγελῶ ποθυμελίω,
 Καὶ τὸν φόνον προύφηναι ἡμῖν ἢ φθόρου.
 Ἦδὲ γὰρ εἶδον πᾶν ποδὲ μῆνον τέλῶ,
 Εἰλαφὸς ἄφτι ἡγεῖ καλῶς ἰόντομελίον.
 Ἐπειδὴ τοῖσι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἢ
 Τ Ε Λ Ο Σ.

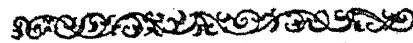
Et hostem prius infestam nobis valde
 Fœdifragam, implacabilem, sæuam,
 Exhibuit expirantem in longum extensam.
 CHOR. Vivas lætus, splendide, animosè
 Ad annos vique infinitos,
 Eò quod venisti nuntius ex optatus
 Et necem manifestam fecisti nobis hostis.
 Iam enim scio omnem optatam rem,
 Ut cœpta est & feliciter perfecta.

F I N I S.

INTERPRETATIO PRO-

priorum notissima, quae in Γαλιε-
 μυνομαχία Felis & Μυ-
 ribus assignan-
 tur.

κρείττα ⊕, Nomen regis Murium s&ctitium,
 à sono quem Mures edunt.
 Τυροκλόπ⊕, caseorum fur.
 Λυχνολύτρη, lucernarum excauatric.
 Χορδοκόπ⊕, chordas secans.
 Σιτοκόρη, frumenti vel cibi deuoratrix.
 Παιμφογάϑ, omniuorus. Felis epitheton.
 Τυρολέχης, caseos lambens.
 Χαρτολάπται, chartas deuorantes & lac-
 tantes.
 Ψηφολέχης, micas lambens.
 Κωλυκωκλόπ⊕, ristikur, arcarum vel saccu-
 lorum direptos.
 Ψιχόπαξ, micarum raptor.

INDEX FABV-

LARYM.

*

A Dolefcctuli & Afinus & equus 188
 coquus 151 Afinus & leo 196
 Aegrotus & medi- Afinus & pellis leo-
 cus 171 nis 289
 Aethiops 206 Afin^o fylueftris 240
 Agnus & lupus 277 Afin^o & vulpes 242.
 Agricola & filii 146 & 245
 Agricola & cicouia Afin^o & coruus 244
 299 Afinus gefans fimu-
 Agricola & afin^o 116 lacrum 283
 Agricola 212 Afinus & ranæ 243
 Alcedo 215 Afinus, fal, & spon-
 Anus & medicus 145 giæ 301
 Anferes & grues 191 Afini 241
 Apiarius 214 Auarus 190
 Aquila 262 Auiceps & vipera 158
 Aquila & vulpes 119 Auiceps & galerita
 Aquila & cornicula 176
 295 **B**
 Aqla & fcarabe^o 121 Boves & leo 299
 Aqla & fagitta 297 Bubulcus 260
 Arūdo & oliua 272 Butalis 208
 Afinus & hortula- Batrachomiomachia
 nus 175 309

A 5 Cam

I N D E X

C		Columba & cornix
Camelus	246	249
Camelus & Iupiter	301	Cornicula & cætera
		alies 297
Cancer & vulpes	225	Cornix & coru ⁹
Canis & coquus	161	228
Canis & lupus	162	Cornix & canis
Canis venaticus & domesticus	222	229
Canis & gallus	163	Coru ⁹ & vulpes
Canis & ipſius ima- go	301	291
Caprea & leo furens	283	Coruus
		262
Caprea reprehendēs pedū tenuitatē	291	Coruus & ſerpēs
Carbonarius & fullo	136	229
Cafsita	185	Culex & leo
Cerua	194	277
Cerua & leo	195	Culex & taurus
Cerua & vitis	285	285
Cicada cum locuſtis capta	88	Cygnus
Cicada & formicæ	263	205
		D
Githarædus	226	Deceptor
Cochlex	208	141
Columba	248	Dines
		250
		Delphin & thunnus
		157
		E
		Equus & agricola
		303
		Equus & afinus
		252
		Equus & aper
		295
		F
		Fellium & murium
		pugna
		346
		Felis & gallus
		128
		Felis & mures
		154
		Fiber
		160
		Filia

F A B U L A R V M.

Filia à patre violata	117	Hædus & lup ⁹	224
		267	
Formicarum fabel.	279	Homo & fatyr ⁹	254
		Homo præfractor	
Formica & columba	169	ſtatuz	256
		Homo & canis	258
Formica & cicada	305	Homo & leo lapi-	
Fortunæ biuium	85	deus	281
Fures	227	I	
		Iactator	138
G		Impoſſibilia promit-	
Galli & perdix	133	tens	139
Gallina & hirundo	246	Iuimici	152
		Iupiter	234. 235
Gallina auripera	265	L	
& 293		Leo, afinus & vulpes	
Galli	274	165. 283	
Galeomyomachia	346	Leo & rana	165
		Leo & vrfus	166
H		Leo & lupus	202
Hærus & canes	148	Leo dormiens &	
Hinnulus	186	mus	281
Hirundo & cornix	207	Leo & vulpes	265
		Leo, aper, & vultures	
Hirundo & pretoriū	299	281	
		Lepores & ranæ	187
Hirundo & philomela	307	Lepores	237
Hircus & vitis	289	Lignator & Mercu-	
		rius	172
		Lupus	

I N D E X

Lupus & ouis	236	Mulier & vir ebrius	
Lupus & vetula	266		204
Lupus & agnus	301	Mulus	268
Lupus & asinus	303	Muscæ	219
Lup⁹ & grus	273.305	Mus & rana	111
Lupi bellum ouibus		Mustella	211
infereutes	87	Mures & felis	154
			O
M		Olitor & canis	197
Malignus	139		P
Maritus & vxor	223	Pastor	250
Medicus & ægrotus		Pastor & mare	179
	158	Pastor & lupus	201
Mercurius & statua-		Pauo & monedula	
rius	219		183
Mercurius & Tiresias	221	Philomela & accipiter	123
Mercurius	233	Piscator et cerrus	251
Monedula	232	Piscatores	137
Monedula & columbæ	230	Piscator	141.216.130
Morsus à cane	150	Pulex	193
Mulier & gallina		Puer & scorpius	287
	149	Puer & mater	178
Mulier et arans apud sepulcrum	110	Puer vomens intestina	285
Mulier & ancillæ	209	Pugna ferarū & volucris & struthionum	297
Mulier venefica	210	Punica & malus	181
			Pugna

F A B V L A R V M.

Pugna Ranarum & Murium	309	V	
		Vates	167
		Viator	177
		Venator & pastor	303
Ranæ	143.213.276	Vermis & vulpes	264
Ranæ & Sol	293	Vespertilio, rubus & mergus	170
Rana & leo	165	Vespertilio & mustela	238
		Vespa & pedices	182
S		Vir & vxor felis	289
Senex & mors	143.275	Vir mysticapillus & dux amicæ	295
Serpens & cæcer	200	Viatores	239
Serpens & agricola	269.287.307	Vulpes	130.135
Serpens	248	Vulpes & crocodilus	132
Simi⁹ & delphis	217	Vulpes & hircus	125
Singularis & vulpes	184	Vulpes & leo	127
Stellarū speculator	293	Vulpes & lignator	255
Sus & canis	198.199	Vir deamās filiā	117
Sus & mus	287	Vulpes & rubus	131.
			283
T		Vulpes & simius	155
Talpa	181	Vulpes & vna	291
Taurus & hircus	305		
Testudo & aqua	192		
Tubicen	270		
Thunus & delphin	157		

F I N I S.

T Y P O G R A P H V S

L E C T O R I.

QV ID hac nostra editione sit pre-
stitum, amice lector, tibi estimandum
relinquimus. Hoc interim unum af-
firmare audemus, te nunc habere Ae-
sopi fabulas, eaq; omnia, que hoc par-
uo volumine continentur, multò quàm
antea & emendatiora et inte-
griora, opera & dili-
gentia uiri doctis-
simi Adami
Knopff.
V A L E.

